

BASME
CHARLES PERRAULT

Charles Perrault (1628—1703), domnul copilariei dintotdeauna este aureolat de peste trei secole de o celebritate universală greu de egalat. Spre această imprevizibilă glorie l—a lansat, începând cu 1697 (pe când avea deja 69 de ani!), volumul de Povești sau Basme din trecut, basme filiate, creator, personalizat, din narațiunile populare, plătuite și transmise de generațiile timpurilor străvechi. Prezentul volum le propune celor mici o reîntâlnire cu celebrele povești: Scufița Roșie, Motanul Încălțat, Cenușăreasa, Riquet cel Moțat, Degețel...

Cuprins

CENUȘĂREASA.....	3
FRUMOASA DIN PĂDUREA ADORMITĂ	6
TOM DEGETEL.....	11
MOTANUL ÎNCĂLȚAT	17
RIQUETE CEL CU MOȚ	20
BARBĂ ALBASTRĂ.....	22
ZÂNELE.....	23
SCUFIȚA ROȘIE.....	25
PIELE DE MĂGAR	27
FLAUTISTUL DIN HAMELIN	32
CEI PATRU FRAȚI INGENIOȘI.....	33
ȘASE PRIETENI ÎN JURUL LUMII.....	34
CELE TREI DORINȚE.....	37
VERZULIA.....	38
ȘORICELUL ALB.....	39
PLOAIA DE STELE	40
GRISLIDA.....	41
LUPUL ȘI CEI 7 IEZI	42
FALADA, CALUL FERMECAT	44
MUZICANTUL MINUNAT.....	46
REGELE MIDAS.....	47
DIAMANTE ȘI REPTILE.....	48
ROLANDO.....	49
GENOVEVA DE BRABANT.....	50
FEDERICO ȘI CĂTĂLINA.....	52
LUPUL CEL ALB ȘI CIUBOȚELELE ROȘII	53
DOCTORUL ȘTIE TOT	56
NEISPRĂVITUL	57
PRINȚESA CEA ISTEATĂ SAU AVENTURILE FINUȚEI.....	60
URIAȘUL PERIFERIGERILERIMINI	69
MÂNCĂCIOSUL SAU ZÂNA BERLINGUETTE.....	72
PEȘTIȘORUL DE AUR.....	74

*Poveștile mamei mele găscă***CENUȘĂREASA**

A fost odată un cavaler care s—a căsătorit pentru a doua oară cu o femeie trufașă și rea din fire.

Aceasta avea două fete la fel de rele ca și ea.

Soțul, la rândul său, avea o fată din prima căsătorie, de o rară blândețe și bunătate.

De îndată ce se căsătoriră, mama vitregă dădu frâu liber răutății sale; nu suporta calitățile acesteia, care le făceau și mai odioase pe fiicele sale.

Sărmana fată dormea pe o rogojină, în timp ce surorile sale vitrege aveau paturi moi.

Îndura totul în tăcere și nu îndrăznea să se plângă tatălui său pentru a nu—i spulbera fericirea.

Când își termina toate treburile, se așeza pe cenușă dintr—un colț al șemineului și de aceea o numeau Cenușăreasa.

În ciuda zdrențelor pe care le purta, era de o mie de ori mai frumoasă decât surorile sale, mereu bine îmbrăcate.

Într—o zi, Prințul anunța un mare bal la palat și invita toate persoanele importante din regat, printre care și surorile vitrege ale Cenușăresei.

Se bucurară mult și începură imediat pregătirile pentru marea petrecere.

Toate acestea însemnau mai multă muncă pentru Cenușăreasa, deoarece ea era cea care trebuia să calce și să aranjeze hainele surorilor sale.

Cenușăreasa munci mult și se mai oferi să le și pieptene pe surori.

În timp ce le aranja părul, o întrebare :

—Ți—ar plăcea să mergi la bal?

—Așa ceva nu este pentru mine, răspunse Cenușăreasa cu tristețe.

—Ai dreptate, spuse sora mai mare cu răutate. Toți ar râde de tine.

În sfârșit, veni marea zi.

Surorile vitrege plecară la bal, iar Cenușăreasa începu să plângă.

Dar apărură nașa să, Zână și, văzând—o supărată, o întrebă ce pățise.

—Mi—ar plăcea, mi—ar plăcea mult să merg la bal, spuse Cenușăreasa printre suspine.

—Pentru că ești o fată bună, spuse Zâna, am să fac în așa fel încât să te duci. În primul rând, fugi în grădină și culege un dovleac.

Cenușăreasa îi aduse Zânei cel mai frumos dovleac pe care îl găsi.

Atunci, Zâna îl atinse cu bagheta să magică și dovleacul se transformă într—o splendidă călească.

Apoi Zâna îi ceru Cenușăresei să deschidă ușa de la hambar: ieșiră șase soricei pe care îi transforma în cai frumoși.

—Acum avem nevoie de un vizitiu, spuse Zâna. Vezi dacă s—a prins vreun șobolan în capcană.

Cenușăreasa, uimită, aduse capcana, unde era un șobolan cu mustăți mari și, după ce îl atinse cu bagheta magică, Zâna îl transformă într—un falnic vizitiu cu mustăți.

La urmă, Zâna îi spuse Cenușăresei să caute șase șopârlițe îndărătul stropitoarei.

Imediat ce fața i le aduse, nașa le transformă în șase servitori eleganți.

—Bun, acum ești gata să mergi la bal, îi spuse Cenușăresei.

—Dar cum voi merge acolo îmbrăcată în zdrențe?

Cum le atinse cu bagheta magică, zdrențele se transformară într—o rochie de aur și argint cu pietre prețioase strălucitoare.

Zâna adăugă și niște pantofi de cristal pe care îi dădu Cenușăresei.

Cenușăreasa urca în caleasca dar, înainte de a pleca, Zâna nașa o avertiza :

—Nu te întoarce de la bal după ora douăsprezece. Dacă întârzii un minut, caleasca se va transforma în dovleac, caii în șoareci, servitorii în șopârle și în loc de prețioasa ta rochie vei purta zdrențe.

—Promit să plec de la bal înainte de miezul nopții, răspunse Cenușăreasa și caleasca porni spre palat.

Când frumoasa Cenușăreasa își făcu apariția în sala unde erau deja reuniți invitații, toți rămaseră uimiți.

Se auziră șoaapte de admirație.

Toți se întrebau cine putea fi Prințesa necunoscută.

Prințul, uluit, o invita la dans pe nou venită.

Și nu se despărți de ea toată noaptea. Părea vrăjit.

Cenușăreasa, mai fericită ca niciodată, pierdu noțiunea timpului, uitând complet de avertismentele nașei sale.

Astfel, când orologiul bătu ora douăsprezece, se smulse din brațele Prințului și ieși în fugă din palat.

Grăbită, pierdu pe scara de la intrare unul dintre pantofii săi de cristal. Prințul, care ieșise după ea, lua pantoful și îl păstră.

Cenușăreasa ajunse acasă fără caleasca, fără servitori și cu zdrențele sale de zi cu zi.

Din vestmintele bogate pe care le purtase la bal, nu mai rămăsese decât cu un pantof de cristal.

Între timp, tristul Print întreba gărzile dacă nu văzuseră ieșind din palat o Prințesă. Gărzile răspunseră că văzuseră trecând o fată prost îmbrăcată, care părea mai mult o țărancă decât o mare doamnă.

Când surorile vitrege se întoarseră de la bal, îi povestiră Cenușăresei despre apariția neașteptată a frumoasei prințese care îi furase atenția Prințului și despre faptul că fiul regelui găsisese un pantofior de cristal pe care Prințesa îl pierduse când ieșise în grabă și că până la sfârșitul balului nu făcuse altceva decât să—l privească fascinat.

Moarte de invidie, îi spuseră că Prințul părea foarte îndrăgostit de necunoscută.

Și era adevărat, pentru ca la câteva zile după aceea, Prințul porunci să se anunțe în tot regatul că se va căsători cu fata căreia i se va potrivi pantoful.

Începură să—l probeze prințesele.

Pe urmă, ducesele, contesele și marchizele.

Dar niciuneia nu i se potrivi frumosul pantofior de cristal.

Veni rândul surorilor vitrege ale Cenușăresei, care făcură tot posibilul să le încapă piciorul în pantofior.

Cum era de așteptat, nu reușiră.

Atunci Cenușăreasa vorbi cu umilință :

—Lăsați—mă să văd dacă mi se potrivește mie....

Cel două surori vitrege începură să râdă în hohote, dar nobilul care ducea pantofiorul o privi pe Cenușăreasa și parându—i foarte frumoasă, în ciuda zdrențelor pe care le purta, spuse că primise ordin ca toate tinerele să probeze pantoful.

Îl puse în piciorul Cenușăresei și văzu că i se potrivea perfect.

Mare fu surpriza pe care o avură surorile vitrege, dar și mai mare fu atunci când Cenușăreasa scoase dintr—un săculeț celălalt pantof pe care îl încălța.

În acea clipă apărură Zâna nașa și, atingând cu bagheta magică zdrențele Cenușăresei, le transformă în cea mai elegantă rochie.

Văzând—o dichisita astfel, surorile o recunoscură pe Prințesa misterioasă de la bal.

Se aruncară la picioarele ei și îi cerură iertare pentru răul pe care i—l făcuseră.

Cenușăreasa le ajuta să se ridice și, îmbrățișându—le le spuse că le iertară din inimă.

Apoi o conduseră pe Cenușăreasa la palatul regelui.

Prințului i se păru mai frumoasă ca niciodată și dădu ordin să se grăbească pregătirile nunții, care se sărbătoreau câteva zile mai târziu cu mare fast.

Cenușăreasa ,care era la fel de bună pe cât era de frumoasă, le primi pe cele două surori la castel și le căsători cu cei mai mari nobili ai Curții.

FRUMOASA DIN PĂDUREA ADORMITĂ

A fost odată un rege și o regină care n—aveau copii. Și erau atâta de mârșniți, cât nu se poate spune. Cutreieraseră ei toate locurile cu ape miraculoase, băuse regina tot felul de ierburi, dar nimic nu—i putu fi de folos. În cele din urmă cerul se milostivi de ea și—i dăruî o fetiță.

Se făcu un botez care rămase de pomină în tot ținutul. Iar mica prințesă avu drept nașe mai toate ursitoarele din regat. (Erau, pare—mi—se, vreo șapte la număr.) Fiecare dintre ele îi făcură nou—născutei câte un dar, după cum era obiceiul în vremea aceea. Așa că ea căpătă însușirile cele mai alese.

Bineînțeles că după terminarea botezului oaspeții se întoarseră la palat, unde îi aștepta un ospăț atât de îmbelșugat cum nu se mai pomenise. Printre meseni se aflau, la loc de cinste, cele șapte ursitoare, iar dinaintea fiecăreia dintre ele câte un tacâm făurit din aurul cel mai fin, împodobit cu diamante și rubine.

După ce se așezară cu toții la masă, iată că se pomeniră cu una dintre ursitoarele cele mai bătrâne, pe care nu o pofțiseră, fiindcă nu se mai auzise cam de vreo cincizeci de ani nimic despre dânsa și o credeau moartă ori blestemată. Regele porunci să i se dea și ei un tacâm, dar era cu neputință ca acesta să fie tot de aur, împodobit cu nestemate, fiindcă dintre acelea nu se făuriseră decât șapte. Bătrâna se socoti nedreptățită și mormăi printre dinți niște vrăji. Una din ursitoarele mai tinere o auzi și se strecură, nevăzută de nimeni, sub o perdea. Voia să rămână cea din urmă

pentru a putea drege măcar ceva din răul ce i l—ar putea meni prințesei bătrâna ursitoare. Între timp, celelalte ursitoare începură a—i împărți fetei darurile:

Cea mai tânără dintre ele îi dăruie frumusețe, a doua, înțelepciune, a treia, îndemânare, a patra îi dori să danseze ca nimeni alta, a cincea, să cânte ca o privighetoare, a șasea, să mânuiască până la desăvârșire toate instrumentele muzicale.

Când veni rândul celei mai bătrâne, ea clătină din cap cu răutate și prevesti:

— Prințesa va avea toate însușirile, dar într—o bună zi se va înțepa la deget cu vârful unui fus și va muri în floarea vârstei.

Prevestirea aceasta îi făcu să se cutremure pe toți cei de față, iar părinții fetei vărsară lacrimi amare.

Dar deodată răsări din spatele perdelei ursitoarea cea tânără și rosti cu glas tare:

—Veniți—vă în fire, o, rege, și tu, regina! Fetița voastră nu va muri. E drept că nu mai pot desfăce cu totul ceea ce i—a venit bătrâna ursitoare și prințesa se va înțepa la deget cu vârful unui fus, dar nu va muri. Va cădea într—un somn ce va ține vreme de o sută de ani și nu se va deștepta până ce nu va veni un tânăr fecior de domn și o va trezi.

Auzind acestea, regele dădu chiar a doua zi poruncă să nu se mai folosească nimeni de fuse și nici să se mai afle vreunul în tot ținutul. Iar cine nu va da ascultare poruncii, să fie pedepsit cu moartea.

Să tot fi trecut vreo cincisprezece — șaisprezece ani de la nașterea prințesei, care creștea văzând cu ochii și se făcea din zi în zi mai frumoasă.

Dar într—o zi, pe când părinții ei lipseau de—acasă, fata alerga, jucând și cântând, prin tot palatul, din odaie în odaie, și tot zburdând nimeri într—o cămăruță din vârful unui turn unde se afla o bătrână uitată de lume. Aceasta tocmai torcea dintr—un caier.

Porunca regelui, ca nimeni să nu se mai folosească de fus, nu ajunsese până la urechile ei bătrâne și iată de ce își păstrase fusul.

—Ce faci acolo, bătrânico? o întreabă curioasă prințesa.

—Iaca, torc, frumoasa mea copilă, îi răspunse bătrâna, neștiind cine era fata.

—Vai ce joc frumos! Te rog, lasă—mă și pe mine să încerc să fac ca dumneata!

Bătrâna zâmbi și îi îngădui.

Dar nici n—apucă să pună mâna pe fus și, fie că nu știa cum să umble cu el, fie că blestemul ursitoarei trebuia să se împlinească, n—aș putea să vă spun cum s—a întâmplat, dar fata se înțepă la un deget și căzu leșinată.

Bătrâna strigă după ajutor, înnebunită de spaimă. Oamenii veniră repede din toate părțile, o stropiră cu apă, o bătură peste mâini, îi frecară tâmpilele cu apă descântată, dar nimic n—o putu readuce în simțire.

Regele, care se înapoiase, auzi zarva din palat și urcă în turn. Își aminti atunci de prevestirea ursitoare și, socotind că destinul se împlinise, porunci ca prințesa să fie culcată pe un pat cu horbote (horbotă – dantelă) de aur și argint împrejur, așezat în cea mai frumoasă încăpere a palatului.

Era atât de frumoasă de—ai fi zis că e o zână, căci somnul nu—i răpise nici bujorii din obraji, nici culoarea buzelor trandafirii. Doar ochii îi ținea închiși. De altfel, respirația îi era regulată, așa că îți puteai ușor da seama că trăiește.

Regele înțelese că nu mai era nimic de făcut și dădu poruncă să fie lăsată să doarmă până ce va suna ceasul deșteptării.

Ursitoarea cea bună, care—i dăruise viața, hărăzind—o numai somnului, se afla la douăsprezece mile depărtare, în regatul Matagun.

Regele îi trimise vestea printr—un pitic care purta cizme de șapte poște. Erau cizmele

fermecate cu care puteai face șapte poște dintr—o săritură. Ea veni numaidecât într—un car de foc, tras de patru dragoni. Regele se grăbi să—i iasă în întâmpinare, întinzându—i mâna pentru a o ajuta să coboare din car. Ursitoarei i se păru că ceea ce făcuse el nu era tocmai rău, dar, cum era prevăzătoare, se gândi că prințesei îi va fi tare urât când se va deștepta și se va găsi singură în palatul acela mare. Atunci îi atinse cu bagheta ei magică pe toți acei care se aflau acolo (în afară de rege și regină): guvernante, doamne de onoare, fete în casă, gentilomi, ofițeri, ospătari, rândași, curieri, garda elvețiană, valeți, apoi mai atinse și toți caii din grajdurile regale, rândașii care îngrijeau de zăvozii cei mari de curte și chiar cățelușa prințesei, care se gudura acum neliniștită la picioarele patului unde dormea ea. Toți și toate fură atinse cu bagheta ursitoarei, pentru a—i adormi și a nu se deștepta decât o dată cu prințesa, gata apoi s—o servească.

Până și frigăruile în care erau prăjiți fazanii și prepelițele rămaseră încremenite. Focul se stinse și el, pentru a se reaprinde o dată cu deșteptarea frumoasei prințese.

Zâna cea bună făcuse toate acestea cât ai clipi din ochi. Regele și regina își sărutară copila adormită și ieșiră din palat, dând poruncă celor dinafară să nu se apropie niciodată de locul acela.

Porunca nu—și mai avea rostul, căci ursitoarea făcu să crească pe loc, împrejurul palatului, copaci înalți și tufe de măracini atât de dese și întortocheate, încât nicio ființă omenească sau orice altă vietate nu s—ar fi încumetat să pătrundă acolo. Din tot castelul acela măreț nu se mai vedea acum decât vârful unui turn, și asta numai de la foarte mare depărtare.

Ursitoarea cea bună făcuse toate acestea numai și numai pentru a o feri pe prințesa adormită de ochii curioșilor.

Dar iată că și cei o sută de ani trecură cum trec toți anii și, într—o bună zi, un fecior de domn, mergând la vânătoare, văzu turnul castelului abia ivindu—se dintre copacii și bălăriile ce—l înconjurau, împins de curiozitate, întrebă pe unul și pe altul ce fel de turn era acela, dar nimeni nu știa și i se dădeau răspunsuri în doi peri.

Unii spuneau că e turnul unui vechi castel, pe unde umblau toată noaptea stafii, alții că acolo își dădeau întâlnire vrăjitoarele ținutului, pentru a dansa împrejurul flăcărilor și a chema duhurile rele. Cei mai mulți povesteau despre un căpcăun care prindea copiii, îi frigea și—i mânca fără a putea fi oprit, fiindcă numai el putea pătrunde în castel, pe un drum anume, pe care nimeni altul nu—l cunoștea.

Prințul nu mai știa ce să creadă despre, toate câte auzea. Dar un țăran bătrân grăi în cele din urmă:

—Ascultă, fătul meu, zise el molcom: să tot fie vreo cincizeci de ani de când l—am auzit pe tata povestind că în castelul acesta s—ar fi aflat o prințesă, cea mai frumoasă din câte au fost văzute vreodată, dar care a fost sortită să doarmă o sută de ani. Și somnul acesta nu va lua sfârșit, după cum spunea tată, decât atunci când va veni un fiu de domn căruia i—a fost hărăzit s—o trezească.

Tânărul prinț fu dintr—o dată cuprins ca de o vrajă și mânat de o dorință care pornea de la inimă, se hotărî să pună capăt acestor legende și se încumetă să pătrundă în castel. Înlătură orice alte bănuieli, arătându—se vrednic de bărbăție. Dar nici nu se apropiase bine de castel și văzu cum copacii cei înalți, gardurile de măracini și toate celelalte opreliști se dădeau în lături, deschizându—i o potecă pentru a se putea avânta către țința dorită. Castelul se zărea acum bine de tot. Se afla la capătul unei alei pietruite. Dar prințul rămase locului, căci nimeni nu—l putu însoți. După trecerea lui, copacii și măracinii se adunară din nou, închizând drumul către castel oricărui muritor. Toate acestea îl uluiră o clipă, dar nu—l împiedică să—și urmeze calea. Un prinț tânăr și domnic de aventuri nu—și pierde atât de lesne curajul. Intră deci și se pomeni într—o curte și ceea ce văzu ar fi putut să—i înghețe inima de frică: peste tot domnea o liniște de moarte. Nu se vedeau decât oameni și animale care păreau adormite pentru totdeauna. După nasurile purpurii și obrajii rumeni ai soldaților din garda elvețiană, își dădu seama că aceștia nu erau decât adormiți. Iar cupele

care mai păstrau încă urme de vin dovedeau că adormiseră pe când se cinsteau cu câte un păhăruț.

Pătrunse apoi într—o curte mare, cu dale de marmoră, mai urcă o scară și se pomeni în camera de gardă a palatului. Toți ofițerii sforăiau cu carabinele la umăr. Străbătu apoi multe camere în care se aflau gentilomi și doamne de onoare care dormeau, de asemeni, șezând, în picioare și, în sfârșit, ajunse într—o încăpere cu totul și cu totul din aur. Pe un pat cu perdelele date în lături era culcată o prințesă de vreo cincisprezece — șaisprezece ani. Era atât de strălucitoare, încât frumusețea ei aproape îl orbi. Prințul duse mâna la ochi. Visa? Sau i se năzărise? Există? Sau era aievea?!

Tremurând de emoție, prințul se apropie totuși și se așază în genunchi în fața patului ei.

Atunci... vraja se dezlegă și prințesa se deșteaptă. Îl privi cu bunăvoință și vorbi:
—În sfârșit, iată—te! Te recunosc! O, prințul meu, cât de mult m—ai lăsat să te aștept!

Vrăjit de vorbele ei și de felul cum au fost șoptite, prințul nu găsea cuvintele care s—o asigure câtă bucurie îi aduc și câtă recunoștință îi poartă. Apoi nu mai spuse nimic, căci inimile lor vorbeau mai mult decât s—ar putea spune. Prințul era mult mai sfios decât prințesa, fiindcă, după cât se pare, ursitoarea cea bună îi trimisese în timpul somnului vise frumoase, care o pregătiseră pentru această întâlnire.

O dată cu prințesa se deșteptase întreg palatul. Dar, nefiind cu toții prinși de înflăcărare, curtenilor le era foame și prima doamnă de onoare o înștiință pe prințesă cu glas tare că friptura era servită. Prințul o ajută pe logodnica lui să se ridice din pat, ferindu—se pe cât putu să—i arate uimirea pentru rochia de pe vremea bunicii pe care o purta, dar care o prindea nespun de bine și nu—i întuneca întru nimic frumusețea.

Trecură deci în sala oglinzilor unde cinară serviți de ofițerii din garda personală a prințesei, iar viorile și clarinetele executară cântece minunate, cu toate că trecuseră o sută de ani de când nu mai fuseseră cântate.

A doua zi, prințul își părăsi, în zori, soția, pentru a pleca să—și vestească tatăl, care trebuie să fi fost, desigur, foarte îngrijorat de lipsa lui.

Povestirea pe care i—o spuse acestuia fu alta decât cea adevărată. Îi istorisi că, umblând la vânătoare, s—a rătăcit prin pădure și s—a adăpostit în coliba unui cărbunar care i—a dat să mănânce pâine neagră și brânză, căci mai mult n—avea.

Tatăl lui, care era un om blând și bun, îl crezu, dar maică—sa nu se prea lăsa ușor înșelată. Și văzând că fiul ei mergea zilnic la vânătoare și înnopta în afara castelului, căzu pe gânduri. Povestea aceasta ținu doi ani încheiați.

Prințesa îi dăruie între timp doi copii: o fetiță căreia îi dădură numele de Aurora și un băiețel căruia îi ziceau Soare, fiindcă era atât de sclipitor, încât o întrecea pe sora lui, care era neînchipuit de frumoasă.

Regina—mamă încercă în nenumărate rânduri să afle câte ceva despre viața fiului ei, dar el se ferea să—i destăinuiească adevărul, căci ea se trăgea dintr—un neam de căpcăuni, iar tatăl lui o luase în căsătorie numai pentru averile ei nenumărate. La curte se șoptea chiar că ar fi moștenit și ceva din apucăturile neamului din care se trăgea și că abia de se—abține să nu sară asupra copiilor să—i mănânce. Iată de ce prințul nu—i mărturisi nimic decât atunci când regele muri și el rămase stăpân pe țară. Își declară deci public căsătoria, își aduse regina la palat și se făcură mari serbări în capitala regatului, unde prințesa intra purtată în triumf, împreună cu cei doi copii ai săi.

Trecu un timp. Dar, într—o bună zi regele porni la luptă împotriva vecinului său, împăratul Cantalabutta. Regentă rămase mama sa, căreia îi lăsă în grijă regatul, soția și pe copiii lui. Dar abia plecat, regina—mamă își trimise nora și nepoții la una dintre casele ei de la țară, pentru a le putea face mai ușor de petrecanie. Într—o seară, pe când se afla și ea acolo, își chemă bucătarul și îi spuse:

—Măine, la cină, să mi—o pui la cuptor pe mica Aurora, și să mi—o servești la masă!

—Ce spuneți, doamnă? E cu puțință? strigă bucătarul.

—Da, îți poruncesc! Ai înțeles? zise ea și glasul ei era un glas neomenesc. O vreau servită cu sos alb.

Bietului om i se strânse inima de durere, dar își dădu seama că nu era de glumit cu căpcăună, și luând cuțitul cel mare urcă în camera miciei Aurora. Fetița avea atunci doar patru ani. Veni tropăind și râzând să se agațe de gâtul lui crezând că i—a adus ceva. Bucătarul începu să plângă, cuțitul îi căzu din mâini. El alergă să taie un mieluşel, pe care îl pregăti în așa fel, încât stăpâna îi spuse că nu mai mâncase nicicând ceva mai bun.

Pe mica Aurora o duse, înfășurată în șorțul său, și o încredință soției sale, care locuia într—o odăiță din fundul curții de serviciu.

Dar abia trecură câteva zile și căpcăună i—l ceru bucătarului, pentru cină, pe micul Soare. Sărmanul om fu hotărât s—o păcălească, așa cum făcuse și prima dată.

Se duse deci de—a dreptul la micul Soare, pe care îl găsi cu spada în mână, în duel cu o maimuțică. Băiețelul n—avea atunci decât trei ani. Îl ascunse sub șorț și—l duse și pe el la soția sa, alături de mica Aurora, servindu—i regentei, în locul băiatului, o friptură de ied, pe care aceasta de asemenea o găsi excelentă.

Până atunci totul mersese bine, dar într—o seară căpcăună îi spuse din nou bucătarului: —Acum n—aş mai dori decât s—o mănânc pe regină, pregătită în același sos în care au fost pregătiți copiii.

De data aceasta, bietul bucătar fu deznădăduit. Nu mai știa cum și cu ce s—o poată înșela.

Tânăra regină avea douăzeci de ani, fără a mai pune la socoteală cei o sută pe care îi petrecuse dormind și cu toate că pielea îi era albă și frumoasă, carnea ei era mai puțin fragedă decât a copiilor. Unde putea găsi un miel cu o carne atât de tare?

Se gândi să—și scape viața și luă de astă dată hotărârea să facă așa cum i s—a cerut. Urcă deci, cu cuțitul în mână, în camera reginei să—și aducă la îndeplinire îngrozitoarea faptă, să nu se mai înduioșeze. Voia totuși s—o pregătească, și—i povesti respectuos despre porunca pe care o primise de la regina—mamă.

—Te rog să—i execuți cât mai repede porunca! îi răspunse ea hotărâtă; astfel mă voi duce lângă copiii mei, pe care i—am iubit atât. Căci de când îi fuseseră luați, pe furiș, biata regină îi credea morți.

—Nu, nu veți muri, mărită doamnă, după cum nu au murit nici micuții pe care îi veți regăsi la mine, unde îi țin ascunși, răspunse, înduioșat până la lacrimi, bucătarul. O voi păcăli din nou pe regentă dându—i să mănânce, în locul dumneavoastră, o ciută tânără.

Și zicând acestea o duse pe mamă lângă copiii săi, pe care aceasta îi îmbrățișă în lacrimi, iar el plecă să caute o ciută, pe care regina—mamă o mănca la cină cu aceeași poftă cu care ar fi mâncat—o pe regină.

Acum era foarte mulțumită. Se pregătea să—i spună regelui că niște lupi turbați s—au năpustit asupra soției și copiilor săi și i—au mâncat.

Dar, într—o seară, pe când își făcea de lucru prin curtea de serviciu, adulmecând ceva carne proaspătă pentru poftele ei nesățioase, îl auzi plângând pe micul Soare și pe sora lui, Aurora, care se rugau de mama lor să—i ierte pentru vreo șotie făcută.

Zmeoaica recunoscă imediat glasul reginei și al copiilor. Furioasă că fusese trasă pe sfoară, porunci cu o voce care făcea să se cutremure tot palatul să i se aducă în mijlocul curții o tocitoare mare, (tocitoare – vas mare de lemn în care se pun fructe la fermentat în vederea fabricării vinului, rachiului) pe care o umplu cu broaște râioase și cu năpârci.

Totul fu gata pentru a o arunca în ea pe regină, pe copii, pe bucătar, pe nevasta lui, și pe

sluga acesteia și mai ceru ca toți să—i fie aduși cu mâinile legate la spate. Porunca îi fu executată fără murmur. Călăul se pregătea tocmai să—i arunce în tocitoare când regele, la care nimeni nu se gândea că s—ar putea întoarce atât de curând, intră în curte călare pe calul său și întrebă îngrozit ce înseamnă acel spectacol. Văzând că nu mai are altă scăpare, căpcăună se aruncă cu capul înainte în tocitoare și fu înghițită într—o clipă de jivinele pregătite de ea pentru alții.

Așa se sfârși cu bine povestea prințesei din pădurea adormită.

TOM DEGEȚEL

Era odată ca niciodată un tăietor de lemne cu nevasta lui și aveau șapte copii, toți băieți; cel mai mare n—avea mai mult de zece ani, iar cel mai mic n—avea mai mult de șapte.

Să nu vă mirați ca tăietorul de lemne avusese atâtia copii în așa scurtă vreme; însă nevastă—sa rămânea tare repede grea și nu făcea mai puțin de doi plozi dintr—o dată. Erau cumplit de săraci, iar cei șapte copii îi încurcau grozav, căci nici unul nu era încă destul de mare ca să—și câștige singur traiul. Ceea ce—i întrista, însă, încă și mai mult era ca mezinul, tare firav, nici măcar nu deschidea gura. Or părinții luau drept prostie ceea ce era, de fapt, dovada sufletului lui bun. Și, cum era tare mic — în clipa când venise pe lume, nu era mai mare decât degetul cel mare de la mâna —, îl botezară Tom Degețel. Bietul băiat ducea tot greul casei și era mereu nedreptățit.

Cu toate acestea, era cel mai șiret și mai isteț dintre toți și, chiar dacă vorbea puțin, în

schimb asculta mult.

Veni un an greu și foamea fu atât de mare, încât bieții oameni nu găsiră altă cale decât să se descotorosească de copiii lor. Într-o seară, pe când aceștia dormeau, tăietorul, care se afla lângă foc, alături de nevastă—sa, îi spuse cu inima strânsă de amărăciune:

—Vezi și tu prea bine că nu—i mai putem hrăni pe copiii noștri; și cum n—ăș putea îndura să—i văd răbdând de foame înaintea ochilor mei, am găsit de cuviință să—i duc mâine în pădure și să—i las acolo. N—o să ne fie prea greu, căci, pe când ei s—or veseli la adunat vreascuri, noi n—avem decât să ne luăm tălpășița pe nevăzute.

—Vai, omule, striga nevasta, ai putea tu să—ți duci copiii la pierzanie?

Degeaba își bătu bărbatul gura, amintindu—i cât erau de săraci, căci n—o putu lămuri nici în ruptul capului; oricât de săracă ar fi fost, până la urmă era mama lor. Cu toate acestea, dându—și seama cât de chinuitor ar fi fost să—i vadă murind de foame, se învoi și plecă la culcare plângând. Tom Degețel, însă, ascultase tot, căci, auzind din pat că vorbeau despre treburi importante, se sculase tiptil și se strecurase sub scăunașul lui taică—su, ca să nu piardă un cuvânt, și nici să nu fie văzut. Merse, apoi, să se culce din nou, dar nu putu închide un ochi până a doua zi, tot gândindu—se la ce avea de făcut.

Se trezi dis—de—dimineată și se duse pe malul unui râu, unde își umplu buzunarele cu pietricele albe, după care se întoarse acasă. Veni timpul să plece și Tom Degețel nu destăinuie nimic fraților săi. Se afundară într-o pădure grozav de deasă, unde, la zece pași, nu se mai vedeau unii pe ceilalți. Bărbatul se puse pe tăiat lemne, iar copiii începură să facă legături de vreascuri. Tatăl și mama lor, văzând că aveau de lucru, se îndepărtară pe nesimțite și—apoi se făcură nevăzuți pe o cărare numai de ei știută.

Când se văzură singurei, copiii prinseră a țipa și a plânge de mai mare milă.

Dar Tom Degețel îi lăsa să țipe, căci el știa prea bine pe unde aveau să se întoarcă acasă; de—a lungul drumului, lăsase să—i cadă pietricelele albe una câte una din buzunare. Le spuse așadar:

—Fraților, n—aveți a vă teme; mama și tata ne—au părăsit ei aici, dar eu am să vă duc acasă înapoi: n—aveți decât să veniți după mine.

Îl urmară cu toții și mezinul îi duse cu bine acasă, pe același drum pe care veniseră. La început, nu îndrăzniră să intre, dar își lipiră cu toții urechea de ușă, ca să poată auzi ce spuneau mama și tatăl lor.

În clipa în care tăietorul de lemne și nevasta lui ajunseră acasă, stăpânul aceluia sat le trimise zece scuzi, pe care li—i datora de foarte multă vreme și de la care își luaseră gândul.

Asta îi trezi pe loc la viață, căci bieții oameni mureau de—a binelea de foame. Tăietorul de lemne își trimise de îndată nevasta la măcelar. Și, cum nu mai mâncaseră de tare multă vreme, femeia cumpăra de trei ori mai multă carne decât era nevoie pentru două guri. Când se sătură, femeia îi spuse omului ei:

—Vai, unde ne sunt acum bieții copilași? Ce bine s—ar fi săturat cu tot ce ne—a rămas aici. Dar tu, Guillaume, tu, ai vrut să—i pierzi în pădure; ți—am spus eu c—o să vină vremea să ne căim. Ce—or fi făcând ei acum în codrul acela? Doamne, Dumnezeuule, dacă i—or fi mâncat lupii! Ești crud că ți—ai pierdut astfel copiii!

Tăietorul de lemne își pierdu în cele din urmă cumpătul, căci femeia spuse de mai bine de douăzeci de ori că aveau să se căiască și ca ea îl prevenise c—ășa o să—se—ntâmplesse. O amenință cu bătaia dacă n—avea să—și țină gura—nchisă.

Nu ca pădurarul n—ar fi fost încă și mai necăjit decât nevastă—sa, doar că—l cicălea de mama focului, iar el era ca mulți alții cărora e drept, le plăceau femeile ce aveau dreptate, dar, totuși, li se păreau tare stânjenitoare femeile care aveau mereu dreptate. Nevasta tăietorului de

lemn era toată scăldată în lacrimi:

—Vai vai, unde—mi sunt acum copilașii, bieții mei copilași?

Și unde nu mi ți—i striga o dată așa de tare, ca băieții care erau în fața ușii o auziră și se prinseră a striga în cor:

—Mămuca, aicea suntem!

Femeia alerga într—un suflet să le deschidă și le spuse, acoperindu—i cu sărutări:

—Ce bucuroasă sunt să vă revăd, dragii mei! Trebuie că sunteți tare obosiți și—nfomețați;vai, și tu, Pierrot, ce murdar ești de noroi! Vino să te spal pe față.

Pierrot era băiatul ei cel mai mare, pe care—l iubea cel mai mult dintre toți, căci era un pic roșcovan, or și ea era un pic roșcovană. Se așezară la masă și mâncară cu o poftă de mai mare dragul pentru mama și tatăl lor. Le povestiră părinților ce spaima trăseseră în pădure și vorbeau cu toți odată. Bieții oameni erau în al nouălea cer că—și vedeau copiii din nou acasă, și bucuria asta ținu cât ținură și cei zece scuți.

Însă când banii se isprăviră, părinții fură din nou chinuți de vechea lor grijă și găsiră cu cale să—i piardă din nou în pădure; ba, ca să nu mai dea greș, hotărâră să—i ducă încă și mai departe decât prima dată. Dar degeaba își închipuiau ei că vorbiseră pe ascuns despre planurile lor, ca Tom Degețel îi auzi și de data aceea și—și făcu socoteala cum să iasă din bucluc ca și data trecută. Cu toate că se trezi cu noaptea—n cap, cu gând să meargă să strângă pietricele, nu putu, însă, ieși din casă, căci găsi ușa de la intrare închisă cu zăvorul tras de două ori.

Nu știa ce să mai facă, când își aduse aminte că nevasta tăietorului de lemn dăduse fiecărui copil câte un codru de pâine pentru prânz; se gândi atunci că ar fi putut folosi, în loc de pietricele, bucata lui de pâine, presărând firimituri de—a lungul drumului pe unde aveau să treacă: așa că o puse bine—n buzunar.

Părinții îi duseră în cel mai des și mai întunecos loc din pădure; și, de îndată ce ajunseră, o și luară pe un drum ascuns, lăsându—i pe copii acolo.

Tom Degețel, însă, nu se amări prea mult, căci credea că avea să găsească lesne drumul înapoi, urmând firimiturile pe care le presărase peste tot pe unde trecuseră la duș; dar nu mica—i fu mirarea când nu mai găsi nici o singură firimitură; păsările veniseră și le ciuguliseră pe toate.

Așa că tare mare le era mâhnirea, căci, cu cât mergeau mai mult, cu atât se rătăceau și afundau mai tare—n codru.

Se lăsă noaptea și se stârni un vânt năprasnic, ce le dădu fiori de spaimă. Li se părea că auzeau, din toate părțile, numai urlate de lupi, care se apropiau ca să—i mănânce. Aproape că nu mai îndrăzneau să mai vorbească sau să privească împrejur. Mai începu și—o ploaie deasă, care—i udă până la piele; alunecau la fiecare pas și cădeau în noroi, de unde se ridicau iar, murdari din cap până—n picioare, stânjeniți până și de propriile lor mâini.

Tom Degețel se cățara atunci în vârful unui copac, ca să vadă dacă nu se zărea nimic în depărtare; uitându—se în toate părțile, zări, în cele din urmă, o luminiță cât flacăra unei lumânări, însă tare departe, la ieșirea din pădure. Coborî din copac, dar, de cum fu înapoi jos, nu mai zări nimic. Asta îl întrista tare. Cu toate acestea, după ce merse o vreme, alături de frații săi, în direcția în care zărise lumina, o văzu din nou când ieșiră din pădure. Într—un sfârșit și cu inima sărindu—le mereu din loc — căci o tot pierdeau din ochi de câte ori coborau în câte un hău —, ajunseră și la casa cu luminița în ferești.

Batură tare în ușă și veni să le deschidă o femeie. Îi întrebă ce căutau. Tom Degețel îi spuse că erau niște bieți copii rătăciți în pădure și că—i cereau să aibă milă de ei și să—i culce undeva. Femeia asta, văzându—i cât de drăgălași erau, izbucni în plâns și le spuse:

—Vai, bieții mei copii, unde ați nimerit? Știți că aici e casa unui Căpcăun care—i mănâncă pe copiii mici?

—Vai de noi și de capul nostru, îi răspunse Tom Degețel care tremura, ca și ceilalți frați ai lui, din toate—ncheieturile, ce—o să se—aleagă de noi? Sigur lupii din pădure n—or să pregete—a ne mânca în noaptea asta, dacă nu vă învoiți a ne primi în casa dumneavoastră; și—atunci, dacă tot o să fim mâncați, mai bine să ne—nfulece soțul dumneavoastră, Domnul căpcăun; da', cine știe, poate c—o să aibă milă de noi dacă—l înduplecați dumneavoastră.

Nevasta căpcăunului, care—și închipuia că i—ar putea ascunde pe copii până a doua zi dimineța, îi lăsă să intre și—i duse să se—ncălzească lângă un foc bun, la care se perpelea la proțap un berbec întreg, anume pregătit pentru cina Căpcăunului.

Pe când începuseră a se încălzi, auziră trei bătăi puternice în ușă: era Căpcăunul care se—ntorcea acasă. Tot atunci nevasta căpcăunului îi ascunse sub pat și merse să deschidă. Căpcăunul nici nu intra bine și întreba mai întâi dacă mâncarea era gata și dacă vinul era scos, și, fără să mai aștepte mult, se așeza la masă. Berbecul era încă în sânge, dar i se păru cu—atât mai bun și tot adúlmea în dreapta și—n stânga, zicând că—i mirosea a carne crudă.

—Trebuie că e vițelul ăsta gata pregătit care—ți miroase, îi spuse nevastă—sa.

—Dacă—ți spun că—mi miroase—a carne fragedă, tu să nu mă contrazici, îi spuse Căpcăunul, uitându—se chiorâș la nevastă—sa, aici se—ntâmplă ceva care—mi scapă.

Și, zicând acestea, se sculă de la masă și se duse întins spre pat.

—Aha! strigă el, așa deci, voiai să mă tragi pe șofară, femeie blestemată! Nu știu ce mă ține să nu te mănânc și pe tine: noroc că ești bătrână și afoasă. Vânatu—acesta, în schimb, pica taman la tanc pentru a—i cinsti pe trei dintre prietenii mei căpcăuni, care trebuie să—mi vână—n ospetie zilele acestea.

Și—i trase—afară de sub pat unul după altul. Sărmanii copii căzură în genunchi, cerându—i iertare; însă aveau de—a face cu cel mai nemilos dintre căpcăuni, care, departe de avea milă de ei, îi manca deja din priviri, spunându—i neveste—sii că erau niște bucatele tare fragede, doar că le mai trebuia un sos bun. Merse să caute un cuțit mare și, tot apropiindu—se de bieții copii, îl ascuțea pe o piatră lungă, pe care o ținea la stânga lui. Numai ce—l înșfăcase pe unul din plozi, ca nevastă—sa îi spuse:

—Ce mai vrei să faci la ora asta? Ai destul timp și mâine.

—Tacă—ți gura, femeie, continua Căpcăunul, mâine or să fie cam trecuți.

—Dar ai colo atâta carne, stăruie femeia: uite un vițel, doi berbeci și—o jumătate de purcel!

—Ai și tu dreptate, încuviință Căpcăunul: pregătește—le, atunci, o cină—ndestulată, că nu cumva să slăbească, și du—i la culcare.

Biata femeie fu nespus de bucuroasă și—i hrăni pe săturate; însă copiii erau așa de—nspăimântați, încât nu putură lua nici o—nghițitură. Cât despre Căpcăun, se puse strașnic pe băut, încântat că avea să—și cinstească prietenii cu un asemenea ospăț. Bău cu o duzină de pahare mai mult ca de obicei, care—i aburiră nițel mintea, așa că fu nevoit drept să meargă la culcare.

Căpcăunul avea șapte fete, care nu erau încă decât niște copilate. Căpcăunițele aveau toate obrazul neted, fiindcă mâncau, asemeni tatălui lor, doar carne crudă; dar aveau ochii mici, rotunzi și cenușii, nasul coroiat și o gură tare tare mare, cu dinții foarte ascuțiți și depărtați. Încă nu erau haine, dar promiteau mult, căci deja îi mușcau pe copii ca să le sugă sângele.

Fuseseră duse la culcare devreme și dormeau toate într—un pat mare, fiecare purtând pe cap o coroană de aur. În aceeași încăpere, se mai găsea un pat, de aceeași mărime, în care nevasta căpcăunului hotărî să—i culce pe cei șapte băieți; după care merse să se culce și ea lângă bărbatul ei.

Tom Degețel, care băgase de seamă că fiicele Căpcăunului aveau pe cap coronițe de aur și care se temea că nu cumva să—l apuce pe Căpcăun remușcările că nu—i omorâse în chiar seara aceea, se trezi către miezul nopții; lua căciulile fraților lui și pe a sa și le puse—ncetișor pe

creștetele celor șapte fete ale Căpcăunului, după ce le scoase coronițele de aur, pe care le puse pe capetele fraților lui și pe—al sau; astfel, Căpcăunul avea să creadă că propriile sale fiice erau ei, băieții, iar cei șapte băieți pe care voia să—i strângă de gât — fetele lui.

Totul se petrecu precum bănuise; Căpcăunul, trezit în toiul nopții, fu cuprins de păreri de rău pentru că amânase pe a doua zi ceea ce ar fi putut împlini în ajun. Sari, prin urmare, jos din pat și, luându—și cuțitul cel mare, spuse:

—Ia să merg să văd ce mai fac micii mei netrebnici; și să—mi repar slăbiciunea.

Urcă pe băjbâite în camera fiicelor lui și se apropie de patul unde dormeau cei șapte băieți, mai puțin Tom Degețel, care încremeni de frică atunci când simți mâna Căpcăunului pipăindu—i capul, așa cum făcuse și cu ceilalți frați ai lui. Simțind coronițele de aur, Căpcăunul zise:

—Era cât pe ce să fac ditamai beleaua, zău! Se vede treaba că am băut prea mult ieri seară.

Se duse apoi către patul fetelor, unde, simțind căciulițele băieților, zise:

—Aha, aicea mi—erau voinicii mei; ei, și—acuma, să—i dăm bătăi fără să mai adăstăm.

Zis și făcut, taie fără preget, unul câte unul, gâtul celor șapte fete ale sale. După care, bucuros de isprava lui, merse de se culca lângă nevasta. Când Tom Degețel îl auzi pe Căpcăun sforăind, își trezi frații, le spuse să se—mbrace de îndată și să—l urmeze. Coborâră încet în grădină, săriră pârleazul și fugiră aproape toată noaptea, tremurând fără—ncetare, îndreptându—se încotro vedeau cu ochii.

Trezindu—se, Căpcăunul îi spuse nevaste—sii:

—Ia hai, du—te de—i pregătește pe netrebnicii aceia pentru seara.

Femeia fu uimită de bunătatea bărbatului ei, fără a se—ndoi o clipă de ce anume voia să spună el prin ”a pregăti”; crezând că—i porunca să—i îmbrace, urca în odaie, unde împietri de groază când le văzu pe cele șapte fete ucise și scăldate în propriul lor sânge. La început, leșină, că numai asta le trece mai întâi prin cap femeilor să facă în atari împrejurări.

Căpcăunul, temându—se că nevastă—sa să nu—ntârzie prea mult cu împlinirea misiunii pe care i—o dăduse, merse și el sus ca s—o ajute. Și nu fu mai puțin înmărmurit decât ea la vederea cumplitului spectacol.

—Vai mie, ce—am făcut? Strigă el. Or să mi—o plătească, blestemații, cu vârf și îndesat. Aruncă îndată o oală de apă în obrazul nevaste—sii și, după ce aceasta—și veni—n simțiri, îi spuse:

—Adu—mi repede cizmele de șapte poste ca să mă duc să—i prind.

Pomi pe drumul de țara și, după ce cerceta în toate părțile, îl găsi și pe—acela pe care mergeau sărmanii copii, aflați la doar o sută de pași depărtare de casa tatălui lor. Îl văzură, așadar, pe Căpcăun, pășind peste munți și peste vai, trecând peste râuri ca peste—un pârâiaș.

Descoperind o stâncă scobită aproape de locul unde se găseau, Tom Degețel îi ascunse acolo pe frații lui și se vârf și el mai la urmă, uitându—se mereu să vadă ce făcea Căpcăunul; acesta, obosit după tot drumul pe care—l străbătuse degeaba (căci trebuie să știți că niște cizme de șapte poste își obosesc grozav stăpânul), vru să se—odihnească; și, ca un făcut, se așeză chiar pe pietroiul unde se ascundeau copiii. Cum era frânt mort, după ce—și trase sufletul câtva timp, adormi și prinse—a sforăi atât de înspăimântător, încât bieții copii fura la fel de îngroziți că—n clipa în care ținea în mâna cuțitul cu care voia să le taie gâtul.

Lui Tom Degețel îi fu, însă, mai puțin frică și le spuse fraților să o ia la picior către casă, cât Căpcăunul dormea dus, și să nu—și bată capul cu dânsul, că avea să se descurce el. Ceilalți îi ascultară sfatul și ajunseră curând acasă.

Apropiindu—se de Căpcăun, Tom Degețel îi scoase încetișor cizmele și le încălța el. Îi erau foarte mari; dar, cum erau fermecate, aveau darul de a se lărgi sau de a se strânge după piciorul celui care le purta, în asemenea măsură încât păreau turnate pe gleznelor și pe pulpele lui. Mezinul se—ndrepta, astfel, către casa Căpcăunului unde o găsi pe nevasta lui, jelindu—și fetele ucise.

—Bărbatul dumitale, îi spuse Tom Degețel, se afla—ntr—o mare primejdie, căci a fost prins de—o ceată de hoți care—au jurat să—i facă felul dacă nu le dă tot aurul și argintul pe care—l are. Cu cuțitul la beregată, m—a zărit și m—a zorit să merg să vă înștiințez despre pocinog și să vă poruncesc să—mi dați fără preget tot ce—aveți mai de preț prin casă; altfel, vi—l omoară fără milă. Și, cum nu e vreme de pierdut, mi—a spus să—i încălț cizmele de șapte poste aici de față, ca să—i pot duce la îndeplinire dorința și ca să vă dovedesc că nu sunt un șarlatan.

Sărmana femeie, înmărmurită, îi dădu pe loc tot ce avea; căci Căpcăunul acela era totuși un soț bun, chiar dacă avea obiceiul să mănânce copii mici.

Încărcat cu toate bogățiile Căpcăunului, Tom Degețel se—ntoarse acasă, unde fu primit cu mare bucurie. E drept că mai sunt unii care nu cred toată povestea asta și care spun că, de fapt, Tom Degețel n—ar fi furat nimic de la Căpcăun, că nu—l lăsase inima să—i ia nici măcar cizmele de șapte poste, deoarece Căpcăunul nu le folosea decât atunci când urmărea copii. Acești oameni spun că știu toate acestea din sursa foarte sigură, adică de la tăietorul de lemne însuși, în casa căruia au mâncat un codru de pâine și au băut un pahar de vin.

Se spune, în schimb, ca, atunci când Tom Degețel ar fi încălțat cizmele Căpcăunului, s—ar fi dus drept la curte, unde nu se știa nimic despre armată ce se găsea la două sute de leghe depărtare și despre sorții bătăliei ce tocmai avusese loc. Se mai spune, de asemenea, că l—ar fi găsit pe rege și că l—ar fi încredințat că, dacă asta—i era voința, el ar fi putut să—i aducă, până la sfârșitul zilei, vești din partea oștirii. Regele i—ar fi făgăduit atunci o pungă mare de bani dacă reușea să—și ducă promisiunea la bun sfârșit.

Tom Degețel aduse vești, chiar în aceeași seară; și, cum i se duse buhul odată cu această primă misiune, obținu tot ce voia; căci, dacă regele îl plătea îndeștulat pentru că transmitea ordinele sale către armata, un număr neînchipuit de domnișoare îl răsplăteau cu tot ce—i poftea inima pentru a dobândi vești de la logodnicii lor, de aici venindu—i, de altfel, cel mai mare câștig.

Mai erau și câteva femei care—i încredințau scrisori pentru soții lor; dar îl plăteau atât de prost și era atât de puțin profitabil, încât băiatul nu mai catadicsea să ia la socoteală banii care—i veneau din partea lor. După ce făcu un timp meseria asta de postaș și strânse suficientă avere, se întoarse la tatăl sau și nu e chip să ne închipuim bucuria pe care o simți acela când își revăzu feciorul. Tom Degețel își căpătui toată familia; cumpără slujbe noi pentru tatăl și frații săi; și, astfel, îi rostui pe toți și—și rânduiește de minune și gospodăria.

MORALĂ

Nu ne—om mâhni c—avem mulți copii,
De sunt toți frumoși, înalți și durdulii,
Și c—o—nfățışare strălucitoare;
Dar de unul din ei e bicisnic sau tace chitic,
Îl nesocotim, îl prădam, nu—i dăm crezare:
Deși câteodată tocmai acest pitic
Întregii familii i—aduce—ncântare.

MOTANUL ÎNCĂLȚAT

A fost odată un morar care avea trei fii, un măgar și un motan. La moartea sa, fiul cel mare moșteni moară, celui de—al doilea îi reveni măgarul și celui mic, doar motanul.

Cel din urmă nu era deloc mulțumit că obținuse cea mai săracă parte a moștenirii.

Văzând aceasta, și fiindu—i teamă că nu cumva stăpânul său să vrea să scape de el într—un moment de disperare, motanul spuse:

—Fii fără grijă, stăpâne. Dacă îmi dai un sac și o pereche de cizme, o să vezi că nu sunt chiar atât de nefolositor precum crezi. Tânărul acceptă, căci nu avea ce pierde. Când motanul primi sacul și cizmele, le încălata cu atâta ușurință, de parcă ar fi fost obișnuit să le folosească. Apoi își puse sacul în spinare și se îndreptă către un loc unde păștea o turmă de oi. Baga în sac semințe și multă iarbă proaspătă și se culcă la pământ, prefăcându—se că doarme.

După un timp, un mieluleț nevinovat se îndreptă spre sac și, văzând că în interiorul acestuia era iarbă fragedă, intra în el. Vicleanul motan se ridică imediat și legă sacul la gură, prinzând mielul înăuntru. Apoi își încălță cizmele și o apucă spre palatul regal, unde ceru să—i vorbească regelui. Odată ajuns în fața acestuia, făcu o plecăciune adâncă și îi spuse:

—Maiestate, am aici un miel viu pe care vi—l oferă domnul marchiz de Carabaș.

Motanul tocmai inventase acel nume pentru stăpânul său: marchizul Carabaș.

—Spune—i stăpânului tău că îi mulțumesc mult, răspunse regele.

Câteva zile mai târziu, motanul se ascunse printre câțiva snopi de grâu, lăsa iarăși sacul desfăcut și prinse înăuntru doua potârniche. Fără să piardă timpul, i le duse regelui, care acceptă încântat noul cadou.

Și tot așa, motanul continua să—i ducă vânat regelui, mai multe luni la rând, din partea presupusului marchiz.

Într—o zi, știind că regele avea de gând să se plimbe pe lângă râu împreună cu fiica sa, cea mai frumoasă prințesa din regat, îi spuse stăpânului său :

—Dacă îmi vei urma sfaturile, norocul îți va surăde. Nu trebuie decât să mergi la râu și să faci o baie. De restul mă ocup eu.

Tânărul îl ascultă, deși nu știa în ce scop.

În timp ce făcea baie, trecu pe acolo trăsură regelui și motanul începu să țipe cât putu de tare :

—Ajutor, ajutor, se înecă stăpânul meu, marchizul de Carabaș!

Auzind asemenea țipete, regele privi pe fereastra trăsurii și îl recunoscu pe motan, care îi adusese de atâtea ori vânat.

Fără a pierde vremea, își trimise gărzile în ajutorul marchizului de Carabaș. Motanul îi explica regelui că, în timp ce stăpânul său făcea baie, au părut niște hoți care i—au furat hainele. (În realitate, vicleanul motan ascunsese hainele sărăcăcioase ale stăpânului său în tufișuri.)

Regele porunci să se aducă cele mai bune haine pentru marchizul de Carabaș, care îi mulțumi. Cum hainele scumpe pe care le primise îi accentuau și mai mult plăcuta înfățișare, fiica regelui se îndrăgosti nebunește de tânăr.

Motanul era foarte mulțumit să vadă ca planul său începuse să dea roade. Merse înaintea suitei regelui și, după puțin timp, întâlni câțiva țărani care tăiau iarbă pe un izlaz de lângă drum. Motanul se apropie și le spuse :

—Oameni buni ! Dacă nu îi spuneți regelui că acest izlaz îi aparține marchizului de Carabaș, vă veți transforma în stană de piatră.

Când regele porunci să se oprească trăsură ca să întrebe cui îi aparținea frumosul izlaz, țărani spuseră :

—Este proprietatea marchizului de Carabaș. Regele îi spuse marchizului :

—Ai o proprietate frumoasă, iubite prieten.

Motanul viclean, care mergea numai înainte, întâlni alți cosași și se repeta scena de la izlaz. Trăsura regelui se opri din nou.

—Cui îi aparține acest grâu ? întreba regele.

—Marchizului de Carabaș, Maiestate, răspunseră cosașii.

Regele, plăcut surprins, îi spuse fiului de morar:

—Văd că ești foarte bogat !

Motanul încălțat, care era mereu în fața trăsurii, repeta același lucru tuturor țăranilor pe care îi întâlnea pe drum. Și astfel ajunse regele la concluzia că tânărul marchiz era putred de bogat. În cele din urmă, motanul ajunse la un castel frumos care, împreună cu pământurile pe lângă care trecuseră, aparținea unui vrăjitor foarte bogat.

Motanul, care se informase despre puterile vrăjitorului, bătu la poarta castelului și îi spuse că avea onoarea să îi facă o vizită.

Vrăjitorul îl lăsa să intre și îl invită să ia loc.

—Mi s—a spus, începu motanul, că ai puterea neobișnuită de a te transforma în orice animal, de exemplu, într—un leu sau leopard, dacă vrei.

—Așa este, răspunse vrăjitorul. Și ca să te convingi, mă vei vedea transformându—mă într—un leu.

Și, într—adevăr, vrăjitorul rosti cuvintele magice și se transforma într—un leu. Motanul,

speriat, se cățăără pe acoperiș și nu coborî până când vrăjitorul nu reveni la înfățișarea umană.

—M—au asigurat, de asemenea, spuse motanul, că ești în stare să te transformi într—un animal micuț, ca un șobolan sau un șoricel.

Mie, să fiu sincer, mi se pare absolut imposibil.

—Imposibil? zise vrăjitorul. Stai să vezi acum. Și se transformă pe dată într—un șoricel. Motanul nu aștepta nicio clipă și se năpusti peste el, înghițindu—l.

În acel moment, regele trecea pe lângă castel și vru să—l viziteze.

Motanul îl auzi și alerga repede la intrare ca să—l primească:

—Bine ați venit în castelul marchizului de Carabaș, spuse el.

—Și castelul ăsta este tot al tău? întreba regele surprins.

Niciodată nu am văzut o clădire atât de frumoasă. Poți să—mi arăți interiorul?

—Cu multă plăcere, spuse marchizul.

Intrară într—un salon mare, unde se aflau mese întinse, cu bucate minunate pe care vrăjitorul le comandase pentru niște prieteni.

Regele, ca și fiica sa, care era înnebunită după marchizul de Carabaș, rămase încântat văzând bogățiile pe care le posedă și îi spuse după ce mâncară:

—Depinde doar de dumneavoastră, marchiz de Carabaș, să fiți ginerele meu.

Fiul morarului, făcând o plecăciune adâncă, accepta onoarea pe care regele i—o acordă și chiar în acea zi se căsătorii cu frumoasa prințesa.

Motanul Încălțat deveni un mare domn și, din acea zi, se dedica numai vânătorii de șoareci, ca să se distreze când se plictisea.

RIQUETE CEL CU MOȚ

A fost o dată o regină care născu un fiu îngrozitor de urât. Dar o zână îi prezise că va fi amabil și inteligent și îl înzestra cu harul de a putea transmite talentul său persoanei pe care o va iubi cel mai mult, ceea ce o mai consolă puțin pe sărmana lui mama. Îl numiră Riquete cel cu Moț, pentru că se născuse cu un mare smoc de păr în vârful capului.

La puțin timp după aceea, regina unui ținut învecinat născu gemene. Prima care veni pe lume era o fată superbă; dar aceeași zână care asistase la nașterea lui Riquete cel cu Moț îi prezise că va fi pe cât de frumoasă, pe atât de proastă. Mai mare fu durerea reginei când văzu că cea de—a doua fiică era extraordinar de urâtă.

—Nu fiți mândrită, doamnă, îi spuse zâna; această fetiță va avea atât de mult talent, încât nici nu se va observa lipsa de frumusețe. În ceea ce o privește pe cea mare, tot ce pot să fac este să—i acord harul de a înzestra cu frumusețe pe cine va iubi cel mai mult.

Cele două prințese crescură și, deși frumusețea este un mare avantaj pentru o tânără, mulțumită ingeniozității sale, sora mai mică o întrecu pe cea mare la toate reuniunile, căci toți terminau prin a se plictisi de prințesa cea frumoasă.

Aceasta ar fi renunțat de bunăvoie la frumusețea sa ca să aibă în schimb jumătate din inteligența surorii sale. Într—o zi, pe când se afla în pădure și își plânge nefericirea, se apropie de ea un tânăr foarte urât și dezagreabil, dar foarte bine îmbrăcat: era tânărul prinț Riquete cel cu Moț, care, îndrăgostit de frumusețea ei, ardea de dorința de—a o cunoaște.

Riquete, văzând că era foarte tristă, îi spuse: —Nu înțeleg, doamnă, cum o tânără atât de frumoasă ca dumneavoastră poate să fie atât de tristă: frumusețea este un har atât de scump, încât dacă îl ai, poți trece peste orice nefericire.

—Sunteți foarte amabil, domnule, răspunse prințesa. Dar aș prefera să fiu la fel de urâtă ca dumneavoastră, dar să fiu inteligentă, decât să fiu frumoasă și proastă.

—Doamnă, nu pot să cred că vă lipsește inteligenta; dar dacă acesta este singurul lucru care vă mâhnește, eu pot să pun capăt acestei dureri.

—Cum o să faceți? întrebă prințesa.

—Am puterea, spuse Riquete cel cu Moț, să ofer câtă inteligență vreau persoanei pe care o iubesc cel mai mult; și cum această persoană sunteți dumneavoastră, dacă vă căsătoriți cu mine, veți beneficia de acest talent mult dorit.

Prințesa rămase uimită și nu știu ce răspuns să dea.

—Pentru că știu că este greu să luați această decizie, continua Riquete cel cu Moț, vă dau un an la dispoziție să vă gândiți.

Prințesa, pentru a ieși din această situație dificilă, accepta. Imediat începu să se simtă complet diferită și se văzu în stare să converseze cu ușurință și istețime cu Riquete cel cu Moț.

Când prințesa se întoarse la palat, toți se bucurară să vadă extraordinara schimbare. Toți, mai puțin sora cea mică, deoarece văzu că fără avantajul inteligenței, ea părea și mai urâtă și mai dezagreabilă. Începură atunci să vină prinți din alte regate, încercând să o cucerească pe frumoasă și acum inteligența prințesa. După ce refuza mai mulți pretendenți, se prezentă un bărbat puternic, elegant și bogat, căruia fata nu—i putu rezista.

Totuși, pentru că acum era înțeleaptă, tânăra ceru să i se acorde timp de gândire înainte să se mărite cu el. Căută liniștea din pădure pentru a medita; dar ceea ce întâlni acolo fu o mare agitație și văzu mulți oameni care pregăteau un ospăț magnific. Prințesa, uimită de spectacol, îi întrebă pentru cine lucrau.

—Lucram pentru prințul Riquete cel cu Moț, a cărui nunta este mâine, doamnă.

Prințesa rămase înmărmurită când își aduse aminte dintr—o dată că trecuse un an de când promisese că se căsătorește cu Riquete, care în acel moment se apropie foarte hotărât.

—La dispoziția dumneavoastră, doamnă, spuse, sunt decis să mă țin de cuvânt, și nu mă îndoiesc că ați venit ca să mă faceți cel mai fericit om din lume acordându—mi mâna dumneavoastră.

—Vă mărturisesc sincer, răspunse prințesa, că încă nu am luat o decizie.

—Mă uimește ceea ce îmi spuneți, replica Riquete. Aș putea să vă reproșez că nu vă țineți de cuvânt, dar cum să fac asta, când în joc este fericirea mea? În afară de urâtenia mea, mai exista ceva care vă deranjează la mine ?

—În nici un caz, răspunse prințesa, îmi place tot ceea ce îmi spuneți.

—Atunci, continua Riquete cel cu Moț, mă puteți face cel mai fericit bărbat.

—Cum poate fi posibil? spuse prințesa.

—Aflați, doamnă, ca aceeași zână care mi—a oferit harul de a—mi împărtăși inteligenta, vi l—a dat dumneavoastră pe cel de a—l face frumos pe omul pe care îl iubiți.

—Atunci îmi doresc din tot sufletul ca tu, cel mai dulce dintre cavaleri, să te transformi în prințul cel mai frumos, spuse prințesa.

Imediat Riquete cel cu Moț apără în fața ochilor săi precum cel mai frumos și mai încântător tânăr din lume.

Sunt oameni care spun că nu farmecele zânei, ci dragostea a fost cea care a cauzat transformarea tânărului, căci prințesa, văzând perseverență și toate calitățile prințului, nu mai observa nici diformitățile, nici urâtenia chipului acestuia. A doua zi se sărbătorește minunata nunta, așa cum prevăzuse Riquete cel cu Moț cu un an în urmă.

BARBĂ ALBASTRĂ

A fost odată un om putred de bogat, cu pământuri multe și nenumărate castele.

Și pentru că avea o imensă barbă albastră, care îi dădea o înfățișare teribilă, toată lumea îl numea Barbă Albastră.

Lângă somptuosul sau palat era o casuță în care trăia o sărmană văduva împreună cu fiicele sale, Ana și Elisa, ambele foarte frumoase.

Într-o zi, Barbă Albastră o vizită pe văduva pentru a-i cere mâna uneia dintre frumoasele sale fiice, dar o lăsa pe ea să aleagă pe care i-o va încredința să-i fie soție.

La început, niciuna dintre fete n-a vrut să se căsătorească cu Barbă Albastră, pentru că știau că fostele sale soții dispăruseră.

Dar Elisa, sedusa în cele din urmă de bogățiile lui Barbă Albastră, accepta să-i fie soție și se căsătoriră cu mare fast. După câteva zile pline de dragoste și răsfățuri, Barbă Albastră îi spuse noii sale neveste :

—Azi voi lipsi toată ziua; poftim cheile palatului. Poți să cutreieri de sus până jos, dar îți interzic cu desăvârșire să intri în camera care se afla la capătul coridorului și care se deschide cu aceasta cheiță. Dacă nu te vei supune dorinței mele, furia mea va fi nemărginită.

Elisa începu să cutreiere toate camerele palatului, dar la sfârșitul zilei, curiozitatea o împinse să intre și în micuța cameră interzisă. «Soțul meu nu-și va da seama», își spuse, în timp ce introducea cheia în încuietoare. Ușa camerei se deschise ușor.

La început, Elisa nu văzu nimic pentru că ferestrele erau acoperite; dar când ochii i se obișnuiră cu întunericul, observa cu groază că mai multe femei decapitate atârnavă pe pereții încăperii. Erau fostele soții ale lui Barbă Albastră! Însăpăimântată, scăpă din mâini cheița, care se mânji cu sânge.

Fugi în camera să și începu să curețe cheia, dar cu cât o frecă mai mult, cu atât mai evidente erau petele de sânge. Era o cheie fermecată!

Când Barbă Albastră ajunsese acasă în ziua următoare, îi spuse soției:

—Să vedem, arată-mi cheile.

Elisa, tremurând de frică, îi înmâna legătura de chei. Barbă Albastră, văzând cheia fermecată, striga:

—Doamnă, ai păcătuit la fel ca și celelalte! Deci vei muri ca și ele!

Elisa plânse și îl imploră să o ierte; dar totul fu în zadar. În final, îl rugă:

—Lasă-mi timp măcar să-mi fac rugăciunea.

—Bine, îi răspunse Barbă Albastră, ai un sfert de oră la dispoziție; apoi vei muri pentru că nu m-ai ascultat.

Când Elisa se văzu singura în cameră, o strigă pe sora sa, Ana și o rugă să urce în turn și să vadă dacă nu se zăreau frații lor, care trebuiau să se întoarcă acasă chiar în aceea zi. Îi ceru să le facă semn să intre în palat și să o salveze de la moarte sigură.

Ana urca în turn și îl văzu jos pe Barbă Albastră, care învârtea o imensă sabie și striga:

—Coboară, Elisa, ca de nu, am să urc eu la tine!

—O clipă, numai o clipă, îl ruga Elisa. Și își întrebă iarăși sora:

—Ana, sora mea, încă nu au venit frații noștri?

Ana îi striga :

—Vin, Elisa, au ajuns!

Barbă Albastră, satul de atâta așteptare, urca în camera Elisei. Când îl văzu, aceasta rămase împietrită de frica și nu fu în stare să mai ceară nici măcar un moment de răgaz. Barbă Albastră

tocmai își ridică spada criminală când frații, avertizați de Ana, intrară și îi străpunseră inima dintr—o singură lovitură.

Elisa promise să nu mai iasă niciodată din cuvântul soțului ei, dacă vreodată ar mai fi avut vreunul.

ZÂNELE

A fost odată o femeie văduvă care avea două fete. Fata cea mare semăna leit cu mama sa, era urâtă și răutăcioasă din cale—afară. Cea mică semăna cu răposatul tată, era bună și blândă și frumoasă foc.

Mama o iubea numai pe fata cea mare, cea care îi semăna. Pe ea o alinta și o ferea de muncă, în timp ce fata cea mică făcea toate muncile grele din casă. De două ori pe zi se ducea și aducea apă de la fântână cu ulciorul.

Într—o zi, fată tocmai se îndrepta spre casă, cu ulciorul plin. Deodată îi ieși în cale o femeie bătrână și zdrențăroasă care îi ceru puțină apă de băut. Fata îi dădu de îndată, sprijinind ulciorul pentru că bătrâna să bea mai ușor.

Bătrâna era însă o zână, care luase acea înfățișare așa cum fac zânele, ca să vadă cum se va purta față cu o biată sărmană. Mulțumită, o înzestra pe fată cu darul ca, atunci când va vorbi, să—i iasă din gură o floare sau o piatră prețioasă la fiecare vorbă.

Fata se duse acasă. Certată de mama ei că a întârziat, fata își ceru iertare și din gura ei ieșiră

doi trandafiri, două diamante și două perle. Uimită, mama o întreabă ce înseamnă asta, iar fata povestește totul.

Atunci, mama o trimise iute la fântână și pe Fanchon, fata cea mare. Fata întâi nu voi să se ducă, socotind că se înjosește dacă aduce apă. Apoi luă în locul ulciorului cea mai frumoasă carafă de argint din casă și plecă în silă.

De data asta zâna apărură sub înfățișarea unei femei frumoase, cu straie bogate, căci zanele știu cum să—i încerce pe oameni. Îi ceru cuviincios fetei apă, dar aceasta îi spuse cu obrăznicie să bea apă din fântână dacă îi e sete, că doar nu adusesese carafă de argint ca să—i dea ei să bea.

Zâna îi spuse că a băgat de seamă ce lipsită de bunăvoință este și îi hărăzi să—i iasă din gură un șarpe sau o broască la fiecare cuvânt rostit.

Văzând darul primit de fiica cea mare, mama se înfurie pe cea mică și se repezi să o Zâna îi spuse că a băgat de seamă ce lipsită de bunăvoință este și îi hărăzi să—i iasă din gură un șarpe sau o broască la fiecare cuvânt rostit.

Văzând darul primit de fiica cea mare, mama se înfurie pe cea mică și se repezi să o snopească în bătaie. De frică, fata fugi de acasă și se opri plângând tocmai în pădure, pe unde vâna fiul regelui. Prințul o văzu și o întreabă ce pățise. Fata îi povestește, iar el fu încântat de frumusețea fetei și de darul ei minunat. Gândi că un asemenea dar ține loc de orice zestre și o duse la palat, unde în curând făcură nunta.

Fata cea mare le fu nesuferită tuturor și o izgoniră toți, așa că ajunse într—un fund întunecos de pădure, unde nu o mai vedea nimeni.

SCUFIȚA ROȘIE

Într—un sat locuia cea mai frumoasă țărănuța din lume. mama și bunica ei o iubeau mult. Bunica îi făcuse o scufița roșie care îi venea de minune, și de atunci pretutindeni i se spunea Scufița Roșie. Într—o bună zi, mama făcu plăcinte și îi spuse fiicei sale:

—Du—te să vezi cum se simte bunicuța, știi că e bolnavă. Ia o plăcintă și ulcica asta cu unt pentru ea. Scufița roșie pleca îndată la bunicuța ei care locuia în alt sat. În pădure îl întâlni pe Lup care vru să o înghită, dar nu îndrăzni, pentru că în apropiere erau câțiva tăietori de lemne.

Lupul o întreabă unde se duce. și biata copilă, care nu știa că e primejdios să asculte vorba unui lup, îi spuse:

— Mă duc s—o văd pe bunica. Îi duc o plăcintă și o ulcică cu unt trimise de mama.

—Locuiește departe? o întreabă Lupul.

—Vai, da!spuse Scufița Roșie Locuiește acolo, hăt departe, dincolo de moară, în prima casă din sat.

— Ei bine! spuse Lupul, aș vrea să merg și eu să o văd. Eu o să o iau pe aici, tu pe—acolo și vom vedea care ajunge primul.

Lupul o luă la fugă cât îl țineau picioarele, pe drumul cel mai scurt, și fetița pleca pe calea cea mai lungă.

Scufița Roșie se veselea, alerga după fluturi, făcea buchete din florile întâlnite în cale.

Lupul sosi la casa bunicii primul și bătu la ușă: cioc cioc!

—Cine—i acolo? întreabă bătrânică?

—Eu sunt, copila ta, Scufița Roșie, spuse Lupul îndulcindu—și glasul. Îți aduc o plăcintă și o ulcică plină cu unt, pe care ți—a trimis—o mama!

Bunica cea bună, care era în pat, îi strigă:

—Trage zăvorul, mânerul va ceda!

Lupul trase zăvorul și ușa se deschise.

El se aruncă asupra bieteii femeii și o înghiți cât ai clipi din ochi, pentru că nu mâncase de vreo 3 zile. Apoi închise ușa și se culca în patul bunicii. O aștepta pe micuța Scufița Roșie care după câțva timp bătu la ușă.

—Cine—i acolo?

Scufița Roșie , auzind vocea groasă a lupului se sperie mai întâi, apoi se gândi că bunica e bolnavă și îi răspunse.

— Eu sunt, nepoțica ta, Scufița Roșie. Ți—am adus o plăcintă și o ulcică plină cu unt, pe care ți—a trimis—o mama!

Lupul îi strigă:

—Trage zăvorul, mânerul va ceda!

Scufița Roșie trase zăvorul și ușa se deschise.

Lupul o văzu intrând și, ascunzându—se în pat sub pătură, îi spuse:

—Pune plăcintă și untul pe masă și vino să dormi lângă mine.

Scufița Roșie se dezbrăca și se culca în pat, spunând:

—Vai bunicuțo, da' de ce ai brațele așa de mari?

Ca să te îmbrățișez mai bine , fata mea!

—Vai, bunico, da' de ce ai picioarele așa de mari?

—Ca să alerg mai bine , copila mea!

—Vai, bunico, da' de ce ai urechile așa de lungi?

—Ca să te aud mai bine , copila mea!

—Vai, bunico, da' de ce ai ochii așa de mari?

—Ca să te văd mai bine , copila mea!

—Vai, bunico, da' de ce ai dinții așa de mari?

—ca să te înghit!

Și zicând astea, lupul cel rău se repezi la scufița roșie și o înghiți. După ce—și potoli foamea, se culca din nou în pat și adormi.

Se întâmplă că tocmai atunci un vânător să treacă prin fața casei. Auzind sforăitul Lupului își spuse în sinea lui: "Vreau să vad dacă bunica nu—i cumva bolnavă".

Intră în casă și deodată îl văzu pe lup.

—Aha! Iată—te tâlhar bătrân, de când te caut!

Vânătorul vru să tragă cu pușca , dar îi trecu prin minte că Lupul a mâncat—o pe bunica . Trebuia să o salveze. Luă o foarfecă, să spintece burdihanul domnului Lup. Taie cu foarfecă și dădu de Scufița Roșie ,și, când mai făcu vreo 2 tăieturi fetița sari afară strigând:

—Vai ce spaimă am tras! Ce întuneric era în burta lupului!

Bunica ieși și ea la rândul ei, dar abia mai răsufla. Scufița roșie se duse să caute niște pietroaie și le puse în burta Lupului. Când acesta se trezi și văzu oamenii, vru să sară din pat, dar se prăbuși la pământ și dădu ortul popii.

Cei 3 prieteni nu—și încăpeau în piele de bucurie; vânătorul lua blana Lupului și se îndrepta spre casă, bunicuța, căreia îi era foame, mânca plăcintă și untul din ulcica, iar scufița Roșie se gândi în sinea ei; De—acum înainte n—o să mă mai abat niciodată din drum în pădure, am să fiu cuminte și am să ascult povețele mamei!

PIELE DE MĂGAR

Piele de Măgar este o poveste franțuzească scrisă în versuri de Charles Perrault, pe care o poți găsi în variantă originală, în limbă franceză aici: [Peau d'Âne \(Piele de măgar\)](#). Publicată în anul 1695, și republicată în 1697 în "Perrault's Histoires ou contes du temps passé" (Istoriisirile și poveștile lui Perrault din timpuri trecute), "Piele de măgar" are un subiect asemănător cu povești occidentale precum "Blană de pisică", "Allerleirauh", "Regele care voia să se căsătorească cu fiica sa", "Ursoaica", "Haina de mușchi", "Prințesa care purta o rochie din blană de iepure".

A fost odată ca niciodată un rege care era cel mai puternic conducător de pe tot pământul. Bun și drept în vreme de pace, necruțător în timp de război, dușmanii îi știau de frică, iar supușii îi erau fericiți și mulțumiți. Soția și tovarășa lui viață era atât virtuoasă, cât și foarte frumoasă, din căsătoria celor doi venind pe lume o fată.

Marele și magnificul lor palat era plin de curteni, iar grajdurile lor se mândreau cu armăsari mici și mari, din toate rasele. Ceea ce uimea însă pe oricine intra în aceste grajduri era locul de onoare acordat unui măgar cu două urechi lungi. Își merita această prețuire pentru ca, în fiecare dimineață, nu slobozea peste paie bălegar, ci o grămăjoară de monede de aur.

Cerurile, ce par a împleti binele cu răul, au permis ca o boală groaznică să o atace pe regină.

S—a căutat ajutor în toate părțile, dar nici doctorii, nici vracii nu au fost în stare să zăgăzuiască febra ce creștea zi de zi. În cele din urmă, pe patul de moarte, regina i—a zis soțului ei:

"Promite—mi că, după ce voi muri, vei găsi o femeie mai înțeleaptă și mai frumoasă decât mine, cu care te vei însura și care îți va naște un moștenitor pentru tronul tău."

Încrezătoare că îi va fi imposibil să descopere o astfel de femeie, regina credea astfel ca soțul ei nu se va mai căsători niciodată. Regele a promis ceea ce îi cerea soția muribundă, și, puțin timp după aceea, ea și—a dat ultima suflare în brațele lui.

Câteva vreme, regele nu a putut fi mângâiat în nici un fel de durerea ce îl chinuia noapte și zi. Câteva luni mai târziu, la îndemnul curtenilor săi, a fost nevoit, totuși, să accepte a se recăsători, însă acest lucru era destul de dificil, pentru că trebuia să își țină promisiunea față de soția lui moartă, și oricât de mult a căutat, nu a putut găsi nici o femeie înzestrată cu destulă înțelepciune și frumusețe. Numai fiica sa avea o virtute și o frumusețe cu mult mai mari decât cele ale fostei regine.

Numai însurându—se cu propria lui fiică își putea respecta jurământul făcut nevestei sale înainte de moarte, așa că nu a mai stat mult pe gânduri și a cerut—o în căsătorie. Acest lucru a înspăimântat—o și a întristat—o pe prințesa, care a încercat, în zadar, să îi arate tatălui ei ce mare greșală făcea. Tulburată de propunerea regelui, s—a dus la nașa ei, o zână ce locuia într—o peșteră alcătuită din corali și perle.

"Știi de ce ai venit aici," i—a spus nașa ei. "Porți în inima ta o mare tristețe. Dar eu sunt aici pentru a te ajuta, și nu ți se va întâmpla nimic rău dacă îmi urmezi sfatul. Nu este bine să te revolți împotriva tatălui tău, însă spune—i că ai nevoie de o rochie de culoarea cerului. În mod sigur, nu va fi în stare să îți îplinească această dorință."

Prințesa s—a dus, așadar, la tatăl ei, și i—a zis ce își dorea. Imediat, regele i—a chemat pe cei mai buni croitori din regat, poruncindu—le să croiască, fără întârziere, o rochie de culoarea cerului, și amenințându—i ca de nu vor face asta vor sfârși cu toții spânzurați.

A doua zi, rochia a fost arătată prințesei. Avea cel mai frumos albastru al cerurilor. Copleșită atât de bucurie, cât și de teamă, nu știa ce să se mai facă, însă nașa ei a sfătuit—o, "Cere—i să—ți dea o rochie de culoarea lunii. Fără nici o îndoială, nu va putea să îți facă acest hatâr."

N—a trecut mult timp după ce prințesa i—a zis tatălui său ce voia, ca regele și—a și chemat meșterii în broderie, și le—a poruncit să facă o rochie de culoarea lunii în răstimp de patru zile. În ziua hotărâtă, rochia a fost gata, iar prințesa a fost încântată de frumusețea ei.

Cu toate acestea, nașa ei a îmboldit—o iarăși să îi ceară ceva regelui, și anume o rochie la fel de strălucitoare precum soarele. Tatăl ei a trimis după un bogat giuvaergiu și i—a poruncit să facă o rochie din aur și diamante, avertizându—l că dacă nu va reuși, va fi sortit pieirii. După o săptămână, bijuteriul a terminat rochia, ce era atât de frumoasă și luminoasă încât lua vederea oricui o privea.

Prințesa nu știa cum să îi mulțumească regelui, dar, încă o dată, nașa ei i—a șoptit în ureche, "Cere—i pielea măgarului din grajdurile regale. Regele nu va avea cum să facă acest lucru. Dacă nu cumva mă înșel amarnic, nu ți—o va da vreodată." Nașa nu își dădea seama însă cât de mult își dorea regele să își mulțumească fiica. Aproape de îndată, pielea măgarului a fost adusă prințesei.

Înfrișată peste poate, prințesa s—a mai dus o dată la nașa ei, pentru a—i cere ajutorul. "Prefă—te", i—a spus ea, "că accepți cererea în căsătorie. Promite—i regelui tot ce vrea, însă, în același timp, pregătește—te să fugi din țară."

"Aici", a continuat zâna, "este un cufăr în care vom pune hainele tale, oglinda ta, borcanele cu sulimanuri, diamantele și celelalte bijuterii. Am să—ți dau o baghetă magică. Ori de câte ori o vei avea în mână, cufărul te va urma pretutindeni, întotdeauna ascuns sub pământ. De fiecare dată

când vei voi să îl deschizi, nu va trebui decât să atingi cu bagheta pământul, iar cufărul se va înfățișa înaintea ta."

"Pentru a—ți ascunde adevărata înfățișare, pielea de măgar este nemaipomenit de bună, întrucât, atunci când vei fi înălăuntrul ei, nimeni nu va crede că o fată atât de frumoasă poate fi acoperită de un lucru atât de înfiorător. "

A doua zi, în zori, prințesa a dispărut din palat, așa cum fusese sfătuită. Oamenii regelui au căutat—o peste tot, în case, de—a lungul drumurilor, oriunde s—ar fi putut piti, dar totul a fost în zadar. Nimeni nu își putea închipui ce s—a întâmplat cu ea.

În această vreme, prințesa continua să fugă cât mai departe de tatăl ei. Când se întâlnea cu cineva, își întindea mâinile, cerșind să i se dea un loc unde ar fi putut munci. Ea arata însă atât de lipsită de frumusețe și respingătoare în pielea ei de măgar, încât nimeni nu voia să aibă de a face cu o astfel de creatură.

Depart, tot mai departe, a călătorit prințesa până când a ajuns la o gospodărie de la țara unde era nevoie de o sărmană servitoare pentru a spăla cărpele de vase și a face curat în cotețele porcilor. A fost trimisă să muncească într—un colț al bucătăriei, fiind mereu ținta bătaii de joc și a glumelor nesărate ale celorlalți servitori.

Numai duminica putea să se odihnească puțin. După ce își termina treburile de dimineață, mergea în cămăruța ei, închidea cu grijă ușa și se îmbăia. Apoi, deschidea cufărul, scotea afara borcanele cu sulimanuri, și se făcea iarăși frumoasă. Apoi, încerca rochia de culoarea lunii, pe cea ce strălucea ca soarele și, în cele din urmă, pe cea de albastrul cerului. Singura ei părere de rău era că nu avea destul loc pentru trenele rochiilor. Era fericită, oricum, pentru că se vedea iarăși tână și frumoasă, iar acest lucru o ajuta să treacă mai ușor peste încă o săptămână de calvaruri, până în următoarea duminică.

În marea gospodărie unde lucra, era o crescătorie de păsări aparținând unui puternic rege. Erau ținute aici tot felul de păsări ciudate, cu obiceiuri și mai ciudate. Fiul regelui se oprea adeseori la aceasta gospodărie atunci când se întorcea de la vânătoare și dorea să se bucure de o băutură rece împreună cu curtenii săi.

Piele de Măgar se uita cu afecțiune la el și își amintea că dedesubtul murdăriei și a zdrențelor ei se afla încă o inimă de prințesă. Ce maniere alese are, se gândea ea. Cât de grațios este! Cât de fericită trebuie să fie femeia căreia i—a dăruit inima! Dacă mi—ar da o rochie cât de simplă, m—aș simți în ea mult mai bine decât în oricare din rochiile mele minunate.

Într—o zi, tânărul prinț a pornit să cerceteze curios prin gospodărie, și a ajuns într—un hol întunecat, la capătul căruia se afla micuța cameră a lui Piele de Măgar. Din întâmplare, s—a uitat prin gaura cheii. Era duminică, iar Piele de Măgar își îmbrăcase rochia din aur și diamante care lucea la fel ca soarele. Prințul a rămas fără suflare la văzul frumuseții, tinereții și modestiei fetei. De trei ori a fost cât pe ce să intre în camera ei, dar de fiecare dată s—a stăpânit și a dat înapoi.

Odată întors la palatul tatălui său, prințul a devenit mereu gânditor, oftând zi și noapte, și refuzând să mai ia parte la vreun bal sau carnaval. Și—a pierdut pofta de mâncare și, până la urmă, s—a cufundat într—o pustiitoare și adâncă tristețe. A întrebat cine era acea fată frumoasă care stătea în cămăruța sărăcăcioasă, și i s—a spus că nu putea fi vorba decât despre Piele de Măgar, cea mai urâtă creatura de pe pământ, cu excepția lupului, și, în mod sigur, un remediu de nădejde împotriva iubirii. Nu îi venea să creadă acest lucru, și, în schimb, refuza să dea uitării ce văzuse cu proprii lui ochi.

Mama lui, regina, l—a rugat să îi mărturisească ce anume îl supăra. Prințul a gemut, a plâns și a oftat, dar nu a spus nimic altceva decât că își dorește ca Piele de măgar să îi facă o prăjitură cu propriile ei mâini.

"Vai, Doamne," i s—a zis reginei, "această Piele de Măgar nu este decât o servitoare

amarata și murdară."

"Nu contează," a răspuns regina. Trebuie să facem așa cum vrea fiul meu. Este singurul fel prin care—l putem salva."

Așa s—a făcut ca Piele de Măgar a luat niște făină, pe care o măcinase cât putuse de fin, niște zahăr, unt și câteva ouă proaspete, și s—a închis în camera ei pentru a face prăjitura. Mai întâi, însă, și—a spălat fata și mâinile, și și—a îmbrăcat rochia precum luna în onoarea sarcinii pe care o avea de îndeplinit.

Se spune că, poate din prea mare grabă, de pe degetul lui Piele de Măgar a alunecat în aluat un inel de mare preț. Unii, care cunosc urmarea acestei povești, se pot gândi că ea a făcut dinadins acest lucru, și probabil că au dreptate, pentru ca, atunci când prințul s—a oprit la ușa ei și s—a uitat prin gaura cheii, ea trebuie să își fi dat seama că era privită de el. Și era, probabil, sigură că inelul va fi primit cu mare bucurie de către prinț.

Prințului i s—a părut a fi atât de bună prăjitura încât a înfulecat—o cât a putut de repede, fiind cât pe—aci să înghită inelul. Când a văzut frumosul smarald și cerculețul de aur ce mărturisea forma degetului lui Piele de Măgar, inima lui s—a umplut cu o inimaginabilă fericire. Și—a pus inelul sub pernă, însă a continuat să se simtă din ce în ce mai rău până când, doctorii, observând gravitatea bolii sale, au ajuns cu seriozitate la concluzia că prințul era bolnav din dragoste.

Căsătoria, orice s—ar putea spune împotriva ei, este cel mai bun remediu pentru boala dragostei, așa că s—a hotărât ca prințul trebuie să se însoare.

"Nu vreau nici în ruptul capului să mă căsătoresc cu altcineva decât cu o fată care i se va potrivi pe deget acest inel," a cerut prințul. Această cerere neobișnuită i—a suprins mult pe rege și regina, dar fiul lor era atât de bolnav încât n—au îndrăznit să i se împotrivescă.

S—a hotărât așadar să caute o fată căreia să i se potrivească pe deget inelul prințului, indiferent dacă era săraca sau bogată. S—a zvonit în toată țara ca aleasa fiului regelui trebuia să aibă un deget foarte, foarte subțire. Fiecare șarlatan din regat se laudă că are o metodă secretă de a subția degetele. Unul sugera că pot fi scrijelite la fel ca un nap. Altul zicea că e de ajuns să tai numai o bucățiță din ele. Un altul pretindea că are un anume elixir ce le micșoră jupuindu—le pielea.

Căutările au început cu prințesele, marchizele și ducesele, dar degetele lor, deși delicate, erau totuși prea mari pentru inel. Au urmat baronele și toate nobilele, dar în van. După aceea, a fost rândul fetelor lucrătoare, care adeseori aveau degete zvelte și frumoase, dar inelul nu s—a potrivit nici unei dintre ele.

Apoi, au fost puse la încercare servitoarele, ajutoarele de bucătărese, fetele în casă și îngrijitoarele de păsări, cu manile lor roșii și murdare. A pune inelușul pe degetele lor grosolane era ca și cum s—ar fi încercat să strecoare o funie groasă prin gaura unui ac.

În final, nu mai rămăsese nimeni care să încerce inelul în afară de Piele de Măgar, în ungherul ei dintr—o îndepărtată bucătărie a unei gospodarii. Cine s—ar fi putut gândi că ea ar putea ajunge vreodată regina?

"De ce nu?" a spus prințul. "Spuneți—i să vină încoace." La aceste cuvinte, unii au început să râdă, iar alți au strigat, plini de indignare, ca o astfel de urâta creatura nu are ce căuta la palat. Atunci însă când ea și—a scos de sub pielea de măgar mâna la fel de albă ca fildeșul, iar inelul i—a fost pus pe deget și i s—a potrivit perfect, toată lumea a rămas uluită.

S—au grăbit cu toții să o aducă cât mai repede în fața regelui, dar ea a cerut ca înainte de a apare în fața stăpânului său, să i se permită să își schimbe hainele. Ca să spunem lucrurilor pe nume, mulți au surâs răutăcios la auzul acestor vorbe, însă în clipa când ea s—a ivit la palat în minunata ei rochie, a cărei bogăție nu avea cum să fie egalată vreodată, cu părul ei blond strălucind cu diamante, cu dulcii și seducătorii ei ochi albaștri, și cu mijlocul ei atât de mic încât putea fi

cuprins în căușele a două mâini, chiar și cele mai grațioase doamne de la curte și—au pierdut, prin comparație, toate farmececele. În toată această agitație și stupeoare, regele nu a avut cum să nu bage de seamă frumusețea viitoare sale nurori, iar regina a fost întru totul încântată de ea. Însuși prințul a găsit ca fericirea lui era atât de mare încât abia putea să o mai suporte. Pregătirile pentru nunta au început de îndată, fiind invitați toți regii din țările vecine. Unii, din răsărit, au sosit călare pe elefanți. Alții erau atât de înspăimântători la înfățișare încât au băgat groaza în sufletele micilor copii. Au sosit nobili și numeroși invitați din toate colțurile lumii.

Nici prințul însă, nici mulții regi aflați acolo nu au fost mai maiestuoși decât tatăl miresei, care și—a recunoscut fiica și a implorat—o să îl ierte.

"Cât de îngăduitoare sunt cerurile." a zis el, "să mă lase să te văd din nou, draga mea fică." Plângând de bucurie, a îmbrățișat—o plin de iubire. Fericirea lui a fost împărtășită de toți, iar viitorul soț a fost nemaipomenit de încântat să afle că socrul sau era un atât de puternic rege. La un moment dat, și—a făcut apariția zâna nașa, care a povestit tot ce se întâmplase, spusele ei aducând un și mai mare triumf pentru Piele de Măgar.

Nu este greu de văzut că morala acestei povești este că e mai bine să treci prin cele mai mari greutăți decât să nu îți faci datoria, că virtutea poate pare uneori de prost augur, dar iese învingătoare întotdeauna în cele din urmă.

Povestea lui Piele de Măgar poate fi greu de crezut, dar, atâta timp cât vor exista fete, mame și bunici în această lume, ea va fi mereu reamintita de ele.

FLAUTISTUL DIN HAMELIN

Frumosul oraș Hamelin era un loc liniștit până când, într-o zi, o puzderie de șoareci invadară toate casele. Primarul, disperat, oferă o mie de mărci cui putea să scape orașul de teribilă invazie de șoareci. Zilele treceau și nimeni nu reușea să facă nimic, dar, în cele din urmă, apără un tânăr ciudat, înalt și slab, care ascundea un flaut sub mantaua sa.

Curiosul personaj ceru să vorbească cu primarul.

—Domnule primar, spuse tânărul, eu pot să vă scap de șoareci. Dar sunt sărac și vreau să știu ce mi-ați oferi drept recompensă.

—Am oferit o mie de mărci celui care va găsi o soluție.

—De acord atunci. Până se va înnopta, nu va mai rămâne niciun șoarece în Hamelin.

Apoi se îndreptă către piața principală, unde se apuca să cânte o melodie din flaut. Când lumea începuse să—și piardă încrederea în el, apără un șoricel, se apropie de flautist și rămase lângă acesta fermecat. Apoi veni un alt șoarece, după care altul și altul, până se adunară atât de mulți, încât era imposibil să—i numeri. Flautistul cânta fără să se oprească, iar șoriceii rămăneau în jurul lui.

Când deja erau cam o sută de mii de șoareci, tânărul se îndreptă agale spre rău.

—Nu—l va putea traversa! Se va îneca! tipa lumea.

Dar flautistul ajunsese la mal, continua să meargă și se scufunda până la mijloc, cântând în continuare din flaut. Șoarecii, atrași de muzică, intrară în apă după el și, cum nu știau să înoate, se înecară. Când flautistul ajunsese pe celălalt mal, nu mai era nici un șoarece viu.

Toată lumea îl aclamă pe salvatorul orașului, care trecu raul înapoi și se îndreptă către primărie, urmat de o mulțime de oameni. Primarul îi ieși în întâmpinare la ușă.

—Om bun, usucă—ți hainele, apoi vino să te ospătezi.

Când se pregătea să plece, îi dădură o punguță din piele. Tânărul o desfăcu și văzu că înăuntru nu erau decât o sută de mărci.

—Domnule, nu așa ne—am înțelese. Mi—ați promis o mie de mărci și nu plec până când nu mi le dați.

—Obraznicule! Cum îți permiți să ceri atât de mult doar pentru că ai cântat la un flaut? Pleacă imediat și mulțumește—te cu cele o sută de mărci, pentru că încă pot să mă răzgândesc și să ți le iau înapoi!

Flautistul îl privi supărat și ieși în grabă, spunându—i:

—Vei regreta ceea ce mi—ați făcut!

Apoi traversă orașul și ajunsese în parc, unde se jucau aproape toți copiii. Acolo se opri, scoase flautul și începu să cânte o melodie foarte frumoasă. Toți micuții, parcă hipnotizați, se apropiară de omul care cânta fără să se oprească, până când nu mai rămase în case niciun copil.

Atunci flautistul ieși din parc și toți copiii îl urmară. Oamenii ghiciră ce urma să li se întâmple copilașilor și începură să—i strige, dar fu în zadar. Că fermecați, îl urmau pe flautist, care se îndreptă către rău.

—Îi va îneca! țipau oamenii îngroziți. Dar când ajunseră la rău, omul se abătu din drum către o colină înaltă.

—Nu merg la rău! Sunt salvați! se auzi din mulțime.

Muzicantul începu să urce colina urmat de către toți copiii, în afară de unul, care, fiind schiop, mergea mai greu și rămăsese în urmă. Când flautistul ajunsese pe culme, în deal se deschise o imensă crăpătură, în care intrară cu toții. Copilașul schiop, ajunsese și el pe culme, tocmai când dealul se închidea, înghițindu—i toți prietenii.

Spaima invada Hamelinul, unde se auzeau numai plânsete. Primarul fugi, deoarece oamenii îl învinovăteau pentru aceasta nenorocire cauzată de zgârcenia lui.

Copilașul șchiop fu adoptat de toate mamele din oraș, și, deși îl copleșeau cu dragoste și cadouri, era trist pentru că nu avea cu cine să se joace.

Într—o zi se urcă pe colină și se așeza pe iarbă, gândindu—se la prietenii săi dispăruți. Deodată zări ceva care strălucea în iarbă. Când se uita mai bine, văzu că lângă el era, de fapt, flautul celui care îi răpise pe micuți.

Copilul cel șchiop, care avea o memorie bună, încerca să cânte melodia pe care o auzise de la flautist. De la primele note ale melodiei, simți cum pământul se mișcă sub picioarele sale. Cântă în continuare și — minune ! — colina începu să se deschidă și imediat apăru un copil, apoi altul și altul, până ce ieșiră toți afară, zâmbind fericiți că fuseseră scăpați de blestem, apoi se îndreptară către oraș. Părinții, când îi văzură, se bucurară nespus și dădură sfoara în țară. Toți se îmbrățișau și se sărutau.

Primăra copilașul șchiop ca pe un erou și îl purtară pe umeri până la primărie, unde noul primar îi mulțumi și îi dăruî o mie de mărci. Flautul a fost ars într—un foc făcut în piață și din aceea zi, Hamelinul a redevenit un oraș plin de fericire și liniște, fără șoareci și fără oameni zgârciți.

CEI PATRU FRAȚI INGENIOȘI

A fost odată un om sărman care avea patru fii. Când aceștia se făcură mari, tatăl lor le spuse: —Fii mei, trebuie să plecați în lume. Mergeți în alte ținuturi, să învățați o meserie și să vă faceți un rost.

Cei patru băieți își luară rămas—bun de la tatăl lor și porniră la drum. Curând ajunseră la o răscruce din care plecau patru poteci. Cel mare spuse:

—Aici ne despărțim. Peste patru ani ne vom întâlni în acest loc. Între timp, fiecare își va încerca norocul pe drumul său.

Și astfel fiecare apucă pe un drum diferit. Și nu trecu mult până primul întâlni un om care îi promise să—l învețe propria meserie, aceea de hot:

—Aceasta nu este o meserie onorabilă, răspunse băiatul.

Dar hoțul îl convinse numaidecât și astfel băiatul învătă de la el să fure atât de bine, încât ceea ce—și dorea îi cădea imediat în mâini.

Cel de—al doilea frate întâlni un om care îl învătă știința astrologiei. Deveni astfel un astrolog desăvârșit și când se despărți de profesorul său, acesta îi dădu un telescop, spunându—i: —Cu el vei putea să vezi tot ce se întâmplă pe cer și pe pământ. Nimic nu se va putea ascunde privirii tale.

Cel de—al treilea frate avu ca profesor un vânător, de la care învătă foarte bine această meserie. Când își lua rămas—bun de la învățătorul lui, acesta îi înmâna o pușcă de vânătoare și îi spuse:

—Unde vei privi, acolo se va duce glonțul. Niciodată nu vei rata o țintă.

În final, fratele cel mai mic întâlni un croitor care îl învătă meseria sa, iar la despărțire îi dădu un ac și îi spuse:

—Cu acest ac vei putea coase tot ce îți cade în mâini, chiar dacă este la fel de tare ca oțelul și se va uni atât de bine, încât nici nu se va cunoaște cusătura.

Când trecură patru ani, frații se reîntoarseră la răscruce și după ce se îmbrățișară cu bucurie, o luară spre casa tatălui lor.

Acesta îi primi cu dragoste și fiecare povesti ce a făcut. Tatăl asculta entuziasmat.

—O să vă supun unei probe, le spuse apoi. Vreau să văd ce sunteți în stare să faceți.

Privi spre coroana unui copac și făcându-i semn celui de—al doilea fiu, adăugă:

—Sus, în acest copac, între două ramuri, este un cuib de cinteze. Spune—mi câte ouă au.

Astrologul se uita cu telescopul spre cuib și răspunse:

—Cinci.

Atunci tatăl îi porunci celui mare să fure ouăle fără ca pasărea care le clocea să—și dea seama. Iar băiatul făcu întocmai.

Așezând ouăle pe masă, tatăl îi spuse vânătorului:

—Trebuie să spargi în două cele cinci ouă dintr—o singură împușcătură.

Băiatul ținti cu pușca și sparse ouăle întocmai cu vroia tatăl său.

—Acum tu, croitorule, i se adresa celui mic, coase—le cu puii înăuntru.

Croitorul își scoase acul și le cusu imediat.

Tatăl, mulțumit și mândru de fiii săi, îi felicita pentru ceea ce învățaseră cât timp fuseseră plecați.

La câteva zile după aceea, o veste tristă se răspândi în întregul regat: un dragon o răpise pe fiica regelui, iar acesta petrecea zi și noapte căutând o soluție. În final, dădu sfoară—n țară ca acela care o va aduce înapoi pe prințesa se va căsători cu ea.

Frații hotărâră pe loc să—și încerce norocul. Astrologul căuta cu telescopul sălașul fiicei regelui și o găsi pe o insulă foarte îndepărtată, păzită de un dragon. Se înfățișa regelui și îi ceru o barcă pentru el și frații lui, și cei patru plecară pe mare.

Când ajunseră, dragonul dormea. Vânătorul spuse:

—Nu pot să trag, prințesa este mult prea aproape și mi—e teamă să n—o rănesc.

Atunci se apropie tiptil hoțul, care o fură pe tânăra cu atâta dibăcie, încât monstrul nu simți și continuă să sforăie.

Alergară toți spre barcă, dar, înainte să urce în ea, dragonul se trezi și porni pe urmele lor. Când era foarte aproape și răsuflarea lui pârjolea pământul, vânătorul trase un glonte care îi străpunse inima. Dar împușcătura fu atât de puternică, încât barca se sfărâma, iar prințesa și cei patru frați se agătară de scânduri ca să nu se înece. Fratele croitor își scoase acul fermecat și cusu cu foarte mare grijă scândurile, până reconstrui barca.

Regele fu mulțumit când îi văzu pe flăcăi întorcându—se cu fiica sa. Și le spuse:

—Unul dintre voi se va căsători cu ea, nu trebuie decât să vă hotărâți care va fi acela.

Frații începură să se certe între ei. Fiecare se laudă că dacă nu ar fi fost el, prințesa nu ar fi putut fi salvată și, într—adevăr, toți aveau dreptate. Astfel ca regele hotărî:

—Toți aveți același drept. Dar cum prințesa nu poate fi a tuturor, nu va fi a niciunuia. În schimb, o să vă dau câte o parte din regatul meu.

Și, într—adevăr, fiecare frate și—a primit partea și toți au trăit mulți ani fericiți alături de tatăl lor.

ȘASE PRIETENI ÎN JURUL LUMII

A fost odată un soldat priceput care se arata foarte curajos și inimos în armată în care lucra. Dar la sfârșitul războiului îi dădură ca recompensă doar trei bani.

—În curând veți vedea că de mine nu—și bate nimeni joc! spuse soldatul cu năduf. Când voi găsi oamenii de care am nevoie, nu—i vor ajunge regelui toate comorile din țara pentru a mă plăti.

Plecă foarte supărat și, trecând printr—o pădure, văzu un om care tocmai scotea din

rădăcina șase arbori cu aceeași ușurință cu care ar fi scos niște stuf.

—Vrei să fii servitorul meu și să vii cu mine? îi propuse soldatul.

—De acord, răspunse omul, dar înainte lasă—mă să—i duc mamei mele această legătură de lemne.

Luă un trunchi, îl întinse ca și cum ar fi fost o funie și îi lega cu el pe ceilalți. Îi puse apoi pe umeri și se îndepărta.

La puțin timp după aceea se întoarse și porniră la drum.

Merseră ce merseră până întâlniră un vânător care, cu un genunchi la pământ, țintea cu pușca.

Soldatul îl întreba :

—Spre ce țițesteți, vânătorule?

—La două mile depărtare este o musca așezată pe o ramură de copac și vreau să o nimeresc în ochiul stâng.

—Hai cu mine, îi spuse soldatul. Toți trei ne vom distra de minune.

Vânătorul li se alătura. În curând ajunseră într—un loc unde erau șapte mori de vânt, ale căror aripi se învâteau cu toată viteză fără să sufle nici măcar o briză.

La două mile depărtare, văzură în vârful unui copac un om care astupându—și o nară, sufla cu cealaltă.

—Ce faci acolo?

—Iaca suflu în cele șapte mori de vânt, pentru a le face să se învârtă.

—Hai cu mine, toți patru o să ne distrăm de minune, propuse din nou soldatul.

Omul coborî din copac și se alătură celorlalți.

După un timp, întâlniră un bărbat care, scoțându—și un picior, îl pusese lângă el, și se odihnea stând în celălalt picior.

—Ce faci în asemenea poziție ? îl întreba soldatul.

—Am mersul rapid și mi—am demontat un picior ca să nu mai merg atât de repede. Cu ambele picioare alerg atât de tare, încât nici păsările nu mă pot atinge.

—Vino cu mine, toți cinci ne vom distra de minune.

Omul îi însoți, dar nu merseră mult și întâlniră un bărbat care purta pălăria pe o ureche.

—De ce porți pălăria într—un mod atât de neobișnuit ? îl întreba soldatul.

—Dac—o așez pe cap, se va face atât de frig, încât păsările vor cădea pe pământ congelate.

—Vino cu noi, toți șase ne vom distra de minune.

Grupul de prieteni ajunse în oraș, unde regele dăduse zvon că va da mâna fiicei sale cui va putea s—o întreacă într—o cursă.

În caz că ar fi pierdut, aspirantului i s—ar fi tăiat capul.

Soldatul se înfățișa regelui și spuse :

—O să pun pe unul din servitorii mei să alerge în locul meu.

—Prea bine, dar și tu trebuie să dai socoteală, astfel ca, dacă servitorul tău pierde veți muri amândoi.

Soldatul accepta condiția și îl trimise în cursa pe alergător, care își puse și al doilea picior pentru a concura cu prințesa.

Câștigă cursa primul care alerge până la un izvor foarte îndepărtat și se întorcea cu un ulcior plin cu apa.

Când dădură startul, omul rapid ca vântul se pierdu în depărtare. Ajunse la izvor, umplu vasul și, văzându—și rivalul dormind, îi goli ulciorul.

Cursa ar fi fost pierdută dacă nu ar fi intervenit vânătorul cu vederea sa uimitoare, care, de pe terasa palatului, ținti atât de bine, că nimeri craniul ce servea drept pernă alergătorului.

Acesta tresări de spaimă și își dădu seama de greșeala să. Fără să se lase învins, se întoarse

la izvor, umplu din nou ulciorul și tot ajunse înaintea prințesei la palat.

Dar regele nu dorea ca fiica să se mărite cu soldatul, așa că se gândi la un plan ca să scape de el și de oamenii lui.

—Acum trebuie să vă sărbătoriți victoria cu un ospăț pe cinste, spuse regele.

Îi conduse într—o sală care avea podeaua și ușile acoperite cu fier și ale cărei ferestre erau protejate de gratii groase.

Pe masă erau servite bucate aburinde.

Când ajunseră înăuntru, regele închise ușile și puse lacăt.

Apoi îi porunci bucătarului să aprindă un foc mare dedesubtul sălii, până când placa de fier se înroși ca vinul.

Comesenii începură să simtă o căldură sufocantă și când încercară să iasă din cameră, constatară că erau blocați înăuntru și că regele le întinsese o cursă.

—Nu va fi cum vrea el, striga pălărierul. O să fac un îngheț atât de mare, încât focul se va retrage rușinat.

Și, acoperindu—și capul cu pălăria, făcu un frig teribil, astfel încât mâncarea îngheță în farfurii.

După ce trecură vreo două ore și regele considera că toți arseseră, porunci să se deschidă ușa.

Văzându—i pe toți șase ieșind bucuroși, regele abia își putu ascunde mania.

Văzând că nu poate să facă nimic împotriva acelor oameni, se hotărî să—i cumpere cu bani.

Îl chema pe soldat și îl întreba cât aur vrea ca să nu se însoare cu fiica sa.

—Va fi suficient să—mi dai atât de mult cât poate căra unul din servitorii mei, răspunse soldatul. Peste două săptămâni o să vin după el.

Adună toți croitorii din țară, căroră le lua paisprezece zile să coasă un sac uriaș.

Când fu gata, cel mai puternic din cei șase, cel care scotea arborii din rădăcină, puse sacul pe umeri și se duse la palat.

—Poftim, voinicule, spuse regele. Cât aur poți să cari în acest sac ?

Porunci să se aducă o tonă de aur, dar omul o ridică cu o singură mână și o băga în sac.

—De ce nu aduceți mai mult? Asta abia dacă a umplut fundul sacului, protesta.

Și astfel regele fu nevoit să—i dea puțin câte puțin din toată averea sa, dar nu reuși să umple decât jumătate de sac.

—Să mi se aducă mai mult, striga voinicul. Ce fac eu cu pumnul ăsta de aur?

Regele trebui să trimită căruțe prin tot regatul și umplură cu aur vreo șapte mii.

Voinicul le bagă în sac cu tot cu boii care le trăgeau.

—Nu voi fi pretențios și voi băga în sac tot ce—mi dați ca să—l umplu de tot, comenta.

Când nu mai era nimic de cărat, spuse :

—Să terminăm odată. Pot să car sacul chiar dacă nu e plin.

Îl sălta pe umeri și se întoarse la prietenii săi.

Regele, văzând că acei oameni pleacă ducând toată averea sa, porunci să fie urmăriți și să li se ia sacul.

Două regimente îi ajunseră din urmă și comandantul le spuse :

—Lăsați sacul dacă nu vreți să muriți!

—Cum? se miră cel care sufla vânt pe nară. Să ne predăm? Mai întâi o să zburăți toți prin aer.

Și, astupându—și o nară, începu să sufle cu cealaltă contra celor două regimente, iar oameni și cai zburară prin aer cât ai clipi din ochi. Apoi se mai potoli și le zise :

—Mergeți și spuneți—i regelui să trimită mai multă cavalerie, am chef să o văd cum zboară.

În fața acestui mesaj, regele exclamă :

—Lăsați—l să plece, nu avem cum să—i oprim.

Și cei șase au dus comoara în altă țară, unde au împărțit—o și au trăit fericiți tot restul vieții lor.

CELE TREI DORINȚE

Trăia odată un cinstit tăietor de lemne care era căsătorit cu o femeie frumoasă și inteligentă.

Dar, din nefericire, erau săraci și își invidiau vecinii pentru bogăția lor.

—Vai ce fericiți am fi fost dacă am fi avut măcar jumătate din ce au ei, suspina femeia.

—Ce bine ar fi dacă ar exista duhuri bune care împlinesc toate dorințele! exclamă soțul.

În acea zi, tăietorul de lemne merse în pădure, ca de obicei, alege un copac cu o înfățișare frumoasă, ridică toporul și lovi cu putere trunchiul.

În acel moment, un fulger brăzda cerul și în mijlocul acelei splendori apără o creatură ciudată.

Tăietorul de lemne, luat prin surprindere, căzu în genunchi:

—Ridică—te! porunci o voce. Sunt Jupiter, zeul fulgerului. Am auzit plângerile tale și am venit să—ți îndeplinesc trei dorințe, însă doar trei, nu mai multe.

Și, spunând acestea, dispăru.

Tăietorul de lemne fugi înspre casa pentru a—i povesti totul soției.

—Trebuie să ne gândim bine, spuse ea. Adevărul este că mi—ar trebui o duzină de dorințe ca să fiu mulțumită. Cu ce să încep?

—Cel mai bine ar fi să ne dorim bogăție, exclamă tăietorul de lemne. Astfel vom avea tot ce ne dorim.

—Dar la ce ne—ar folosi bogăția dacă ne—am îmbolnăvi și am muri? răspunse femeia. Mai bine să ne dorim sănătate și viața lungă.

O viață lungă și grea este un lucru trist. Adică să îndurăm mai mult timp sărăcia și necazurile.

În timp ce discutau, femeia puse pe foc o oală cu supă pentru cină. Tăietorul de lemne, căruia deja începuse să i se facă pofta, exclamă:

—Ce n—aş da să am la cina un şir de cârnați!

Nici nu rosti bine aceste cuvinte, ca pe cămin căzu un şir de cârnați.

—Prostule! se enerva femeia. Cârnați, cârnați! Nu puteai să—ți dorești ceva mai bun? Bine te—ai mai folosit de una dintre cele trei dorințe! După ce îi mâncăm, cu ce mai rămânem? Vai, ce nenorocire, ce nenorocire!

Tăietorul de lemne își pierdu calmul și, lovind cu pumnul în masă, spuse:

—Gata cu văicărelele! Ce n—aş da să ți se lipească un cânat de nas, poate așa vei avea un motiv să te plângi!

Pentru că vorbi din nou fără să gândească, ultimul carnat din şir se ridică și se lipi cu putere de nasul bieteii femei, de nu mai putură să—l dezlipească.

—Eu nu aveam de gând să—ți fac rău, se plânse tăietorul de lemne. Mi—a mai rămas o dorință: am să cer bogăție și am să—ți cumpăr o cutiuță de aur, ca să ascunzi nemernicul ăla de cânat care a apărut din cauza prostiei mele.

—Să nu cumva să faci asta, striga femeia, îngrozită. Nu aş putea trăi cu acest lucru oribil în nas, mai bine aş muri.

—Nu spune asta, zise tăietorul de lemne, care își iubea soția și își regretă nerozia. Ce n—aş da ca acel carnat pe care îl ai în nas să cadă imediat.

Cum termina vorba, carnatul căzu numaidecât.

—Suntem la fel de săraci ca înainte, dar cel puțin nu suntem mai nefericiți, zise femeia și răsuflă ușurată. Bogăția probabil că nu ne—ar fi adus fericire. Zeul Jupiter a vrut să ne dea o lecție. Să nu ne mai dorim nimic și să mâncăm acești carnați căzuți din cer.

Tăietorul de lemne și—a îmbrățișat soția și au mâncat amândoi bucuroși, iar de atunci înainte, au fost mulțumiți de ceea ce aveau.

VERZULIA

Au fost odată un soț și o soție care nu aveau copii, deși își doreau foarte mult. Dar, într—o zi, femeia își dădu seama că va fi mama.

Casa în care locuiau avea pe peretele din spate o fereastră ce dădea într—o grădină, care era înconjurată de un zid înalt, dar nimeni nu cuteza să intre în ea, căci aparținea vrăjitoarei Gohel.

Într—o zi, femeia privi de la fereastră în grădină și văzu plantat un strat de verdețuri atât de frumoase și verzi, încât i se făcu poftă să le mănânce. Pofta creștea odată cu trecerea timpului și femeia, văzând că nu își poate satisface dorința, se îmbolnăvi. Soțul său, speriat, o întrebă :

—Ce ai, femeie?

—Vai, voi muri dacă nu gust din verdețurile acelea, zise ea.

Bărbatul, care își iubea mult soția, gândi:

“Cum să o las să moară? Mai bine îi aduc verdețurile.” Și, la căderea serii, se strecura pe lângă zidul din grădina vrăjitoarei, smulse repede un pumn de verdețuri și i le duse soției sale. Ea își făcu imediat o salată și o manca mulțumită. Atât de mult îi plăcu, încât în ziua următoare avea și mai mare poftă.

Dacă vroia liniște în casă, soțul trebuia să se întoarcă în grădina vrăjitoarei. Așa și făcu pe înserate. Dar, nici nu puse bine piciorul în grădină, că tresări speriat, căci se întâlni față în față cu vrăjitoarea.

—Cum îndrăznești, îi spuse aceasta cu o privire plină de mânie, să—mi furi verdeață? Ai să plătești foarte scump.

—Fie—ți milă de mine, răspunse omul. Am făcut—o pentru că soția mea, care aștepta un copil, a văzut verdețurile de la fereastră și i s—a făcut o poftă atât de mare, încât îi era frică să nu moară.

Vrăjitoarea se mai domoli și îi spuse :

—Dacă e așa cum spui, te las să culegi câtă verdeață vrei, dar cu o condiție: va trebui să—mi dai copilul vostru atunci când se va naște.

Bărbatul se afla într—o situație atât de dificilă, încât trebui să accepte. Când i se născu fetița, vrăjitoarea veni și, după ce îi puse numele Verzulia, o lua cu ea. Verzulia era o fetiță foarte, foarte frumoasă. Când împlini doisprezece ani, vrăjitoarea o închise într—un turn fără ușă și fără scări, în mijlocul pădurii. Doar în partea de sus avea o fereastră micuță.

Când vrăjitoarea vroia să intre în turn, o strigă pe Verzulia, iar aceasta își scotea pe fereastra cozile blonde împletite, care erau atât de lungi, încât vrăjitoarea, cățărându—se pe ele, ajungea la fereastră.

După câțiva ani, se întâmpla ca fiul regelui, care trecea prin pădure, să audă un cântec și să se oprească să—l asculte. Cea care cânta era Verzulia. Prințul vru să urce în turn, dar nu avu cum. Se întoarse la palat, însă pentru că nu putea să uite acel cântec dulce, mergea în fiecare zi în pădure să—l asculte. Într—o zi stătea ascuns după un copac și o văzu pe vrăjitoare apropiindu—se de turn și strigând:

—Verzulia, coboară—ți cozile!

Verzulia își coborî părul și vrăjitoarea se cățăără pe el.

«Acum știu cum să urc în turn», gândi tânărul. Și, în ziua următoare, pe înserat, se apropie de turn și striga:

—Verzulia, coboară—ți cozile!

Când Verzulia își coborî frumosul par, prințul se cățăără pe el.

Verzulia se sperie tare când, în locul vrăjitoarei, văzu un bărbat. Dar prințul îi vorbi frumos și îi spuse că melodiile pe care le cântă îi furaseră inima. După ce îl ascultă, Verzulia își pierdu frica și, când acesta o întrebă dacă vroia să fie soția lui, ea gândi: «O să mă iubească mai mult decât vrăjitoarea» și îi răspunse :

—Da. Aș vrea să plec din acest turn cu tine, dar ca să pot ieși, de fiecare dată când vii să mă vezi trebuie să—mi aduci un scul de mătase; astfel voi putea împleti o scară și voi coborî când aceasta va fi terminată. Prințul veni să o vadă pe Verzulia în fiecare zi până când scara fu terminată.

Bătrână vrăjitoare venea la turn dimineața, astfel că nu bănuia nimic. Dar într—o zi Verzulia o întrebă:

—Spune—mi, mătușa Gohel, cum de ești mai grea decât prințul când urci?

—Vai, nemernico! spuse vrăjitoarea.

Eu te credeam ferită de toată lumea și, totuși, m—ai trădat.

Furioasă, vrăjitoarea aduna frumoasele cozi ale Verzuliei și le taie. Apoi o trimise pe Verzulia în deșert.

În aceeași zi, vrăjitoarea lega cozile tăiate de fereastră și, când prințul se cățăără pe ele, dădu nas în nas cu vrăjitoarea.

—N—o s—o mai vezi niciodată pe Verzulia, rosti răutăcioasă femeie. Prințul, înnebunit de durere, se arunca din turn și, deși reuși să—și salveze viața, spinii pe care căzu i se înfipseră în ochi și orbi.

Începu să rătăcească prin pădure, mâncând rădăcini și plângând fără să se oprească din cauza pierderii iubitei sale. Și merse așa mulți ani, trist și neconsolat, până ajunse în deșertul în care trăia Verzulia. Îi auzi vocea, o recunoscă și Verzulia îl îmbrățișa plângând. Două lacrimi se scurseră pe ochii prințului, care în acel moment își recăpăta vederea. Apoi o duse pe Verzulia în regatul său, unde se căsătoriră și trăiră fericiți.

ȘORICELUL ALB

Regina zânelor pregătea o mare petrecere pentru sărbătorirea primăverii și natura întreagă își strigă veselie în cele patru vânturi.

În regatul zânelor era o forfotă continuă: toate gingașele făpturi își lustruiau aripile transparente și baghetele magice.

Veni în sfârșit mult așteptata ora și toate se îndreptară către palatul regal în trasuri fantastice: o imensă cochilie de scoică, trasă de fluturi frumoși; o frunză mare de salcâm purtată de vânt; nu lipseau gigantele și transparentele libelule.

Doar o zână lipsea de la petrecere. Era dulcea Angelina, zâna plânsetelor, cum o numea surorile sale, pentru că tot timpul compătimea nefericirea altora. Chiar în acea dimineață auzise plângând niște copii și nu se putuse abține să nu se îndrepte grăbită către casa de unde veneau plânsetelor.

Era casa unui tăietor de lemne care plecase cu soția cu o zi în urmă și încă nu se întorsese. Cei cinci copii ai săi plângeau de mama focului și Angelina se văzu nevoită să—i ajute.

Îi spala, îi pieptăna și le dădu de mâncare. Apoi începu să le coasă hăinuțele. Atunci își aminti de petrecerea pe care o dădea regina zânelor în acea noapte.

„Am să plec imediat”, gândi ea, „încă nu sunt în întârziere.”

Dar când se însera, pe copii îi apuca frica și o rugară pe Angelina să nu plece. Iar ea se gândea: „Încă mai am timp.”

Pregăti cina și tocmai le dădea să mănânce, când se auzi un greiere care cântă:

—Angelina, ospățul a început și regina îți simte lipsa.

Zâna vru să plece, dar copiii se agățară de hainele ei plângând. Ea gândi: „O să plec când vor adormi.”

Tocmai veghea somnul copiilor, când se apropie de ea un fluture imens care îi spuse:

—Angelina, regina începe să—și facă griji din cauza absenței tale.

Zâna se ridică să plece, dar cel mai mic dintre copii se trezi plângând și biata zâna se așeză iar lângă el, ca să—l liniștească. În acel moment se auzi o voce plină de furie și supărată, care strigă:

—Unde este Angelina?

Angelina recunoscu vocea reginei sale și, înspăimântată, pleca atât de repede din căsuța, încât își uita bagheta magică.

Trebuie să vă spun, iubii cititori, ca pentru zâne, să uite bagheta magică era cea mai mare greșeală.

Când Angelina ajunse în marele salon unde erau reunite toate zânele, se iscară multe murmure:

—Pedeapsa va fi drastică, spuneau unele.

—A avut grijă de niște copii sărmani, spuneau altele, mai îndurătoare.

Când le auzi vorbind, Angelina își dădu seama că își uitase bagheta magică, și mergând în fata reginei, îi ceru iertare.

—Nu te pot ierta, îi spuse regina, acum pedeapsa ta va servi ca învățătură de minte pentru celelalte. Totuși, având în vedere faptul că ai pierdut timpul făcând ceva bun, n—am să—ți iau puterea pentru totdeauna. O să te condamni doar să umbli pe pământ o sută de ani transformată într—un șoricel alb. Astfel vei mai putea să—i vizitezi pe prizonierii din închisori și pe sarmani în casele lor, lucru care, după cum se vede, îți place mult.

O atinse pe Angelina cu bagheta să și o transforme într—un frumos șoricel alb care, privindu—i pe toți cu ochisorii săi de culoare roz, dispăru într—o gaură.

Astfel ca, dragi cititori, dacă vedeți un șoricel alb cu ochi roz, gândiți—vă că ar putea fi zâna noastră Angelina, care poate nu și—a îndeplinit încă pedeapsa pe care a primit—o pentru că și—a uitat bagheta magică.

PLOAIA DE STELE

A fost odată o țăranuță care era orfana și nu avea nici frați, dar trăia fericită și era o fetiță bună cum mai greu se găsea.

Într—o zi, pleca din satul său și merse prin lumea întreagă pentru a—și căuta norocul. Își lua cu ea tot ce avea, adică hainele cu care era îmbrăcată și o bucată de pâine. Pe drum întâlni un cerșetor, care îi spuse:

— Te rog, micuțo, dă—mi ceva de mâncare.

Fetiței i se făcu milă de el și îi dădu bucată de pâine.

Își continuă drumul și după un timp se apropie de ea un copilaș, care îi spuse :

— Îmi este foarte frig și mă doare capul. Poți să îmi dai boneta ta ?

— Ți—o fac cadou, răspunse fetița cu generozitate.

La puțin timp după aceea văzu o fetiță foarte mică tremurând de frig, aproape dezbrăcată, care o privea cu ochi triști. Orfanei i se făcu milă de ea și îi dădu fusta și jacheta sa.

Era deja noapte și ninge cu fulgi mari, când fetița intră într—o pădure.

Atunci, altă fetiță, adăpostită lângă un copac, îi ceru cămașa, pentru că nu mai suporta frigul. Și cum i se făcu milă și de aceasta, orfana renunță și la cămașă. Și astfel, micuța rămase în voia crivatului, care îi îngheță trupul. Gândi că va muri de frig după un timp și începu să se roage.

Dar deodată, fără nicio explicație, se desprinsesă din cer mii de stele, ca o ploaie orbitoare și când căzură pe zăpadă, stelele se transformă în monede de aur.

Și generoasă copilă, care dăduse celorlalți tot ce avea, se văzu îmbrăcată cu o hăinuță de blană, care deasemenea căzuse din cer.

Fetița și—a umplut buzunarele cu monede de aur și niciodată nu a mai trebuit să îndure foamea sau frigul. A fost întotdeauna o fetiță fericită.

GRISELIDA

A fost odată un rege care nutrea o ciudată antipatie față de femei, motiv pentru care nu dorea să se însoare, deși recunoștea ca prin alegerea unei soții și—ar fi asigurat un moștenitor.

Regele era convins că, din nefericire, nu există nicio femeie suficient de devotată, inteligentă și frumoasă pentru el, și nu ar fi acceptat o tânără care să nu întrunească aceste calități.

Într—o zi, regele ieși la vânătoare și se încăpățâna să urmărească un cerb rănit, astfel că se abătu din drum și se îndepărta de tovarășii săi. De—abia făcuse câțiva pași prin pădure, când văzu șezând lângă un copac cea mai frumoasă ființă pe care și—ar fi putut—o imagina. Era o simplă păstorita, dar cu privirea atât de dulce și nevinovată, încât îl făcu pe rege să uite antipatia lui pentru femei și să se îndrăgostească nebunește de ea. În zilele ce au urmat o vizită pe păstorita, care se numea Griselida și care trăia împreună cu tatăl său într—o căsuță modestă. Regele descoperi atât de multe calități la această femeie, încât se hotărî să o ia de soție.

La puțin timp după aceea se sărbători nunta și întregul popor se îndrăgosti de farmecul tinerei Griselida.

După un an, Griselida născu o fetiță la fel de frumoasă ca și ea, iar regale era foarte fericit.

Dar cum nu exista fericire completă, fără niciun motiv, regele resimți vechea antipatie pentru femei, gândindu—se că tot ceea ce făcea și spunea Griselida era fals. Dar cum comportamentul reginei era ireproșabil, își spuse:”Am să o supun celor mai grele încercări și astfel voi vedea dacă sinceritatea sa este neclintită sau falsă.”

Și, mânat de aceasta nesăbuită dorință, o despați pe Griselida de fiica sa și îi porunci să—I înapoieze toate bijuteriile pe care i le dăruise.

Cu inima îndurerată, Griselida se supuse cu umilință crudelor ordine, dar nu renunță să—și trateze soțul cu drăgălășenie.

Deși regele înțelese că umilința și modestia sunt înrădăcinate în sufletul soției sale, hotărî să o supună unei a doua probe și mai grele.

Îi spuse soției că poporul său se simțea jignit să aibă ca regina și doamna o păstorita, care nu cunoaște eticheta Curții, ceea ce îl obligă să o renege și să se căsătorească cu o prințesă.

Griselida fu nevoită să se supună poruncilor soțului și să părăsească palatul, întorcându—se la căsuța sa modestă fără să—i facă niciun reproș. Sărmana femeie suferea nespuse, dar nu după luxul de la palatul regal, ci pentru că nu mai era alături de soțul și fiica sa.

Astfel Griselida se întoarse la muncile aspre dinainte de căsătorie. Dar câteva săptămâni mai târziu, Dumnezeu hotărî ca suferința ei trebuie să ia sfârșit.

Într—o zi, pe când era așezată la umbra unui copac, veni la ea regale împreună cu suita sa și, luând—o cu drag de mână, exclamă:

—Nobili cavaleri, aveți că regina pe cea mai virtuoasă femeie și vreau că mereu s—o onorați așa cum merită. Și tu, buna mea Griselida, soția mea, iartă—mă că te—am supus unor încercări atât de grele pentru a—ți dovedi virtuțile; îți promit că de acum înainte vei fi regina cea mai respectată și femeia cea mai iubită.

Așa a fost, într—adevăr, astfel ca devotata regina și—a recuperat fiica și s—a bucurat de dragostea, respectul și admirația soțului.

LUPUL ȘI CEI 7 IEZI

Mama Capra locuia într—o căsuță din mijlocul pădurii cu cei 7 iezi, frumoși și deștepți.

Cel mai mare se numea Bele și era negru precum cărbunele.

Bolo, cel de—al doilea, avea blănita castanie și strălucitoare.

Boli era a treia, o căpriță albă cu copite negre.

Bili, cel de—al patrulea, era un iedut cu pete negre și maro, ca și cea de—a cincea, Bali, care era căpriță.

Bala avea culoarea galbenă ca spicul de grâu, dar cel mai drăguț dintre toți era Bulu, un iedut negru, cu o pată albă în frunte.

Înainte să—i ducă la școală, mama Capra le spunea mereu:

—Copiii mei, fiți silitori și ascultați—vă profesorul dacă vreți să ajungeți cineva în viață. Nu vă jucați pe drum și nici nu vă abateți din cale, pentru că ați putea să vă întâlniți cu lupul cel rău.

—Daaaa, mamăaaa! Stai fără grijă, promiteau toți într—un glas.

Într—o zi, când mama Capra trebui să plece la cumpărături în târg, își aduna copiii și le spuse:

—Trebuie să vă las singuri, pentru că plec la cumpărături. Aveți grijă să nu deschideți nimănui, căci dacă afla lupul că sunteți singuri, precis va veni pe aici și va încerca să vă mănânce pe toți.

—Vai, mămico, ce frică ne e! spuse Bele, iedul cel mare. Dar cum vom ști dacă cel care bate la ușă este lupul ?

—Este adevărat că lupul e foarte viclean și se poate deghiza. Dar îl veți recunoaște după vocea sa răgușită și labele negre.

Mama Capra pleca la târg cu coșulețul, iar cei șapte iezi se încuiară în căsuța și începură să se joace. După puțin timp, cineva bătu la ușă și se auzi o voce răgușită strigând:

—Deschideți repede, copii, sunt eu, mama voastră!

Ieduții se uitară unii la alții speriați și atunci Bele, cel mare răspunse :

—Nu, nu! Nu o să—ți deschidem ușa! Crezi că suntem proști? Tu nu ești mama noastră; tu ești lupul. Mama are voce dulce, iar a ta e aspră.

Lupul pleca fără să mai spună nimic, gândindu—se cum să—i păcălească pe iezi.

Merse la farmacie și îi spuse farmacistului:

—Sunt un pic răcit și aș vrea să—mi dați ceva pentru răgușeala.

—Am să—ți dau niște pastile cu nalbă, care te vor vindeca foarte repede.

Lupul înghiți toate pastilele într—o clipă și se întoarse la casa ieduților.

Bătu la ușă, spunând cu o voce dulce:

—Deschideți, copii, sunt eu, mama voastră.

De data aceasta iezii nu știură ce să facă.

Oare era sau nu mama lor?

Bele își aminti de sfaturile mamei sale și îi striga:
—Arată—ne mână ta, mama și așa ne vom convinge.
Atunci lupul își baga laba prin gaura de sus a ușii.
—Nu îți deschidem, răule, că ești lupul și nu mama! Ea are copitele albe, iar laba ta e neagră.
Furios, lupul merse la o brutărie.
—Ah, prietene brutar! În timp ce frigeam niște bunătațuri, mi—a sărit ulei pe labele din față și m—am ars. Mi s—a spus că mi—ar face bine să—mi pun niște coca pe arsura.
Brutarul, făcându—i—se milă de lup, îi puse coca pe labe, care deveniră albe și acoperite cu făină.
Astfel lupul se întoarse la ieduți.
—Copiii mei, spuse cu o voce suavă, sunt mămica voastră iubita care s—a întors. Deschideți repede!
—Mai întâi arată—ne copitele, altfel nu te credem.
Lupul, bucuros, își baga labele prin gaura ușii, spunând:
—Cat mă bucur, copii, că sunteți atât de grijulii. Priviți copitele mele.
Erau atât de albe și moi labele lupului, încât iezii nu mai avură nicio îndoială și îi deschiseră ușa.
Dar ce sperietură traseră bieții de ei, când îl văzură intrând pe lup!
Îngroziți, se ascunseră unul sub masă, altul, șup pat, altul, în cuptor, care, din fericire nu era aprins.
Bulu, cel mai mic dintre ei, se bagă în cutia ceasului cu cuc.
Dar fu în zadar, lupul cel viclean răvași toată casa și îi înfuleca unul câte unul.
Doar Bulu scăpă.
Lupul mâncase atât de mult, încât i se făcu somn. Se tolăni la umbra unui copac.
—Aaaah!, casca lupul. Ce bine o să dorm!
Și, într—adevăr, după câteva secunde deja sforăia.
Între timp, mama Capra se întoarse acasă și aproape leșină când văzu ușa deschisă și toată casa răvășită!
Foarte îngrijorată, începu să—și cheme copiii, dar niciunul nu răspundea. Cum puteau să răspundă dacă erau deja în burta lupului?
Bulu își recunoscuse mama și striga:
—Mama, mămico, aici sunt! Vai, prin ce spaima am trecut!
Mama Capra îl scoase pe Bulu din ascunzătoare și acesta îi povesti ce se întâmplase cu frățiorii săi.
Ce mult plânse mama Capra!
Dar era curajoasă și se gândi să—l pedepsească pe ticălosul lup.
Ieși în pădure, urmată de Bulu, și nu dură mult până îl găsiră pe lup, care dormea încă sub copac.
Mama Capra se pregătea să—și înfigă coarnele în burta ticălosului, când văzu ceva mișcându—se în pântecul lui.
—Privește, Bulu ! Frățiorii tăi încă mai trăiesc!
Fugi acasă și adu—mi cuțitul din bucătărie.
Când Bulu aduse cuțitul, mama Capra, cu mare grijă, taie pielea de pe burta lupului.
Vai, ce fericire! Toți copiii săi ieșiră vii și încântați să—și revadă mama.
—Fugiți la rău, le spuse mama Capra și aduceți șase pietre foarte mari. Cu ele în stomac, lupul nu—și va da seama de schimbare.
Iezii aduseră pietrele și mama Capra le bagă în burta lupului, pe care o cusu la loc cu grijă.

După ce termină, lupul se trezi.

—Vaai, ce sete îmi este! spuse el întinzându—se.

Ajunse la rău și se aplecă să bea apa.

Dar greutatea pietrelor îl trase și îl făcu să cadă în apă.

Și, deși știa să înoate, din cauza burții sale pline cu pietre se scufunda și nu mai ieși niciodată.

FALADA, CALUL FERMECAT

Cândva, o bătrână regina avea o fată frumoasă care urma să se mărite cu un prinț din ținuturi îndepărtate. Venind momentul în care fata trebuia să plece, bună regină îi umplu cuțărul cu obiecte prețioase din aur și din argint, pentru ca o iubea din tot sufletul. Îi oferii, de asemenea o servitoare și amândurora le dădu câte un cal pentru lunga călătorie; calul prințesei știa să vorbească și se numea Falada.

Înainte de a se despărți, mama își înțepa degetele cu un cuțit și, lăsând să curgă trei picături de sânge pe o bucățică de pânză albă, i—o dădu fiicei sale, spunând:

—Fata mea, ai grijă de ea; o să—ți folosească pe drum.

Pline de durere, se despărțiră. Prințesa baga bucata de pânză în sân și plecă. După o oră i se făcu sete și îi spuse servitoarei:

—Coboara și scoate—mi puțină apă din parau cu paharul pe care îl ai pentru mine.

—Dacă vă este sete, spuse slujnică, coborâți singură, apropiați—vă de apă și beți; eu nu vreau să vă fiu servitoare.

Prințesa cobora de pe cal, îngenunche pe malul apei, se aplecă și bău apa din palmele făcute cauz, pentru ca servitoarea nu vru să—i dea paharul de aur.

Prințesa spuse:

—Dumnezeule!

Și cele trei picături de sânge răspunseră:

—Daca mama ta ar ști asta, inima i s—ar frânge.

Dar prințesa era umilă și, urcând pe cal, își continuă drumul. După ce mai meraseră câteva leghe, prințesei i se făcu iarăși sete și cum treceau pe lângă un rău, îi repetă rugămintea servitoarei.

Dar aceasta îi răspunse cu și mai multă mândrie:

—Dacă vreți să beți, n—aveți decât.

Tânăra cobori de pe cal și bău apa, plângându—se:

—Dumnezeule!

Și picăturile de sânge răspunseră:

—Daca mama ta ar ști asta, inima i s—ar frânge.

În timp ce bău apa, se aplecă atât de mult, încât îi căzu bucățica de pânză din sân și apa o lua fără ca ea să—și dea seama. Dar servitoarea văzu și se bucura, căci astfel avea și mai multă putere în fata prințesei. Când aceasta vru să încalece pe Falada, servitoarea îi spuse:

—Falada va fi calul meu, iar tu vei merge pe celălalt.

Și prințesa nu avu de ales, decât să schimbe caii. Apoi servitoarea îi porunci să—și scoată vestmintele regești și să și le pună pe ale ei și o făcu să jure că nu va spune nimic la palat despre asta, iar fata trebui să accepte, căci servitoarea o amenință cu moartea. Dar Falada auzise și văzuse totul. Meraseră ce meraseră și ajunseră în sfârșit la palat, unde prințul așteptă nerăbdător. Tânărul o ajuta pe servitoare să coboare de pe cal, crezând că ea era aleasă să, și o invită în palat, lăsând—o pe

adevărata prințesa în curte.

Atunci regele bătrân, uitându—se pe fereastră, o urmări cu atenție, și cum văzu că era delicată și frumoasă, o întrebă pe logodnica fiului său cine era tânără care rămăsese în curte.

—Am luat—o cu mine doar ca să—mi țină de urât. Puteți să îi dați orice ocupație acelei servitoare.

Dar regele bătrân spuse : —Am un băiat care îmi păzește găștele; o să—l ajute pe acela.

Și adevărata prințesa trebui să ajute la creșterea găștelor.

Puțin după aceea, falsa prințesa îi spuse prințului :

—Dragul meu, te rog să—mi faci o favoare: poruncește să i se taie capul calului care m—a adus, pentru că mi—a făcut multe necazuri pe drum.

Ceru acest lucru de teamă că animalul să nu vorbească și să se descopere adevărul. Se hotărî, deci, să—l omoare pe Falada. Din fericire, adevărata prințesa reuși să—l convingă pe călău să—i promită că va agăța capul calului deasupra ușii pe care ea ieșea cu găștele. Călăul se ținu de cuvânt. Taie capul lui Falada și îl agață deasupra ușii.

Dimineața, când prințesa pleca cu găștele, rostea:

—Sarmanul meu Falada, care ești agățat acolo!

Și capul răspundea:

—Vai, prințesa, dacă mama ta ar ști asta, inima i s—ar frânge.

Într—o zi, când era pe câmp cu găștele, prințesa se așează și își desfăcu părul ca să—l pieptene; dar băiatul care o însoțea, văzând un par așa frumos, vru să—i smulgă câteva fire.

Ea spuse:

—Vântule, vino și ia cu tine pălăria lui Conrado și fă—l să alerge după ea, cât timp mă pieptăn eu.

Și se întâmplă întocmai cum ceru tânăra și Conrado se supăra foarte tare. A doua zi de dimineață, când ieșiră iar pe ușă, tânăra spuse:

—Vai, Falada, care ești agățat aici !

Și Falada răspunse:

—Vai, prințesa, dacă mama ta ar vedea asta, inima i s—ar frânge.

Pe câmp, prințesa își desfăcu iar părul și, cum Conrado vru să—i smulgă iar câteva fire, îi veni iar în ajutor vântul și băiatul nu reuși să facă ce voia. Foarte supărat, seară îi spuse regelui:

—Nu vreau să mai păzesc găștele cu fata aceasta.

—De ce? Întreba regele.

—Pentru că mă batjocorește în fiecare zi.

Atunci regele îi porunci să—i povestească ce se întâmpla și Conrado spuse:

—În fiecare dimineață, când ieșim cu găștele pe ușă mare, deasupra căreia este agățat un cap de cal, îi spune:

«Vai, Falada, care stai agățat acolo!»

Și căpățâna îi răspunde:

« —Vai, prințesa, dacă mama ta ar ști asta, inima i s—ar frânge !»

Și astfel povesti Conrado și ce se întâmpla la islaz și cum trebuia el să alerge după pălărie. Atunci regele îi porunci băiatului să—și continue treaba, ca să se convingă el însuși de adevărul celor povestite. Când tânăra se întoarse seara, regele o chema și o întrebă ce însemnau toate acestea. Fata îi răspunse că nu poate să povestească durerile sale nimănui, pentru că așa jurase.

—Dacă mie nu vrei să—mi spui, atunci poate îi povestești sobei durerile sale, rosti regele, și plecă.

Tănăra începu să plângă și îi spuse sobei:

—Stau aici, abandonată de toți și, totuși, sunt prințesa. Servitoarea trădătoare mi—a luat locul și eu trebuie să păzesc găștele.

Dar regele era de partea cealaltă a sobei și ascultă. Apoi intră din nou și porunci să i se aducă vestminte regești frumoase tinere. Imediat își chema fiul și îi povesti adevărul. Supărat,

prințul porunci ca servitoarea trădătoare să fie biciuită, pentru ca o supusese atâtor umilințe pe cea care îi era stăpâna. Apoi se căsătorii cu prințesa și trăiră mulți ani fericiți.

MUZICANTUL MINUNAT

Într—un ținut îndepărtat trăia un muzicant care cânta cu măiestrie la vioară să. Văzând într—o zi ca lucrurile nu mai mergeau atât de bine, se decise să își caute un partener. Așa că pleca în pădure și acolo începu să cânte cu îndârjire, până când se apropie de el un lup.

«Cerule să mă ajute», își spuse muzicantul, «ca acest lup să nu îmi facă rău !»

—Ce minunat cânti ! spuse lupul. Ți—aș fi recunoscător dacă m—ai învăța și pe mine această artă.

—Va fi foarte ușor, răspunse muzicantul, dacă vei face ce îți voi spune.

Lupul îl ascultă și, urmându—l pe muzicant, ajunseră la un stejar bătrân, care avea o scorbură în mijlocul trunchiului.

—Privește, spuse muzicantul, dacă vrei să înveți să cânti la vioară, pune—ți laba în acea crăpătură.

Lupul făcu întocmai și muzicantul, luând o piatră, îi prinse laba din față în scorbură, blocându—l acolo.

—Așteaptă—mă până mă întorc, îi spuse, și își continuă drumul.

Cum muzicantul dorea un bun partener, începu să cânte iar la vioară, până când se apropie un vulpoi.

—Ce muzica încântătoare ! Aș vrea să învăț să cânt ca tine.

—Păi va trebui să faci ce îți spun eu, răspunse muzicantul.

—Cu multă plăcere ! replica vulpoiul.

Merseră ce merseră, până ajunseră pe o potecă îngustă. Atunci muzicantul, apucând o creangă groasă de alun, o îndoi la pământ și puse piciorul peste ea. Făcu la fel și cu alta creanga din partea cealaltă a potecii, apoi îi spuse vulpoiului:

—Dragul meu vulpoi, dacă vrei să înveți să cânti la vioară, dă—mi laba ta stângă.

Animalul îl ascultă și omul îi lega o labă de una dintre crengi și apoi cealaltă laba de a doua creangă; apoi luă piciorul de pe ele și acestea se ridicară, iar vulpoiul rămase suspendat în aer.

—Te rog să mă aștepți aici până mă întorc, îi spuse muzicantul, și își văzu de drum.

Cum încă nu își găsisese partenerul ideal cu care să se asocieze și să câștige o pâine, se opri să cânte în altă parte a pădurii.

Nu după mult timp se ivi un iepure frumos.

—Ce bine cânti la vioară, prietene ! Mă înveți și pe mine ?

—În scurt timp vei cânta și tu, răspunse muzicantul, dacă îmi vei urma întocmai instrucțiunile.

Iepurele îi promise și se lăsă prins în jurul gâtului cu o sfoară pe care muzicantul o lega apoi de trunchiul unui copac.

—Acum nu trebuie decât să mă aștepți aici, îi spuse muzicantul.

Dar între timp, lupul, după ce împinsese și trăsesse de piatră, reușise să—și elibereze laba.

—Merg pe urmele ticălosului și o să—l fac bucăți !

În timp ce fugea, îl auzi pe vulpoi care îi striga:

—Frate lup, te rog, dezleagă—mă ! Muzicantul cel viclean mi—a întins capcana asta !

Lupul începu să muște din crengile alunului până le rupse și—l elibera pe vulpoi. Apoi cele două animale, dornice de răzbunare, alergară pe urmele muzicantului. Dar trecând pe lângă iepure, acesta striga și el după ajutor. Se apropiară și îl eliberară, apoi continuară toți trei să—l urmărească pe muzicant. Între timp, acesta cânta din nou la vioară, până când, atras de o polcă, se apropie de el un vânător cu o pușcă în mână.

—Ce frumos cânti, prietene, spuse uimit vânătorul. Ce mult aş vrea să învăţ să cânt astfel.

—E uşor, zise muzicantul, cu puţin interes, ureche muzicală şi mult suflet ! Tu chiar ai putea să cânti la vioară, şi ai putea să o faci minunat. Să cânti bine la un instrument este un privilegiu al omului, spuse cu subînţeles, făcându—i vânătorului semn cu ochiul înspre animalele care se apropiau.

Vânătorul, văzând că lupul, vulpoiul şi iepurele devin tot mai ameninţatori, încercă puşca şi spuse:

—Pe primul care mai face un pas îl omor!

Atunci animalele se speriară şi fugiră înapoi în pădure. Virtuozul muzicant îi cânta vânătorului cele mai bune piese din repertoriul său, atât pentru că îl salvase de la moarte sigură, cât şi pentru că sărbătorea întâlnirea cu partenerul ideal. Cronicile scriu ca vânătorul şi muzicantul au rămas nedespărţiţi, primul cântând din sat în sat şi al doilea vânând pentru a nu le lipsi hrana de pe masă.

REGELE MIDAS

A fost odată un rege foarte avar, care se numea Midas. Era extraordinar de bogat, dar îşi dorea să fie încă şi mai bogat. Deşi nu scotea bani din buzunar decât pentru lucrurile strict necesare, mereu îşi certa trezorerul pentru cheltuielile făcute. Nu dădea niciodată de pomană, iar cei nevoiaşi plecau de la palat dezamăgiţi. Regele îşi petrecea zilele în pivniţă, numărându—şi bogăţiile şi privindu—şi în extaz comorile.

—Ce n—aş da să fiu regele cel mai bogat din lume! Aş vrea să am mai mult aur decât oricine!, îşi spunea el în fiecare moment. Într—o dimineaţă apărură un spiriduş.

—Cine eşti tu? întrebă uimit regele Midas.

—După cum vezi, sunt un spiriduş.

—Sper că nu vei rămâne multe zile pe aici. Anul acesta câmpiile nu au produs mare lucru şi nu avem prea multă mâncare.

—Am venit să—ţi recompensez cu ceva ghinionul, spuse spiriduşul. Cere—mi ce vrei şi dorinţa îţi va fi îndeplinită imediat.

Regele era buimăcit, dar se gândi că aceasta era ocazia de a primi tot ceea ce îşi dorise o viaţă întreagă.

—Dacă puterea ta este adevărată, poţi face astfel ca tot ce ating eu să se transforme în aur ? întreba regele.

—Sigur că da, dorinţa va fi îndeplinită, spuse spiriduşul şi dispăru.

Regele Midas, ca să se convingă de magia spiriduşului, lua câteva monede de aramă şi argint. Nici nu le atinse bine, ca acestea se transformară în unele din aur strălucitor.

—Spiriduşul avea dreptate! Ce minunăţie! Exclamă regele ieşit din minţi, cu ochii strălucind de lăcomie. Atinse un ulcior de porţelan şi acesta se transforma în aur. Apoi atinse toate tacâmurile care erau din argint şi imediat acestea deveniră din aur. Şi astfel, foarte mulţumit şi din ce în ce mai ambiţios, regele atinse toate obiectele pe care le avea la îndemână, transformându—le în aur.

Deja regele obosise să tot atingă obiecte, şi cum îi era foame, ceru să i se aducă mâncarea. Când îi aduseră bucatele într—un coşuleţ de răchită, regele vru să ia o felie de pâine, dar aceasta se transformă într—o bucată dura de aur. Regele rămase pe gânduri. Merse să bea vin şi, când puse mâna pe vas, acesta şi băutura pe care o conţinea se transformară în aur.

—Vai, nu pot să mănânc! spuse cu tristeţe regele Midas. Merse în biblioteca să citească, dar, când lua o carte de pe raft, aceasta se transforma într—un bloc de aur. Din ce în ce mai îngrijorat, regele

încerca să—și mângâie motanul preferat, dar îl transformă în statuie aurie.

Vru să miroasă un trandafir frumos, dar când îl atinse îl transformă în aur. Înnebunit deja, vru să se mai calmeze, călărind faimosul său cal alb. Dar de—abia dacă îl atinse, și acesta se transforma în statuie de aur. Atunci regele începu să plângă amarnic, iar singura sa fiică îl auzi și veni în graba să—l liniștească. Dar, când regele își atinse fiica, aceasta se transforma de asemenea în statuie de aur.

—Aur blestemat! Lasă—mă să trăiesc! Tot ce am atins s—a transformat în aur și până și singura mea fiică este acum o statuie!

—Vai, spiridușule magic, fie—ți milă de acest sărman rege, care, orbit de lăcomie, s—a transformat în cel mai nenorocit dintre muritori!

Atunci apăru din nou spiridușul și, înduioșat de nenorocirea regelui, îl lepăda de harul de a transforma în aur tot ce atingea și îi spuse:

—Rege Midas, vreau ca asta să—ți fie învățătură de minte și să nu uiți că aurul nu aduce fericirea și ca avariția nemăsurată este izvorul nenorocirilor.

Regele i—a dat dreptate spiridușului și de atunci nu a mai râvnit la bogății, ci le—a împărțit celor nevoiași, devenind astfel un rege foarte iubit și respectat de către poporul său.

DIAMANTE ȘI REPTILE

Mama vitregă despre care vom vorbi avea două fiice. Cea mare semăna mult cu mama sa: era mândră, rece și antipatică. Cea mică semăna cu tatăl său care murise: era modestă, bună și agreabilă. Mama o preferă pe prima și îi dădea mereu de făcut treburile cele mai ușoare; în schimb, o însărcina pe micuță cu cele mai grele treburi.

De două ori pe zi, pe timp frumos său urât, trebuia să meargă după apa la izvor. Într—o zi, pe când își umplea ulciorul, apăru lângă ea o sărmană bătrâna și îi spuse:

—Fetițo, îmi dai și mie o gură de apă?

—Da, cu multă plăcere, zise fetița, mulțumită că poate face un bine. Și îi puse ulciorul la gură.

Când femeia termina de băut, îi spuse fetei:

—Ai un suflet bun și vreau să te răsplătesc pentru asta. Din acest moment, de fiecare dată când vei vorbi îți vor ieși pe gura perle și diamante.

Fata lua în glumă cuvintele bătrânei, dar îi mulțumi și se întoarse acasă, unde o aștepta mama sa, care o și lua la rost:

—De ce ai întârziat atât de mult?

—Îmi pare rău, mama, n—am vrut.

Și spunând acestea plină de frică, îi ieși din gură un pumn de perle și diamante. Mama rămase năucita, și atunci fata îi povesti ce se întâmplase la izvor.

—Bătrâna era o zână, spuse mama, și fugi imediat la fiica sa mai mare. «Decât fetiscancei ăleia», gândi mama, «i s—ar potrivi mai bine acest har fiicei mele». Și îi spuse:

—Ia ulciorul și fugi la izvor.

—Nici să nu te gândești! spuse fiica dezgustată. Poate să se ducă cea mică sau tu, ca în alte dăți.

Mama reuși, până la urmă, prin lingușeli și alintări, să o convingă pe fiica sa să meargă în pădure. Când ajunse la izvor, bătrâna îi spuse:

—Ai ajuns la timp, fetițo. Dă—mi și mie o gură de apă.

—Nu sunt servitoarea ta, spuse cu asprime fata. Poți să—ți iei și singura apa.

—Ai un caracter urât și suflet rău, spuse bătrâna. Drept răsplată pentru proasta ta creștere, de fiecare dată când vei vorbi îți vor ieși pe gura broaște râioase și șerpi.

Fata ridică din umeri cu dispreț și, când ajunse acasă, puse ulciorul la picioarele mamei sale, strâmbându-se.

—Te—ai întâlnit cu zâna? o întrebă aceasta.

Fata deschise gura ca să răspundă și de pe buzele sale țâșniră broaște râioase și șerpi.

—Ce—i asta? tipa mama speriată. Fata încerca să explice pățania, dar fu nevoită să tacă, pentru că umpluse încăperea de reptile scârboase.

ROLANDO

Într—o țară îndepărtată trăia o bătrână vrăjitoare, care avea două fiice frumoase, una dintre ele — fiica să bună, iar cealaltă — fiica vitregă. Pe prima o răsfăța și îi dădea tot ce îi cerea; în schimb, pe a doua o ura. Într—o zi, fiica vitregă, care era o bună croitoreasă, își făcu un șorț minunat. Și atât de mult îi plăcu surorii sale, încât simți o dorință nebună de a avea șortul. I se destăinuî mamei sale, care îi spuse:

—În această seară șortul va fi al tău, fiica mea. O voi omorî pe sora ta în timp ce doarme lângă tine. Dar ai grijă să te culci la marginea patului.

Însă fiica vitregă auzi planul vrăjitoarei și când veni momentul să se culce, încerca să se ghemuiască la marginea patului, dar sora să o împiedica. Din fericire, fiica vrăjitoarei adormi buștean și nu simți când sora să o împinse la margine. La miezul nopții, vrăjitoarea intra în cameră și o înjunghie mortal pe fata de pe marginea patului, pe care o credea fiica sa vitregă.

Când vrăjitoarea criminală pleca, fata care supraviețuise se ridică și, fugind la casa lui Rolando, iubitul sau, îi povesti tot ce se întâmplase și îl ruga să plece cu ea în lume.

—Vom fugi, draga mea, răspunse Rolando; dar mai întâi trebuie să—i furi vrăjitoarei bagheta fermecată, căci dacă ne prinde, suntem pierduți.

Tânăra fura bagheta magică a vrăjitoarei și, înainte să plece, stropi cu sângele victimei trei locuri: în fata patului, în bucătărie și pe scări. Când se lumina de ziuă, vrăjitoarea, nemaiputând de bucurie, o strigă pe fiica să ca să—i dea șortul; dar nu răspunse nimeni la chemare.

—Unde ești, fiica mea? întrebă nerăbdătoare.

—Aici, pe scări, răspunse una dintre picăturile de sânge.

Bătrâna cobori scările, dar cum nu văzu pe nimeni, întreba din nou:

—Unde ești?

—Aici, mă încălzesc în bucătărie, răspunse a doua picătură de sânge.

Bătrâna intra în bucătărie și, cum nu văzu pe nimeni, repeta întrebarea.

—Aici, în pat, răspunse a treia picătură.

Vrăjitoarea intra în dormitor și rămase înmărmurită când văzu că își omorâse propria fiică. Iar când se apropie de fereastră, o văzu în depărtare pe fiica sa vitregă care fugea cu Rolando.

Împinsă de furie, vrăjitoarea încălță niște cizme fermecate, cu care dintr—un singur pas parcurgea un drum de o oră. Astfel îi ajunse pe fugari; dar tânăra îl atinse pe Rolando cu bagheta magică și îl transformă în lac, și apoi, atingându—se pe ea, se transformă într—o rată. Vrăjitoarea încerca să prindă rata ademenind—o cu firimituri, dar nu reuși.

Se făcu noapte și vrăjitoarea trebui să plece. Tinerii reveniră la înfățișarea umană și își continuară drumul până la răsăritul soarelui. Atunci, din precauție, tânăra se transforma într—un trandafir și îl preschimba pe Rolando într—un violonist.

Când se întoarse vrăjitoarea, îi spuse tănărului:

—Aș vrea să pun mâna pe acel trandafir. Mă lași?

—Cum să nu, răspunse el; iar eu am să cânt o melodie.

Bătrâna merse să atingă floarea, dar Rolando începu să cânte o polcă veselă și vrăjitoarea, fără voia să, începu să danseze pe ritmul muzicii, căci era o melodie magică. Și cu cât tânărul cânta mai aprins, cu atât mai înalte erau salturile pe care le făcea vrăjitoarea, până când căzu leșinată la pământ. Rolando își lua logodnică de mână și fugiră cât de tare putură.

Când ajunseră la loc sigur, îi spuse logodnicei:

—Plec spre casă să fac pregătirile de nuntă. Între timp tu așteaptă—mă aici.

Rolando pleca, dar nu își dădu seama că vrăjitoarea, înainte să cadă, îl scuiase pe costum cu salivă care te face să—ți pierzi memoria. Rolando ajunse acasă, dar își uita complet iubita și se îndrăgosti de altă fată. Tânără, văzând că trecuse mult timp, se transformă într—o floare frumoasă în speranța că o va culege cineva.

După câteva zile un pastor culese floarea și și—o prinse în piept. Din acel moment, totul merse bine în casa pastorului și se întâmplară lucruri minunate. Când se trezea dimineața, toată treaba era făcută: casa măturată, paturile întinse, focul aprins în vatră și apa clocotindă; și când se întorcea la prânz, masa era pusă. Omul, neștiind ce să mai creadă, merse s—o întrebe pe vrăjitoare. —Am să distrug farmecele, îi spuse aceasta. Trebuie să fii atent într—o dimineață ca să vezi dacă auzi sau simți ceva și, indiferent ce—ar fi, acoperă—l cu această față de masa albă.

Păstorul, la răsăritul soarelui, văzu că floarea ofilită pe care o ținea la piept prinsese viață. Imediat o acoperi cu fata de masa albă și atunci apărură în fața sa o tânără frumoasă, care îi mărturisi că ea îi făcea treabă.

Îi povesti de—a fir a păr prin ce trecuse și tânăra îi plăcu atât de mult pastorului încât acesta o ceru în căsătorie.

—Nu pot, bunule om, răspunse tânără, trebuie să—i rămân fidela iubitului meu Rolando, chiar dacă el m—a abandonat.

Între timp, sosise ziua nunții lui Rolando cu cealaltă fată și, conform obiceiurilor, se anunța toată regiunea pentru că tinerele să se adune și să cânte în cinstea mirilor.

Când îi veni rândul să intoneze cântecul, nefericita fata vitregă a vrăjitoarei își acoperi chipul cu un voal, pentru ca Rolando să nu o recunoască; dar de la primele note ale cântecului, acesta se ridica exclamând:

—Cunosc această voce! Acum îmi amintesc că este a adevăratei mele logodnice! Nu vreau nici o altă fată și o să mă căsătoresc doar cu ea!

Rolando își recăpătase memoria mulțumită adevăratei sale logodnice, care îi atinsese în treacăt hainele cu bagheta magică. Își îmbrățișă cu căldură iubită și amândoi plânsură de bucurie.

Nunta s—a ținut, dar cu prima logodnică. Și se povestește că au fost fericiți și că au avut mulți copii.

GENOVEVA DE BRABANT

O fetiță frumoasă pe care o chema Genoveva locuia în Germania cu părinții săi, ducii de Brabant, care o iubeau nespus.

Avea un suflet bun, îi ajută pe cei nevoiași și se juca alături de copiii săracilor, fapt pentru care toți o îndrăgeau.

Când fata creștea, se făcu frumoasă foc și în curând se căsători cu prințul Sigfrid, care era bun și dragăstos. Primele zile ale căsniciei ei au fost pline de fericire pentru Genoveva, dar cum fericirea nu durează mult, într—o zi, soțul său, care era militar, trebui să plece la război. Tânăra plânse mult lipsă lui, dar se liniști la gândul că se va întoarce în curând și în fiecare zi se ruga la Dumnezeu să—l apere. Afacerile sale rămăseseră în grija unui domn pe nume Golo, un om

ambitios și cu suflet rău. În ziua în care primiră vestea că prințul ar fi murit, Golo, urmat de soldații săi, intra în casa Genovevei și o lua prizonieră, apoi o închise într—o încăpere întunecoasă. Genoveva suferi mult în acea cameră fără lumină și umedă.

Acolo își născu fiul, pe care îl numi Nefericitul, din cauza sorții crude pe care o aveau. După câteva luni, Golo porunci ca Genoveva și fiul sau să fie duși în pădure și omorâți.

Dar soldaților li se făcu milă de Genoveva și de copil și, în urma rugămintilor ei, le cruțară viața, cu condiția să nu iasă niciodată din pădure. Soldații îi spuseră lui Golo că îi îndepliniseră porunca.

Genoveva și fiul sau se adăpostiră într—o grotă ascunsă după niște tufișuri înalte. Se hrăneau cu fructe din pădure, rădăcini și ierburi. Într—o zi cu ploaie și vânt, intra în peștera o cerboaică ce fugea de niște vânători. Genoveva și fiul sau avură grijă de animal și, din acel moment, cerboaică deveni prietena lor și le dădea lapte mult și proaspăt.

Nefericitul deveni un copil curios și îi plăcea să asculte tot ce îi povestea mama sa. Avea șapte ani când, într—o zi, Genoveva îi vorbi despre oraș.

Nefericitul îi spuse :

—Vreau să merg și eu în oraș, mama. De ce nu mă duci acolo ?

Atunci ochii Genovevei se umplură de lacrimi, căci își aminti promisiunea pe care o făcuse de a nu se mai întoarce niciodată în oraș. Între timp Sigfrid se întoarse într—o zi în oraș, căci vestea despre moartea sa nu fusese adevărată. Mare fu mirarea tuturor, mai ales a lui Golo, când îl văzură în palat. Durerea lui nu avu margini când află că, din vina lui Golo, soția și copilul său avuseseră o soartă crudă. Locuitorii orașului încercară să—l consoleze pe tristul soț, organizând tot felul de serbări și bălciuri; dar totul fu în zadar, căci Sigfrid nu înceta să se gândească la soția și fiul său.

Într—o după—amiază veni la el un prieten și îl invită la o partidă de vânătoare care avea loc chiar în acea zi. Printula accepta invitația și se îndreptă spre pădure. Dar odată ajuns acolo, tristul Sigfrid se îndepărta de tovarășii săi și căută un loc retras spre a—și plânge durerea.

Petrecuse mai multe ore călărind, când prin fața lui trecu o cerboaică: era cea care locuia cu Genoveva și care ieșise să bea apă de la izvor. Văzând un om călare, se sperie și se întoarse, dar Sigfrid o urmări și cum văzu că se strecură prin tufișuri înalte, descălecă și merse pe jos până în acel loc.

Mare fu mirarea prințului când văzu ieșind din grotă o femeie frumoasă, aproape dezbrăcată, care ținea de mână un băiețel drăguț. Plin de admirație și uimire, Sigfrid întrebă femeia: —Cine ești și ce cauți aici cu acest copil?

Și în timp ce spuse asta, inima parcă îi șoptea că femeia și acel copil îi aparțineau, într—un fel.

—Nu mă recunoști? Sunt soția ta și acest copil este fiul tău!

Și toți trei se îmbrățișară și plânseră de fericire. Când ajunse lângă ei și restul alaiului, prințul le povesti tot ce îi spusese Genoveva și le mulțumi din inimă că îl invitaseră la acea partidă de vânătoare.

Imediat aduseră în pădure haine regești și o trăsură, și puțin mai târziu grupul fericit ajunse în oraș, unde deja se aflase vestea și toți îi primiră cu bucurie. În acea seară tot orașul fu luminat și toți locuitorii primiră un cadou câte un tort de mere și o sticlă de vin bun, în timp ce la palat nobilii dansau pe ritmurile unei vesele orchestre. Fericirea se întoarse în sufletul Genovevei când se văzu la palat alături de drăgăstosul său soț și de copil, care era foarte studios și curajos ca și bunul său tată. Din când în când mai vizitau grotă unde locuiseră Genoveva și Nefericitul, pe care o aranjaseră acum ca locuință a cerboacei, prietena lor credincioasă.

Genoveva îi mulțumi în fiecare zi lui Dumnezeu, pentru că fusese atât de bun cu ea și pentru că îi oferise fericirea de a trăi din nou alături de soțul sau și de copil.

FEDERICO ȘI CĂTĂLINA

Când privirile lor s—au întâlnit, Federico și Cătălina s—au îndrăgostit unul de celălalt — a fost ceea ce se cheamă „dragoste la prima vedere”. Și puțin timp după aceea s—au căsătorit. Se iubeau și se înțelegeau foarte bine; totuși, Federico își dădu seama în curând ca soția sa era simplă și prostuță. Se consolă gândindu—se că, în timp, s—ar putea schimba. Într—o zi, Federico trebui să meargă pe câmp să muncească și îi spuse soției sale :

—Cătălina, eu trebuie să plec la câmp. O să mă întorc târziu și sper că atunci cina să fie gata. Apoi își lua sapă și plecă.

După amiază, Cătălina începu să prepare cina. Lua o bucată frumoasă de carne și o puse pe foc, întorcând—o din când în când ca să nu se ardă. Deodată îi veni o idee.

—În timp ce carnea se prăjește, merg în pivnița să iau bere. Astfel voi câștiga timp și când soțul meu se va întoarce, va fi totul gata așezat pe masă.

Luă un ulcior și coborî în pivniță, unde se afla butoiul cu bere. În timp ce berea curgea în ulcior, Cătălinei îi trecu altceva prin cap.

—Ce dezastru! tipa. Am lăsat carnea să se prăjească și dacă intră câinele, poate să o ia.

Speriată urca repede scările și descoperi că, într—adevăr, câinele fugea cu bucata de carne în gură. Cătălina nu putu să—l prindă și, supărată că n—a reușit să recupereze mâncarea, se întoarse în pivniță. Aici o aștepta ceva și mai rău: pentru că uitase să închidă robinetul butoiului, se scursese toată berea.

Cătălina se gândi că totul se va rezolva dacă aruncă puțină făină pe jos ca să absoarbă berea.

Pe înserat, soțul se întoarse obosit și înfometat, și întreba de cină. Cătălina suspina, îl sărută și îi povesti ceea ce i se întâmplase. Federico se plânse :

—Cum, ai pierdut carnea, ai vărsat berea și ai risipit făina?

—Dar, Federico, replică ea, dacă am greșit, tu ești de vină. Trebuia să—mi spui de la început ce trebuie să fac.

Federico încerca să se însenineze. Până la urmă, soția sa era o copilă și el trebuia să o învețe. Câteva zile mai târziu, amintindu—și întâmplarea, hotărî să fie mai prudent. Puse într—un săculeț niște monede de aur pe care le câștigase muncind și îi spuse Cătălinei:

—Am păstrat în săculețul acesta niște nasturi galbeni; îi voi îngropa în grădină, ca să nu se piardă. Să nu te apropii niciodată de locul unde îi îngrop și nici să nu te gândești să—i scoți de acolo.

Cătălina îi promise ca așa va face. Dar, într—o zi, când Federico nu era acasă, trecură de acolo doi ticăloși care vindeau străchini. Cătălina le spuse că nu putea să cumpere nimic, pentru ca soțul nu—i lăsase bani.

—Tot ce am, spuse, sunt niște nasturi galbeni pe care soțul meu i—a îngropat în grădină.

Cei doi doriră să vadă despre ce era vorba. Cătălina le arata locul, având grijă ca ea să nu se apropie, așa cum promisese, și când ticăloșii văzură că sunt monede strălucitoare de aur, luară sacul și plecară, lăsând în schimb oale și străchini. Cătălina i le arată încântată lui Federico, atunci când acesta se întoarse.

Întrebând—o cu ce le—a plătit, ea îi povesti totul, subliniind faptul că nu se apropiase de locul respectiv și nici nu dezgropase nasturii. Bietul om își smulse părul din cap.

—Dacă am procedat greșit, tu ești de vină. Trebuia să mă avertizezi. Dar acum, spuse ea, hai să—i prindem pe ticăloși.

Și se pregătiră să plece în căutarea lor. Gândindu—se că vor lipsi mult timp de acasă,

Federico îi spuse Cătălinei să ia pâine, unt și cașcaval.

Apoi apucară pe o potecă atât de îngustă, încât căruța rupea crengile copacilor. Cătălinei i se făcu milă și, ca să vindece copacii răniți, îi unse cu unt. Astfel risipi tot untul și mai scăpă și o roată de cașcaval, care se rostogoli la vale.

Nu putu să o prindă și atunci i se făcu milă de cealaltă rotita de cașcaval, care rămăsese singură.

Astfel că îi dădu drumul și acesteia la vale pentru a se alătura celeilalte. Puțin timp după aceea, lui Federico i se făcu foame și îi ceru ceva de mâncare. Cătălina îi oferă doar o bucată de pâine.

—Dă—mi unt și cașcaval, spuse acesta.

Când Cătălina îi explică ce făcuse cu untul și cașcavalul, Federico simți că înnebunește. Cum era posibil ca soția sa să fie atât de proastă?

—Nu sunt eu de vină, Federico. Trebuia să mă avertizezi.

Federico încerca să se calmeze; dar, deodată, își aminti ceva.

O întrebă pe Cătălina dacă atunci când plecase încuiase ușa. Aceasta răspunse că nu, pentru ca el nu—i spusese nimic. Federico o rugă atunci să meargă să se asigure ca ușa e închisă și să mai aducă provizii. Femeia se întoarse acasă, dar nu mai găsi altceva decât nuci și oțet. Le luă cu ea și, dorind să facă ceva să—l mulțumească pe soțul ei, se gândi: „El mi—a zis să am grijă de ușă. Niciunde nu va fi mai în siguranță decât cu noi, așa că o iau cu mine.”

Scoase ușa din balamale, o lua în spinare și se întoarse la Federico.

Când soțul o văzu așa, ridică mâinile și strigă la cer. Nu numai că lăsase casa fără ușă, dar greutatea acesteia îi incomoda la drum. Și, foarte supărat, spuse:

—Pentru că ai fost atât de proastă, cara tu ușă!

Astfel Cătălina cara și ușa, și oțetul, și nucile. Federico renunțase la gândul că ea s—ar mai putea schimba vreodată. Continuară să meargă și pentru că se înnopta, hotărâră să—și petreacă noaptea urcați într—un copac.

Tocmai se pregăteau să doarmă, când auziră niște voci și, uitându—se în jos, îi văzură cu surprindere pe cei doi ticăloși care aveau cu ei săculețul cu aur.

Federico lua nucile și începu să le arunce cu furie în capul nelegiuitorilor, care, speriați, spuseră: „Ploua cu grindină!”

Cătălina, care nu mai suporta greutatea ușii, o aruncă peste nemernici cu furie. Bandiții fugiră îngroziți, țipând după ajutor.

Dar în graba lor, abandonară sacul cu monede de aur pe care îl furaseră. Când Federico și Cătălina coborâră din copac și văzură că monedele erau neatinse, se îmbrățișară cu putere, căci, gândi Federico, „nu este fericire mai mare decât aceea de a—mi recupera toți banii, chiar dacă soția mea este proastă”.

LUPUL CEL ALB ȘI CIUBOȚELELE ROȘII

Se zice că ar fi fost odată o doamnă foarte, foarte bogată, care avea doi băieți. Din prima căsătorie îi rămăsese un băiat căruia îi zicea Jingolet. Și băiatul acesta era ursit să fie mereu hărțuit de o vrăjitoare rea. Dintr—ă doua căsătorie avea alt băiat, pe nume Căciuliță și care, dimpotrivă, era ocrotit de o zână bună. Acești doi frați se iubeau întri ei nespun de mult și când i se făcea unuia vreun rău, suferea și celălalt.

Într—o zi mama lor îi spuse lui Jingolet:

—Du—te până la casa noastră dela țară și du—i îngrijitoarei casei borcanul acesta cu dulceață, și pișcoturile pe care le—am făcut pentru ea. Biata femeie este bolnavă și se va bucura tare, tare mult ducându—i—le.

Jingolet luă ceea ce—i dădu maică—sa și plecă. Trecură două zile și băiatul nu mai dădu nici un semn de viață.

Vreți să cunoașteți pricina? O veți afla îndată.

Pentru a ajunge la căsuța de la țară, Jingolet trebuia să treacă printr—o pădure. Băiatul se opri acolo să culeagă niște alune, dar pe cind dădu să le spargă, numai ce văzu venind către el un lup alb, cu ochi mari, roșii, care îi vorbi:

—Ascultă, Jingolet! Știu că ai la tine niște pișcoturi și un borcan cu dulceață. Dacă nu mi le dai numaidecât să le mănânc, să știi că te voi mânca pe tine!

—De ce să ți le dau ? Răutăciosule! Tu nu ești bolnav și nai nevoie de dulciuri, răspunse el.

—Ei bine, îți mai spun o singură dată, Jingolet, dacă nu—mi dai imediat dulceața și pișcoturile te mănânc și nu mai rămâne nici urmă din tine.

Jingolet n—a avu încotro și se văzu silit să—i dea lupului cel lacom bunătățile înmânate de maică—sa. Dar, după această ispravă, se temu să se mai înapoieze acasă.

Căciuliță era foarte mâhnit și chiar îngrijorat de lunga întârziere a fratelui său. Dar mare îi fu mirarea când găsi, a doua zi, în odaia lui, o pereche de ciuboșele roșii atât de frumoase și de lucioase, încât îi luau ochii. Bineînțeles că nu îl rabdă inima să nu le încerce. Și deodată se trezi făcând niște pași mari ca de uriaș. Apoi, nici una, nici două, se pomeni în pădure, unde îl găsi pe fratele lui care îi spuse plângând în hohote cum se oprise să culeagă alune, cum îi mănecase lupul alb dulciurile și cum după aceea îi fusese frică să se mai întoarcă acasă.

Căciuliță îl liniști și, sărutându—l pe obraji, îi spuse:

Așteaptă—mă puțin aici și nu te mai teme de nimic. Voi vedea eu cum am să îndrept totul.

Zicând acestea, se duse repede în oraș, cumpără un borcan cu dulceață și niște pișcoturi și le duse îngrijitoare casei de la țară. Îl luă apoi pe Jingolet de mână și porni cu el frumușel acasă, rugând—o pe mama să îl ierte pentru întârziere. Spuse că nu se simțise tocmai bine și că a fost nevoit să stea vreo două zile în pat, la țară.

Trecură alte vreo opt zile de la prima lui călătorie și Jingolet fu iar trimis să ducă în dar niște cești de porțelan, foarte frumoase, unor prieteni ai casei. Căci era ziua lor.

—Ascultă, fiule, te rog să fii cu mare băgare de seama. Dacă le spargi va fi vai și amar de tine, îi spuse, maică—sa.

Jingolet luă ceștile și plecă. Era tare cald. Băiatul se opri la malul unei ape să se mai răcorească. Și ce îi veni deodată în gând?! Să desfacă pachetul să vadă și el ceștile cele frumoase. Le scoase, dar una câte una și cum sta așa, privind—le, îi răsări din nou în cale lupul cel alb.

—Ia ascultă, Jingolet, îl întreabă lupul. Știu că ai întotdeauna câteceva bun de mâncare. Ce—mi dai acum să mănânc, că mi—e tare foame.

—Făptură lacomă a ești! îi strigă, infuriat, băiatul. De câte ori mă întâlnești îmi ceri de mâncare. Iată, acum n—am decât niște cești de porțelan. Cred că n—ai să le mănânci și pe astea?

—Nu, dar am să te mănânc pe tine, băiețelule! Hai, pregătește—te! în câteva clipe nu va mai rămâne nimic din oscioarele tale!

Și lupul vru să se arunce asupra lui, dar băiatul fu mai tare. Își luă picioarele la spinare și fugi, fugi de—i sfârâiau călcâiele.

Lupul alergă după el, călca peste cești, le sparse în bucăți și era gata—gata să—l prindă pe bietul Jingolet, să—l mănânce. Dar iată că, dintr—o dată, ca din cer, Căciuliță pică la timp cu botinele lui roșii. Îi aruncă o halcă buni lupului cel răutăcios, care se mistui repede printre copaci să o înfulece, apoi își luă fratele de mână și îi vorbi:

—Eram sigur că îți va ieși din nou în cale lupul cel rău, de aceea ți—am luat urma. Spune, unde sunt ceștile Ce—ai făcut cu ele?

—Iată—le! Nu le vezi ? Sunt făcute zob! răspunse Jingolet abia ținându—și plânsul.

—Necazul ăsta va fi ceva mai greu de îndreptat, răspunse Căciuliță. De unde să iau atâția bani, să cumpăr asemenea cești scumpe ?!

—Dar. lasă. ne descurcăm noi, răspunse apoi tot el. Vino acasă cu mine. Voi ști să te ocrotesc și de data aceasta.

Căciuliță își sili fratele să—l urmeze și știind câtă încredere avea mama în îndemânarea lui și cum nu făcuse niciodată vreo pozna, îi spuse oftând că el fusese acela care spărsese ceștile, pe când se juca prin pădure cu Jingolet.

Și fiindcă nu i se întâmplase niciodată nimic, mama îl iertă, fără să mai caute pricină cuiva și să—l afle pe adevăratul vinovat. Și iar mai trecu un timp. Într—o bună zi îi spuse iar lui Jingolet —Du—te tu și adu—mi—o pe fina de la doică. Oamenii aceia care au îngrijit—o, până acum, sunt bătrâni și bolnavi, nu mai pot veni s—o și aducă. Ți—o încredințez ție: Dar ia seama, să o păzești ca pe ochii din cap, altfel o pățești cu mine!

—Bine, mamă! O voi păzi! răspunse Jingolet și porni din nou la drum. Arată o scrisoare de la nașa fetei și îi rugă pe bătrâni să i—o încredințeze. Până aci toate ar fi fost bune. Străbătuse calea până în satul unde locuiau bătrânii, fără să se întâmple nimic, iar acum se înapoia agale acasă. Se amuză, ținând copila, când de mână, care, cu toate că n—avea decât patru ani, umbla foarte bine, când purtând—o în brațe, să nu obosească.

Dar nu se putu dezbăra de vechiul lui obicei, să nu se oprească nițel din cale, pentru joacă. Uitând de primejdiile ce—l pândeau la tot pasul, făcu deci un popas pe malul râului. Acolo așeză fetița pe iarbă și începu să culeagă flori, din care făcu un buchet mare pe care îl puse alături de fetiță. Luând—o apoi în brațe, o dezmierdă, o sărută pe obrăjori și i—i cântă, jucând—o pe genunchi, ca pe o păpușă.

Din păcate, Jingolet nu era un băiat prea isteț și aceasta era pricina tuturor nenorocirilor ce cădeau pe capul lui.

Acum era prea ocupat cu joaca, și nu băgă de seamă că lupul alb venea iar în goană mare pe urmele lui.

—Hei, ia ascultă, Jingolet, îi strigă mișelul, să nu încerci cumva să fugi, căci n u vei mai avea timp. Mirosul de carne fragedă mi—a ațâțat pofta de mâncare. L—am simțit la mai bine de trei leghe depărtare. Mi—e o foame grozavă! Trebuie să mi o dai pe fetița aceasta. Am s—o îmbuc dintr—o înghițitura. Dacă nu mi—o dai voi fi nevoit să te mănânc pe tine.

—În zadar stăruiești, ticălosule, pe fetița aceasta nu ți—o dau. Mai degrabă mănâncă—mă pe mine!

—Ei bine, atunci n—ai grijă, în stomacul meu este loc și pentru doi. Dar mai întâi și—ntâi voi începe cu ea. Ce carne bună și fragedă trebuie să aibă și cu câtă poftă am s—o mănânc!...

Și cu toată împotrivirea lui Jingolet, lupul cel alb și nesățios se azvârli asupra fetiței și o înghiți dintr—o dată. Iar bietul Jingolet căzu în nesimțire. Lupul cel alb se pregăti să—l înghită și pe el când, de pe malul celălalt al râului, răsări, ca din pământ, Căciuliță.

Văzuse dintr—o privire primejdia în care se afla iubitul său frate și neavând la îndemână nici barcă, nici punte, se aruncă, fără a mai sta mult pe gânduri, în apa. Și minunata vrajă, a ciuboțelilor roșii, făcu să rămână în picioare și să umble pe apă ca și cum ar fi umblat pe pământ. Ajunse cu pași uriași lângă fratele său, care zăcea aproape fără de viață la pământ.

Căciuliță era un băiat plin de bărbăție și și—ar fi dat bucuros viața, și să o scape pe fratelui său. Își scoase deci una din ciuboțele și o azvârli cu atâta putere în capul lupului încât animalul cel

lacom căzu și muri pe loc. Și în clipa când lupul cel alb își dădu duhul, cei doi frați văzură alături, cu uimire, un pat presărat cu trandafiri pe care dormea, adânc, fetița.

Lui Căciuliță îi era teamă că ar putea fi moartă și—o atinse. Copila se trezi și zâmbi drăgălaș.

Alătura de ei, apăru, tot fără veste o trăsurică ușoară, trasă de șase melci. În trăsurică se află o femeie minunat de frumoasă, îmbrăcată într—o rochie străvezie.

Ea—i spuse lui Căciuliță.

—Eu sunt zâna Bonace care te—a ocrotit de la naștere și până astăzi. Dragostea ta frățească și curajul au izbutit să distrugă vrăjile zânei Ripopette, cea mai vajnică dușmancă a lui Jingolet. Află că lupul cel alb nu era altul decât ea, Ripopette mereu pusă pe urmele lui. Spre a—l speria și a—l face să greșească, ispitindu—l în fel și chip. Ea n—ar fi putut niciodată face atâtea răutăți dacă Jingolet nu i—ar fi dat mereu apă la moară, căzând din greșeală în greșeală. Prea mult se oprește la joacă în loc să—și vadă de drum și face tot felul de năzdrăvănii. Acum toate acestea au luat sfârșit. Lupul cel alb e mort, iar zâna Ripopette și—a pierdut orice putere asupra lui. Urcați—vă amândoi în trăsurica mea și vă voi însoți până acasă.

Zicând acestea, zâna Bonace îi luă pe cei doi frați împreună cu fetița și—i urcă în trăsurică.

O pală de vânt îi ridică pe sus, deasupra apei și ea trecu cum ar fi trecut peste un pod. Zâna îi povesti mamei lor faptele bune ale lui Căciuliță și pricina poznelor lui Jingolet, care fusese urmărit de un duh rău. Fericiți de cele auzite din gura zânei, mama dădu sfaturi bune lui Jingolet, dându—l de pildă celorlalți copii pe Căciuliță pentru dragostea lui fraternă, pentru curajul și faptele sale bune.

DOCTORUL ȘTIE TOT

A fost odată un tăietor de lemne care muncea în greu ca să—și întrețină familia: tăia lemne sus la munte; apoi le transporta în oraș într—o căruță veche, trasă de doi boi, și le vindea.

Pe omul nostru îl chema Crab și era foarte muncitor, deși un pic naiv și cam neștiutor.

Într—o zi servitoarea unui medic cumpăra lemne de la el și îl ruga să îl ducă până acasă.

Când ajunse Crab, medicul tocmai mânca. Înfometatul tăietor de lemne, înghițind în sec după mâncărurile gustoase pe care le vedea, gândi că dacă ar fi medic ar putea mânca și bea tot ce și—ar dori. Și, îndreptându—se către doctor, îl întreba dacă ar fi posibil ca și el să fie medic.

—Bineînțeles, îi răspunse doctorul. Nu trebuie decât să—ți cumperi un abecedar dintre cele care au un cocoș desenat pe ele. Apoi îți comanzi două costume elegante și pui pe ușa casei tale o inscripție care să sune așa: «Doctorul știe tot» și aștepti clienții. Vei vedea.

Naivul tăietor de lemne, care nu înțelese viclenia medicului, își lua rămas—bun de la el mulțumindu—i pentru sfat și, fără să stea pe gânduri, vându căruța și boii în piață. Cu banii obținuți își cumpără un abecedar și două costume și, foarte încântat, merse acasă, unde își atârână pe ușă inscripția pe care era scris: «Doctorul Știe Tot». Și se puse pe așteptat clienți.

Într—o zi veni un domn care întrebă de Doctorul Știe Tot.

—Eu, care le știu pe toate, am să vă rezolv problema. Nu fiți trist, bunule domn, îi răspunse Crab. Cavalerul îi oferă o sumă generoasă ca să descopere cine erau pungașii care îl furau. Astfel îl conduse pe Crab spre casă sa. Îi însoți și nevasta lui Crab, căci tăietorul de lemne n—a vrut cu nici un chip să meargă fără ea. Când ajunseră, tocmai se servea prânzul, iar stăpânul îi invită la masa pe doctor și pe soția acestuia. Apăru atunci primul servitor care aducea bucate gustoase și Crab îi spuse soției în șoaptă :

—Margareta, uite—l pe primul!

Spusese asta referindu—se la primul fel de mâncare, dar servitorul, care era unul dintre

hoți, crezu că se referea la el și, întorcându—se la bucătărie, le spuse colegilor săi :

—Suntem pierduți! Doctorul ăsta le știe pe toate și și—a dat seama că noi suntem cei care l—au furat pe stăpân, pentru că atunci când am intrat, i—a spus soției sale, în șoaptă, ca eu sunt primul. Când cel de—al doilea servitor intra să—i servească, Crab îi spuse iarăși soției sale, referindu—se tot la felul de mâncare :

—Margareta, acesta este al doilea!

Servitorul ieși înspăimântat și le povesti celorlalți ce pățise. Același lucru se întâmpla și cu cel de—al treilea servitor și când apăru al patrulea, cavalerul îi ceru doctorului Știe Tot să ghicească ce aduce în castron. Văzându—se într—o asemenea încurcătură, sărmanul tăietor de lemne îngână întristat:

—Bietul Crab!

Și, cum de fapt în castron se aflau crabi, stăpânul casei crezu că invitatul chiar ghicise.

Atunci servitorul îi făcu semn falsului doctor să meargă până la bucătărie. Acolo servitorii îi mărturisiră că sunt autorii furtului, dar că regretă și că doresc să înapoieze banii. Apoi îi promiseră o mare sumă de bani dacă nu îi denunța stăpânului lor.

Doctorul accepta și hoții îi arătară locul unde era ascunsă prada. Pe urmă, Crab se întoarse la masă și, așezându—se, spuse :

—Am să caut în oracolul meu locul unde sunt ascunși banii furați. Își scoase abecedarul și începu să caute pagina pe care era desenat cocoșul. Dar cum dădea paginile două câte două, nu o găsi.

—Aha, ești aici și va trebui să ieși! strigă el.

Și în clipa aceea, cel de—al cincilea servitor, care se ascunsese după un dulap, ieși în fugă, crezând că se referea la el. În final, Crab îi divulga cavalerului locul unde erau ascunși banii, pe care acesta îi recupera cu bucurie și uimire, în același timp.

Doctorul știe tot primi din partea stăpânului o mare sumă de bani, iar din partea servitorilor o alta, pentru că nu îi denunțase și astfel se îmbogăți și nu mai fu nevoit să taie lemne niciodată.

NEISPRĂVITUL

Vai, cât e de prost băiatul ăsta! Atât de prost de nu mai are pereche! Iată ce se auzea spunându—se în urma unui băiat de vreo treisprezece ani, poreclit din pricina apucăturilor lui: Neisprăvitul. Să știți însă că el era mai mult șiret decât prost, și nu făcea pe prostul decât pentru a—și putea ascunde prea multele sale pozne. Mama lui, numită Mariana, îi cunoștea toate metehnele, dar îl iubea totuși din tot sufletul ei de mamă. Știa că e prost, neîndemânatic, dar era sigură că nu poate fi chiar rău.

Într—o zi, când acesta se întrecuse cu gluma, ea îi vorbi astfel:

—Spune—mi, băiatule, tu nu te rușinezi auzind cele ce se strigă după tine? Căci pe unde mă duc și mă întorc, n—aud decât: „Tare mai e prost băiatul acesta!” „Uite—l, trece prostul!” Lucrul acesta crezi că—i atât de măgulitor pentru o mamă cum îți sunt eu? Și—apoi, gândește—te și tu la porecla pe care ți—am dat—o chiar eu, și nu altcineva. Nu—ți crapă obrazul de rușine când auzi cum te strigă lumea: „Măi, Neisprăvitule!” „Neisprăvitule!”

Băiatul îi răspunse, prefăcându—se a plânge:

—Apoi, da' ce, e vina mea? De ce mi—ai dat porecla asta urâtă? Și chiar dacă sunt neghiob, așa cum spune toată lumea, nu e vina mea! Și acuma gata!

—Ba e vina ta! îi răspunse mâhnită mama. Fiindcă nu te pricepi la nimic, fiindcă te porți ca un netot și faci în fiecare zi numai pozne, pe care oamenii le văd și nu ți le pot ierta. Când intri undeva, dai

cu piciorul în câine, calci pisicile, pui mâna pe toate lucrurile din casă și spargi tot ce—ți iese în cale, de parcă mâinile ți—ar fi de mămăligă. Ieri ai lovit cu piciorul masa, totul s—a răsturnat și vasele mi s—au prăpădit. Tot ieri te—am trimis la doamna contesă, unde am fost vreme de zece ani în serviciu, și—ai supărat—o și pe dânsa. Ți—a cerut sticla cu cerneală de pe scrin, ai scăpat—o din mână și cerneala ai răspândit—o pe frumusețe de parchet. Acum câteva minute, te încăpățânai să iei din mână mea sticla de ulei, pe care ai binevoit s—o verși peste supă de pe foc. Ah, de—ar veni acum doamna care ți—a fost nașă și pe care n—am mai văzut—o de la nașterea ta! Ar vedea și ea ce nătâng și prost îi este fânul!

Dar, ia te uită, ce văd pe fereastră? E chiar dânsa! Mă duc în calea ei. Cu toate că n—am văzut—o de treisprezece ani, trăsăturile chipului ei mi—au rămas în minte. Era micuță, purta o mantie largă, o bonetă din dantelă și un diamant foarte mare. Ea e. Nu mai încape îndoială!

Mariana ieși în stradă alergând și se opri în fața unei doamne, căreia—i spuse:
—Nu sunteți dumneavoastră aceea care acum treisprezece ani ați binevoit a ține în brațe, la botez, pe fiul meu?

—Ba eu sunt, Mariana. Venisem să văd casa de naștere din oraș și cum nașa de acum n—a putut veni, fiind bolnavă, m—am oferit să—i țin eu locul. Știu tot ce ți s—a întâmplat de—atunci, atât dumitale, cât și finului meu. Ai rămas văduvă, și contesa unde ai făcut serviciu ți—a făcut o pensie lunară. Băiatului îi spune lumea „Neisprăvitul” și e cel mai rău copil de pe—aici.

—Mă tem că acesta e adevărul. Dar cum de l—ați aflat? Ați rămas cumva prin vecinătate fără ca eu să știu?

—Dimpotrivă, buna mea Mariana, rostul meu e de a călători mereu. Dar pentru asta nu e nevoie să mă ostenesc alergând din loc în loc, căci am la îndemână toate trăsurile din lume. Eu aduc vremea rea sau vremea bună, supraveghez copiii, într—un cuvânt, eu sunt zâna Bambina: cea mai mică dintre zâne, după cum vezi. Nu sunt prea înaltă, am doar trei picioare înălțime, dar stăpânesc un ținut mare, ținutul copiilor. Am darul să le îndrept greșelile și să—i răsplătesc pentru faptele bune. Acum vin de la școală. Am văzut copii buni, dar și din cei care nu—și ascultă profesorul și le—am lungit nasul. Vor rămâne așa vreme de opt sau poate mai multe zile și nădăjduiesc că pedeapsa le va aduce mintea cea bună.

Mariana o ascultă pe zâna Bambina pe cât de uimită, pe atât de respectuoasă. Căci nu e puțin lucru să ai cinstea de a avea de cumătră tocmai o zână.

Apoi zâna Bambina adăugă:

—Cum eu știu totul despre copii, pot face tot pentru a—i îndrepta. Fiul dumitale e mai mult rău decât prost. Știu că e disprețuit și ocolit de oameni, fiindcă în fiecare zi face câte o nouă năzbâtie. Am aflat tocmai, trecând prin fața prăvăliei unui negustor de cereale, că i—a furat un pumn de semințe, altuia, niște mazăre, altuia, un kilogram de orez. Altă dată s—a repezit la taraba unei vânzătoare de cireșe și mere, i—a răsturnat toată marfa și când s—a aplecat s—o ajute a avut grijă să—și umple buzunarele cu tot ce—a putut. În colțul străzii se află prăvălia unui cârnățar, iar în celălalt colț a unui plăcintar. Când unul din acești negustori întoarce numai capul, el înhață repede câte o plăcintă sau câte un cârnat și fuge. Așa, zilnic, apucă, strică și nu recunoaște niciodată nimic. Mai știu că face și alte pozne care nu sunt mai puțin grave. Când vede o biată femeie trecând dimineța cu o garnită cu lapte, ia un pumn de gunoaie și i—l aruncă în lapte, făcând apoi mare haz de isprava lui. Suflă în candelile pe care femeile le aprind în biserici, pune piedici bătrânelor care abia își poartă cizmele grele, făcându—le să cadă. Știu că intră în bălți și îi stropește pe trecătorii care poartă ciorapi albi, improașcă cu noroi rochiile femeilor, caută pricină copiilor mai mici, să—i poată bate.

Mariana rămase împietrită. Abia mai putu răspunde:

—Știu. Mi s—au făcut adesea reproșuri cu privire la purtările lui, dar nu mi—am putut închipui că

e chiar atât de netrebnic. Și dacă ar face numai nebunii copilărești ar mai merge, dar aflu că și fură?! Asta n—o mai pot îndura. Vă rog, ajutați—mă să—i îndrept greșelile și vă voi purta o veșnică recunoștință, zână bună!

—Ceea ce îmi ceri dumneata, Mariana, nu e atât de greu, dar trebuie să chibzuim, răspunse zâna Bambina. Și am s—o fac, căci iată s—a ivit tocmai un prilej. Ascultă bine ceea ce îți spun. Este abia ora nouă. Du—te înapoi în casă și spune—i băiatului că te—ai întâlnit cu nașa lui, fără a—i mărturisi cine sunt. Spune—i că am venit de departe să fac unele târguieli și că te—am rugat să mă însoțești pe la mai mulți negustori. După aceea pleacă imediat de—acasă. Cu siguranță că va pleca și el în urma dumitale. Eu voi face în așa fel încât să fim nevăzute și vom putea vedea împreună tot ce va face în lipsa dumitale.

Mariana făcu întocmai cum o sfătuisse zâna, iar când plecă din casă îi spuse: —Așadar, fiul meu, eu plec și îți spun la revedere. Încălzește—ți supa care a rămas de ieri și mănâncă restul de fasole, dacă îți este foame. Poftă bună. Și ai grijă să nu ieși din casă căci, după cum vorbește lumea, sunt destui hoți prin cartierul nostru care abia așteaptă să plece cineva de acasă pentru a fura.

Băiatul făgădui că va face întocmai, dar... bineînțeles nu se ținu de cuvânt. Abia o văzu ieșind pe ușă că și alergă să—și mai găsească doi din recunoscută lui companie.

—Ascultați, prieteni, și tu Briffaut, și tu Roustau! le spuse el cu un aer foarte grav. Vă poftesc să cinați astăzi cu mine! Este pentru prima dată când rămân singur acasă și vreau să mă folosesc de lipsa mamei pentru a ne simți cât mai bine. Fiți siguri că vom mânca bine, vom râde și ne vom putea juca în voie.

Cei poftiți, în felul acesta, primiră cu plăcere, dar se duseră mai întâi cu toții să mai facă o plimbare. La ora nouă Neisprăvitul îi aduse pe oaspeți la el acasă și începu să pregătească masa.

Poficiosul Briffaut nu se putu abține să nu—l întrebe:

—Ia spune mai repede, băiete, ce ne dai de mâncare?

—Iată, răspunse prompt gazda: mai întâi mâncăm supa aceasta pe care am și pus—o la încălzit, apoi mâncarea de fasole pe care trebuie s—o mâncați voi, să creadă mama că am mâncat—o eu. Mai avem și altceva. Ceva bun de tot! Ia uitați—vă numai la șirul acesta de cămași, pe care l—am șterpelit aseară pe când treceam prin fața mezelăriei, și apoi am niște plăcinte cu carne care s—au luat după mine, pe când treceam pe la plăcintărie, și ceva vin. Ce ziceți? Ospăț în toată regula.

—Mai am și eu niște mere șterpelite de la precupeața din colțul străzii, se laudă Briffaut.

—Eu, intră în vorbă Roustau, am buzunarele pline cu pere și nuci.

—Bravo! Bravo! strigară tustrei în cor. Ce—o să ne mai ospătăm!

După acest schimb însuflețit de cuvinte cei trei ștregari se așezară la masă. Dar nici n—apucară să ducă bine lingurile la gură, când se pomeniră fiecare cu câte un clopot mare sub bărbie, făcând un zgomot asurzitor, ori de câte ori încercau să deschidă gura, să mănânce.

—Doamne, Dumnezeule, ce—o mai fi și asta? strigară cu toții într—un glas.

Dar, pe când spuseră asta, clopotele își dublară zgomotul. Cei trei se priviră uimiți. Se ridicară și încercară să—și zgâlțâie adaosurile care bubuiau și tunau de se auzea până în stradă.

Fu cu neputință să le înlăture. Ar fi trebuit să—și smulgă bărbiile, căci acestea se prefăcuseră în clopote.

Neputincioși, se așezară la locurile lor, încercând totuși să mănânce, dar... minune! Brațele le rămâneau lipite de trup și nu era chip să le mai miște, iar gurile mestecau întruna, fără a mânca nimic, sporind astfel tot mai mult și mai mult sunetele clopotelor.

Acestea erau atât de puternice, încât făcură ca toată lumea să se oprească în stradă, neștiind ce să creadă. Unii urcară în grabă scara, să vadă de unde venea larmă, alții, printre care și cei doi vecini din colțurile străzii, mezelarul și plăcintarul, îndrăzniră să deschidă chiar și ușa. Unul își

recunoscu cârnații, iar celălalt plăcintele și fără a ține seama de rugămințile celor trei clopotari, îi pâlmuiră în lege. Mariana și zâna, care fuseseră martore nevăzute ale întâmplării, se arătară și ele. Zâna scoase punga cu bani și le plăti negustorilor pagubă, zicându-le:

—Poftiți! Luați—vă prețul mărfurilor furate de către finul meu! Apoi, întorcându-se către băieți, le vorbi:

—Și acum, micii mei coțcari (coțcar – Persoană necinstită, care înșală pe alții, profitând de naivitatea și credulitatea lor, șarlatan), veți avea de—a face cu mine! Cum ați știut să alergați de nu v—a putut nimeni ajunge, când furați, așa vă dau îngăduința și vă fac darul de a fugi fără a vă mai opri și acum. Vă veți opri atunci când vă voi spune eu! Zicând aceasta, îi atinse cu bagheta ei magică.

Băieții se ridicară și începură să alerge pe străzi, împodobiți cu toate lucrurile pe care le șterpeleră până atunci. Șirul de cârnați sta prins de fundul pantalonilor Neisprăvitului ca o coadă cu care mătura colbul străzilor; merele și perele furate de Briffaut, unite între ele, asemuiau, la fel, o coadă, atârnându-i tot de fundul pantalonilor, iar plăcintele lui Roustau se îngămădiseră, unele peste altele, deasupra capului lui, formând ca un fel de căciulă de o formă și de o culoare nemaiîntâlnită până atunci la nimeni.

Și așa alergară pe străzi, în răsetele trecătorilor, și—ar mai fi alergat mult și bine dacă nu i—ar fi înhățat câinii cârnații Neisprăvitului, copiii, merele și perele lui Briffaut, rămânând doar plăcintele lui Roustau rupte în patru și scăpate în colbul străzii, de unde nu le mai ridică nimeni.

Deodată, răsări ca din pământ zâna și—l făcu pe Neisprăvitul nevăzut, aducându-l la picioarele mamei sale.

Aceasta îl scutură atât de tare, încât băiatul plânse în hohote, jurând că nu va mai face niciodată isprăvile care i—au adus batjocura lumii. Crescând, el deveni omul cel mai cinstit. Bun fiu, apoi bun soț și bun tată de familie.

PRINȚESA CEA ISTEATĂ SAU AVENTURILE FINUȚEI

Era cam pe vremea cruciadelor când un rege, din nu mai știu ce ținut, se hotărâse să pornească război împotriva necredincioșilor din Palestina.

Înainte de a pleca într—o călătorie atât de lungă și de primejdioasă, regele ținu să—și pună rânduiala în treburile regatului său, încredințând tot ce era mai greu la conducerea statului unui ministru tot atât de cinstit, pe cât era de priceput. Plecă apoi liniștit. Singurul lucru care îi da mai mult de gândit era grija de a—și pune la adăpost familia. Nu era multă vreme de când soția lui, regina, murise fără să—i lase un fiu.

Avea în schimb trei fete numai bune de măritat. Cronica mea nu cunoaște adevăratul lor nume. Știu numai că, în acele timpuri, oamenii, în simplitatea lor, dădeau anumite porecle fiecărui om în parte, după calitățile sau defectele ce le avea. Și acestor fete de împărat li se dăduseră porecle. Celei mai mari dintre fete îi spuneau Molicica, celei de a doua, Gureșa, iar celei de a treia, Finuța. Și toate aceste nume se potriveau de minune cu firile lor. Căci nu veți fi întâlnit, desigur, vreodată o ființă mai molatecă decât această Molicică. Ar fi putut chiar să i se spuie Leneșica, fiindcă nu se scula niciodată mai devreme de ora prânzului. Când trebuia să meargă la biserică, abia o târau din pat, cu părul încâlcit, cu rochia încheiată alandala, cu un papuc de un fel și altul de alt fel în picioare, pe care cu greu îi schimba slujitoarea în timpul zilei, cu o pereche bună de pantofi. Lucrul acesta i se părea neînchipuit de greu. După cină o vedeai așezându—se în fața oglinzii, unde stătea până la miezul nopții. După aceea își trecea timpul mâncând sau dansând, până ce se crăpa de ziuă. Nu era chip s—o faci să se culce înainte de ivirea zorilor. Pentru slugile care o serveau,

dezbrăcarea ei era o muncă tot atât de grea pe cât era și îmbrăcarea.

În ce o privește pe Gureșa, ea ducea cu totul altfel de viață. Era o fată foarte vioaie, care nu se ocupa prea mult de persoana ei, în schimb îi plăcea atât de mult să vorbească, încât nu—i mai tăcea gura de când se sculă, dimineața, și până se culca, seara. Cunoștea poveștile tuturor căsnicilor bune și ale celor rele. Știa ce le place și ce nu le place tuturor oamenilor, dar nu se mulțumea numai cu cei de la curte; se interesa și de cei din afară și își băga nasul în toate. Ținea să știe ce pudră folosește doamna cutare pentru a se face mai frumoasă, cât îi plătește valetului sau fetei din casă contele sau marchizul cutare.

Pentru a afla toate acestea, o descosea pe doica ei, pe croitoreasă, ascultând cu mai multă atenție decât ar fi ascultat tatăl ei spusele unui ambasador. Pentru a—i năuci pe toți, povestea toate prăpăstiile tuturor celor care voiau s—o asculte, începând cu tatăl ei și sfârșind cu ultimul rândaș. Pentru ea n—avea nici o însemnătate cu cine vorbea. Principalul era să vorbească și să asculte toate nimicurile. Mâncărimea ei de limbă mai avea și o altă înfățișare. Cu tot rangul ei înalt, purtarea ei îi încuraja pe toți neobrăzații de la curte să—i toace vrute și nevrute.

Ea îi ascultă, fără să—i înfrunte pentru obrăznicile lor, numai pentru plăcerea de a le răspunde. Căci, indiferent despre ce se vorbea, ea trebuia să vorbească sau să se asculte vorbind de dimineața până seara. Ca și Molicea, Gureșa nu—și dădea nici o osteneală să gândească sau să citească ceva, iar în ce privește gospodăria, nici una dintre ele nu știa să facă nimic.

Într—un cuvânt, cele două surori nu—și puneau deloc la încercare nici mintea, nici puterile, pentru a face ceva folositor. Trăiau într—o trândăvie nemaipomenită.

Sora lor mai mică se deosebea în totul de celelalte două. Era de o vioiciune și o înțelepciune de care știa să facă uz în toate împrejurările. Dansa admirabil, cânta la diferite instrumente, se pricepea de minune în gospodărie și făcea toate treburile care țin de îndeletnicirile femeilor. Conducea gospodăria în așa fel încât să nu lipsească nici un ac din casă, căci rapacitatea (rapacitate – lăcomie) oamenilor de curte, cunoscută din toate timpurile, exista pe vremea aceea într—o măsură și mai mare.

Însușirile ei nu se mărgineau numai la atâta: fata avea o judecată limpede și o prezență de spirit excepțională, care o făcea să găsească mijlocul de a ieși din situațiile cele mai încurcate.

Astfel, tânăra prințesă descoperise, cu darul ei de pătrundere, o cursă primejdioasă pe care i—o întinsese tatălui ei un ambasador, de reacredință, printr—un tratat pe care regele era gata să—l semneze. Pentru a pedepsi perfidia ambasadorului, stăpânul său, regele, schimbă articolul din tratat cu unul inspirat de fiica lui, și înfățișat în așa fel, încât trădătorul să fie la rândul lui trădat. Tânăra prințesă mai descoperi înșelăciunea unuia dintre miniștrii tatălui său, care voia să—i joace un renga și care căzu în cursa pe care i—o întinsese tatălui ei.

Tânăra fată dădea dovadă de înțelepciune, finețe și simț al pătrunderii, așa încât poporul o porecli Finuța.

Regele o iubea foarte mult și dacă ar fi fost vorba numai de ea, ar fi plecat la luptă fără grijă, dar se temea de purtarea celorlalte surori ale ei și se gândi că era bine să ia anumite măsuri, care să le apere în lipsa lui.

Nu mă îndoiesc că veți fi auzit de sute de ori vorbindu—se despre puterea miraculoasă a zânelor.

Regele despre care vă vorbesc era bun prieten cu una dintre aceste zâne pricepute, la care se duse să se sfătuiască. Îi vorbi de gândurile ce—l frământau în legătură cu fiicele lui.

—N—aș putea spune că surorile mai mari au făcut ceva ce ar fi împotriva bunei—cuvințe, dar sunt atât de lipsite de înțelepciune și atât de imprudente, încât mă tem că în dorința lor de a petrece să nu facă cine știe ce lucruri ireparabile. N—am nimic de spus despre rezerva și bunul—simț al Finuței, totuși nu pot să fac vreo deosebire între ele și trebuie să iau aceleași măsuri pentru ea, ca și pentru

celelalte surori. De aceea, te rog, prea înțeleaptă zână, să—mi faci trei furci din sticlă, întocmite în așa fel încât, în clipa când vreuna dintre prințese va face vreo faptă nedemnă, furca să se spargă în bucăți.

Această zână era una dintre cele mai îndemânaticе din câte s—au văzut și îi dădu regelui trei furci vrăjite, lucrate cu atâta pricepere încât să—și îndeplinească întocmai misiunea. Regele nu se mulțumi numai cu această măsură și își duse fiicele într—unul dintre cele mai înalte turnuri din apropierea fortului, le spuse că vor locui acolo în tot timpul lipsei lui și că nu le e îngăduit să primească pe nimeni, suprimând orice serviciu făcut de slujitori sau slujitoare. Apoi le dăruie cele trei furci, lămurindu—le asupra puterii lor, le sărută cu dragoste părintească, încuie toate porțile luând cheile cu el și plecă.

Să nu credeți cumva că bietele prințese erau uitate acolo, sau lăsate să moară de foame! Dimpotrivă. La una dintre ferestre li se pusese un scripete de care zilnic era legat un paneraș cu ajutorul căruia merindele ajungeau la ele. Așa pleca gol mereu și se întorcea sus cu toate bunătățile.

Totul ar fi mers cum ar fi mers, dacă Gureșa și Leneșica n—ar fi fost atât de deznădăjduite. Bineînțeles că nu le plăcea felul de viață singuratecă pe care o duceau și se plictiseau nespus de mult, dar n—aveau încotro, trebuiau să aibă răbdare, căci se temeau că la cea mai mică abatere li se poate sparge furcă.

Numai Finuța nu se plictisea. Fusul, acul și instrumentele ei muzicale îi prilejuiau plăceri deosebite. În afară de aceasta, din ordinul ministrului care conducea treburile statului în lipsa regelui, li se puneau zilnic scrisori în panerașe din care aflau tot ce se petrecea înlăuntrul și în afara țării. Aceasta fusese dorința regelui, și ministrul, care ținea să le fie pe plac și prințeselor, executa cu punctualitate ordinul. Finuța le citea și astfel își mai umplea o parte din timp.

Surorile ei nu împărtășeau aceste plăceri, pretextând că erau prea mândre pentru a se bucura de asemenea nimicuri. Lor le—ar fi făcut mai multă plăcere să joace cărți pentru a se destinde și a se mângâia de lipsa tatălui de acasă.

Viața lor se scurgea tristă și mohorâtă. Se jeluiau mereu, plângându—și soarta și spunând că ar fi preferat să fie fete din popor și să se bucure de viață, decât fiice de rege surghiunite. Priveau prin ferestruica turnului la clocotul vieții din cetate și sufereau că nu puteau lua parte la el.

Într—o zi, pe când Finuța se afla în camera ei, lucrând la vreuna din frumoasele ei broderii, cele două surori zăriră prin fereastră o femeie în zdrențe, care stătea lipită de turn, vaitându—se în gura mare și cerșindu—le milă. Biata femeie se rugă de ele plângând să fie primită în turn, căci era străină de locurile acelea și fără adăpost. Făgădui să le servească cu credință, spunând că știe să facă tot felul de treburi.

Fetele își amintiră de porunca tatălui lor de a nu lăsa pe nimeni să pătrundă în turn și șovăiră o clipă, dar Leneșicăi îi venea atât de greu să se îmbrace și să se pieptene singură, iar Gureșa simțea atât de mult nevoia de a pălăvrăgi cu cineva, despre una și despre alta, încât se hotărâră s—o primească.

—Crezi, îi spuse Gureșa, surorii sale, că porunca regelui ar putea atinge și ființe cum este această sărmană cerșetoare?

—Eu nu cred asta, răspunse Leneșica. Dar tu vei face cum îți va fi voia, surioară, zise ea căscând cu gura până la urechi.

Gureșa nu așteptă să i se spună de două ori. Dădu drumul panerașului, cerșetoarea se așeză în el și ajunse, cu ajutorul scripetelui, la fereastră.

Prințesele fură dezgustate, când o văzură mai de aproape, de murdăria zdrențelor ce le purta și încercară s—o facă să—și schimbe îmbrăcămintea; dar femeia răspunse că era atât de grăbită să le fie de folos, încât n—o va face acum, ci în ziua următoare. N—apucă să sfârșească vorba, când Finuța intră în cameră. Mare îi fu mirarea văzând o persoană străină în casă. Își dădu imediat seama

cât de mult greșiseră surorile ei, călcând porunca tatălui lor, dar căută să—și ascundă mâhnirea care n—ar mai fi folosit la nimic, după săvârșirea faptei nesăbuite.

Între timp, noua slujitoare a prințeselor începu să se învârtă în dreapta și în stânga, măsurând de—a lungul și de—a latul încăperile, prefăcându—se că le deretică, dar cu gândul ascuns de a—și da seama de felul în care era clădit turnul, de toate intrările și ieșirile lui. Căci cred că v—ați dat și voi seama că pretinsa cerșetoare ar fi putut fi tot atât de primejdioasă, pe cât ar fi fost un dușman care a pătruns în tabăra inamicului, cu gândul de a trăda.

Trebuie să vă spun că cerșetoarea în zdrențe nu era altcineva decât fiul cel mai mare și cel mai temut al unui rege puternic, din regatul vecin.

Acest prinț, deși tânăr, stăpânea regatul tatălui său, care avea o fire atât de blândă, încât poporul îl poreclise Preabunul, în timp ce fiului său i se spunea Neîmblânzitul. Prințul acesta mai avea un frate, mai mic, care se deosebea de el ca ziua de noapte.

Fratele acesta avea tot atâtea însușiri pe câte defecte avea celălalt. Dar, cu toate deosebirile dintre ei, între cei doi frați domnea o unire și o bună înțelegere care îi mira nespus de mult pe ceilalți oameni. În afară de însușirile lui deosebite, fratele mai mic era atât de frumos la chip încât poporul îl poreclise Chipeșul.

Neîmblânzitul dăduse ambasadorului tatălui său imboldul de a—l vrăjmași și trăda pe tatăl Finuței, vecinul său. Dar înțelepciunea fetei făcu să se întoarcă totul împotriva uneltitorului. Neîmblânzitul îl ura pe tatăl Finuței pentru bunurile sale și pentru dragostea de care se bucura din partea poporului. De aceea îl convinsese pe părintele său a—i declara război imediat ce el se va înapoia acasă cu planurile fortăreței în care intrase, travestit în cerșetoare, pentru a le fura. Când află de măsurile pe care le luase regele vecin pentru a le pune la adăpost pe cele trei prințese, își făgădui, cu o plăcere răutăcioasă, să—l păcălească pe grijuliul părinte, folosindu—se tocmai de ele, pentru a—și aduce la îndeplinire planurile. Neîmblânzitul își luase sarcina să—i aducă în scurt timp tatălui său planurile cetății și începutul era făcut. Iată—l intrat în turnul unde se aflau prințesele.

Cercetând cu băgare de seamă castelul, își dădu seama că dacă ar fi strigat după ajutor, prințesele puteau fi auzite de trecători, de aceea își păstra veșmintele sub care li se înfățișase în tot timpul zilei, iar seara, după cină, când văzu că se apropie miezul nopții, Neîmblânzitul își aruncă zdrențele de cerșetoare și apără în fața lor în veșmintele lui de cavaler, împodobite cu aur și nestemate. La vederea acestei apariții, bietele prințese fură atât de înspăimântate încât o luară la fugă și nu se opriră decât în camerele lor. Dar numai două dintre ele: Finuța și Gureșa, căci Leneșica, neobișnuită cu mersul, mișcându—se anevoie, căzu în mâinile lui. Acesta nu stătu prea mult pe gânduri. Recurgând la orice mijloace pentru a—și ajunge scopul, se aruncă în genunchi și, declarându—i că își părăsise țara și traiul îmbelșugat, fermecat de frumusețea ei, îi spuse că dorea să—i pună la picioare inima și averea sa. Leneșica fu atât de copleșită, încât nu fu în stare să—i răspundă nimic și—l lăsă pe prinț să stea multă vreme în genunchi, rugând—o să nu se îndoiască de bună lui credință și să primească pe loc a—i fi logodnică. Cu lenea ei obișnuită, fata nu stătu să judece prea mult și, cum moliciunea firii ei nu—i îngăduia prea multă vioiciune, îi răspunse cu glasul ei tăragănat că n—avea nimic împotriva.

De aci înainte prințului îi merse totul după voie. Ea nu se mai osteni să se gândească totuși că, deschizând larg ușile turnului, atrăgea primejdii grele asupra tatălui ei, și—i dădu îngăduința să rămână în turn. Era tot ce își dorise Neîmblânzitul. Dar asta nu—l mulțumea îndeajuns. Voia să aibă și acordul celorlalte surori. Leneșica nu băgă de seamă că, de când primise să—i fie logodnică, își pierduse furcă, care, împrăștiindu—se, căzu la pământ în mii de bucăți.

În timpul acesta Gureșa și Finuța, care se încuiaseră fiecare în camera ei, treceau prin momente grele. Camerele erau destul de îndepărtate una de alta și își petrecură noaptea fără să

închidă ochii și fără să știe una de soarta celeilalte. Primejdiosul intrus o duse a doua zi pe Leneșica într—una dintre camerele de jos ale turnului, care se afla la capătul grădinii. Fata îi împărtăși îngrijorarea în legătură cu celelalte două surori, în fața cărora n—ar mai îndrăzni să se arate, după ușurința cu care acceptase propunerea de căsătorie a prințului, dar acesta o asigură că se va duce chiar el să le aducă la cunoștință faptul, deci nu avea de ce fi îngrijorată, apoi ieși încuind—o în cameră.

După această ispravă începu să caute locul unde se aflau cele două prințese, fără a izbuti să—l găsească.

Dar nevoia Gureșei de a pălăvrăgi o împinse să vorbească și singură. Neîmblânzitul îi auzi glasul și porni într—acolo. Se uită pe gaura cheii.

Ușa era încuiată. Neîmblânzitul îi vorbi din spatele ei repetându—i aceleași lucruri pe care le spusese surorii sale. Că venise anume la curte pentru a—i pune ei la picioare inima și averea sa. Îi laudă frumusețea și înțelepciunea. Gureșa, care era o închipuită, îl crezu. Îi răspunse cu un potop de cuvinte care îl îmbărbăta. Se părea că Gureșa avea o poftă neobișnuită de a vorbi, cu toate că nu mâncase în ziua aceea, pentru că nu găsisese în camera ei nimic.

Leneșă cum era, ea îi cerea întotdeauna surorii ei, Finuța, tot soiul de lucruri bune, făcute de mâna ei, din marțipan, din fructe sau din paste făinoase, pe care surorile ei nu știau sau nu voiau să le facă. Gureșa, care era însetată de vorbă, îi deschise trădătorului ușa. El îi înșiră, bineînțeles, aceleași cuvinte pe care i le spusese surorii ei. Ticălosul își învățase bine rolul. Îl știa la perfecție.

Așa încât căpătă cu ușurință al doilea consimțământ, așa cum dorise. Cu ea avea mai mult de câștigat, căci prin pălăvrăgeala ei află multe lucruri de care avea nevoie. Ieșiră amândoi din cameră și intrară în sala de mâncare a castelului unde găsiră tot felul de răcoritoare, căci panerașul își făcuse și în ziua aceea datoria.

Gureșei i se păru puțin curioasă lipsa surorilor ei, dar în cele din urmă se liniști, gândindu—se că Leneșica trebuie să fie în camera Finuței, unde nu va duce lipsă de nimic. Neîmblânzitul o încuraja în această părere și—i spuse că se vor duce împreună să le vadă către seară. Căci șiretul voia să câștige timp pentru a cerceta și a—și însemna în carnetul lui mai toată topografia cetății. (topografie – Descriere amănunțită a unui loc, mod în care sunt dispuse în spațiu elementele unui ansamblu.)

După ce se ospătară din belșug, Neîmblânzitul îi ceru să—l însoțească pentru a vizita frumoasele încăperi ale castelului. Apoi luă mâna prințesei și se lăsă condus prin toate încăperile.

Trecură întâi pe o terasă imensă, care le descoperea o priveliște largă. Pentru a câștiga timpul necesar atingerii scopului său, cavalerul îi spunea grăbit tot ceea ce îi spusese și Leneșicăi, adăugând că era bine să—i ascundă surorii ei, Finuța, logodna lor, căci el fiind cel mai puternic și cel mai bogat prinț din vecinătate, sora ei s—ar putea gândi, ca mai mare, că ea ar fi fost mai nimerită pentru a—i fi mireasă și s—ar împotrivi, ceea ce l—ar face foarte nefericit, fiindcă el n—ar renunța pentru nimic în lume la unirea cu dânsa.

Gureșa fu tot atât de ușuratică pe cât fusese Leneșica, și primi să—i fie logodnică, uitând de efectul ce l—ar putea avea asupra furcii, care urma să se spargă în mii de bucăți la cea mai mică nesupunere.

Către seară, când reveni în camera ei, primul lucru pe care îl văzu fu bucățile de sticlă ale furcii, care se spărsese, și Gureșa se tulbură.

Prințul o întrebă care este pricina acestei tulburări. Simți din nou nevoia ei de a vorbi și—i dezvălui și taina furcilor. Și el fu nespus de bucuros că putuse într—un fel oarecare lovi în regele vecin, ajutat chiar de lipsa de credință a celor două fiice. Gureșei îi cam trecuse pofta de a—și căuta surorile pentru a le înștiința de logodnă ei cu prințul pe care simțea că ele n—o vor încuviința. Încântat de șovăielile ei, ticălosul o asigură că se va duce el singur să vorbească și era sigur că ele se

vor învoi la unirea lor. Mulțumită de hotărârea aceasta și obosită de emoțiile zilei aceleia, Gureșa se așază și așipi. «Neîmblânzitul» folosi întâmplarea aceasta și ieși în vârful picioarelor, încuind—o în cameră, cum făcuse și cu sora ei.

Desigur că recunoașteți și voi că acest prinț era un mare ticălos și că cele două prințese erau ființe imprudente și lașe.

În ce mă privește, sunt foarte furios pe ele și nu mă îndoiesc că și voi sunteți la fel. Dar fiți fără grijă, ele vor fi pedepsite după cum li se cuvine și numai curajoasă, înțeleaptă, iscusita prințesă Finuța va izbândi, prin cuminenția și credința ei față de tatăl și poporul său.

După ce o încuie pe Gureșa în cameră, ca și pe sora ei, ticălosul cutreieră tot castelul, străbătu toate încăperile care aveau ușile deschise. În afară de una, care era închisă pe dinăuntru și nu—i fu greu să ghicească că aceea era camera Finuței.

După ce se folosise de lipsa de îndemânare și pricepere a celor două prințese, Neîmblânzitul ar fi putut pleca mulțumit, dar știind că Finuța era cea mai isteată, avu ambiția să și—o facă și pe ea părtașă, înșelând—o la fel ca și pe surorile ei.

Și fără a—și da osteneala să caute un nou pretext, se duse de—a dreptul la ușă și repetă povestea. Dar ea, care era mult mai isteată decât surorile ei, îl lăsă multă vreme să vorbească în fața ușii închise, fără a—i răspunde vreun cuvânt. Singura lui izbândă fu aceea de a ști că se afla în camera aceea.

La toate declarațiile lui înflăcărâte, ea îi răspunse:

—Te rog să mergi în grădină. Acolo vei primi răspunsul meu. Căci fereastra odăii mele dă în grădină.

Neîmblânzitul nu vru să primească acest fel de întâlnire și, cum prințesa se încăpățâna să nu—i deschidă, alergă să găsească un obiect cu care începu a lovi în ușă, până ce o doborî.

Când se deschise ușa, o găsi pe Finuța înarmată cu un ciocan mare, pe care cineva îl lăsase, din întâmplare, într—un dulap din camera ei. Furia îi îmbujorase obrajii, făcând—o de zece ori mai frumoasă. Ticălosul vru să—i cadă în genunchi, repetând cele înșirate surorilor ei, dar prințesa se dădu câțiva pași înapoi și—i zise cu toată stăpânirea de șine de care era în stare:

—Ascultă, prințule, dacă încerci să faci un pas mai mult, îți crăp capul cu ciocanul acesta!

—Astfel înțelege să răsplătească frumoasa prințesă dragostea ce i—o port? o întrebă prefăcutul.

Și se porni să—i înșire verzi și uscate: ba că renumele frumuseții ei l—o făcut să vină de la atâtea și atâtea leghe depărtare, numai și numai pentru a o cunoaște, ba că a forțat ușa pentru că nerăbdarea lui fără de margini nu—i mai îngăduia o clipă de întârziere. Sau că averea și rangul său îi vor sta la picioare dacă va primi să—i fie logodnică și, în sfârșit, că surorile ei nu—l interesează și că n—o încercat să le vadă, fiind atras numai către dânsa.

Înțeleaptă cum era, prințesa își dădu imediat seama de cursa ce i—o întindea și îi răspunse cu glasul cel mai blând că nu respinge propunerea lui, dar că ar vrea să se sfătuiască și cu surorile ei asupra acestui pas atât de important.

—Nu sunt de părere să te sfătuiești cu ele, îi răspunse prințul, căci cu dreptul ce—l au fiicele mai în vârstă să se căsătorească, s—ar putea împotrivi ca sora lor mai mică să le—o ia înainte.

Finuța, care știa să se apere, își dădu seama de șiretenia acestui nătărău și începu să fie îngrijorată de soarta surorilor ei. Pentru a le scăpa de nenorocirea pe care o presimțea, îi răspunse cu glas mios:

—O, prințe, sunt cu totul pentru unirea cu dumneata, dar ceremoniile făcute în faptul serii nu aduc noroc. Dă—mi răgaz până mâine. Am nevoie să mă încredințez mai înainte cerului, pentru a—l ruga să mă ajute și să mă întărească, și nu surorilor mele, căroră nu le voi sufla o vorbă. Apoi te voi conduce, mai adăugă ea, într—o încăpere, unde vei găsi un pat bun, căci, desigur, trebuie să fi ostenit mult pe drum, pentru a ajunge până aci.

Neîmblânzitul era foarte șiret, dar nu și curajos, și văzând—o mânuind ciocanul, așa cum ar fi mânuit cineva un evantai, se retrase pentru a o lăsa să se mai gândească. De altfel, el nu voia să împingă gluma prea departe, pentru ca ea să nu se întoarcă împotriva lui. Dar nici nu se îndepărtase bine, când Finuța alergă să—i aștearnă patul deasupra gurii unei haznale, care se afla într—o încăpere alăturată. Odaia era tot atât de frumoasă ca și celelalte, avea însă acest orificiu prin care se arunca tot gunoiul din castel. Finuța puse de—a lungul și de—a latul haznalei două scânduri încrucișate, foarte slabe, pe care le acoperi atât de frumos, încât nimeni nu și—ar fi putut închipui ce se ascundea sub acest pat regesc, apoi se întoarse în cameră, îl conduse pe prinț în odaia lui și se retrase.

Neîmblânzitul se aruncă așa îmbrăcat cum era, pe pat. Sub greutatea lui, scândurile se frânseră și el căzu în fundul haznalei, frângându—și oasele și făcându—și zeci de cucuie. Căderea prințului produse un zgomot destul de mare și prințesa își dădu seama că îi reușise cursa întinsă, ceea ce—i făcu o mare plăcere. Ticălosul își merita pedeapsa.

Dar izbânda aceasta n—o făcu să—și uite de surori și prima ei grijă fu să se ducă să le caute. O găsi pe Gureșa cu ușurință, căci Neîmblânzitul, deși o încuiase de două ori, lăsase cheia în ușă. Intră deci în grabă în încăperea în care dormea fata, care sări în sus când o văzu. Finuța îi povesti cum se descotorosise de ticălosul acela, care venise să spioneze, în scopul de a le trăda țara.

Gureșa fu cât se poate de mirată de ceea ce auzi, căci cu toată pălăvrăgeala ei nu era prea deșteaptă și crezuse în jurămintele prințului. Din păcate, nu era singură. Se mai aflau pe lume ființe atât de încrezătoare că dânsa!

Finuța alergă împreună cu sora ei în căutarea Leneșicăi. Străbătură toate camerele fără să o găsească. Începură să se îngrijoreze când o găsiră, în sfârșit, în odaia ce dă în grădină, mai mult moartă decât vie, de spaimă. Nu luase nimic în gură toată ziua. Cele două surori îi dădură ajutorul și explicațiile necesare. Dar la auzul înșelăciunii ticălosului, atât Gureșa cât și Leneșica căzură în cea mai mare deznădejde. Finuța le muștră, dar în cele din urmă le mângâie și le duse să se odihnească.

În timpul acesta, Neîmblânzitul se chinuia în culcușul pregătit de Finuța și care nu era tocmai moale. Era atât de întuneric în groapa aceea, încât nici nu—și putea da seama unde se afla. Găsi, în cele din urmă, o ieșire care dă către un pârau foarte îndepărtat de castel și mai găsi niște oameni care treceau pe acolo să—l scape compătimindu—l pentru starea de plâns în care se afla. Oamenii aceștia îl purtară pe targă și—l duseră până la curtea tatălui său. Nenorocitul avea trupul plin de răni, dar nu se gândea atât la vindecarea lui pe cât se gândea la un mijloc de răzbunare. Ceea ce—i făcuse Finuța nu putea rămâne fără urmări. La rândul ei, Finuța era și ea deznădăjduită. Ușurința surorilor ei și purtarea lor necuviincioasă îi întunecară bucuria de a fi luptat cu vitejii împotriva trădătorului și de izbânda ei.

Furios nu atât de dormitul lui într—o haznă, nici de cucuiile căpătate, cât de faptul că se găsisse o faptură mai isteată decât el să—l înfrângă, Neîmblânzitul nu înceta de a le ispiti prin toate mijloacele pe nehibzuitele ei surori. Trimitea sub ferestrele lor copaci întregi cu fructe rare. Pofta de a se înfrupta era mai puternică decât prevederile Finuței, care pentru a le face pe plac se ducea jos să le umple panerașele. Nu o răbda inima să nu le îndeplinească dorința. Surorile mâncară cu mare poftă fructele. Dar a doua zi se trezeau cu alte feluri de fructe, pe care prințesele o trimiseră din nou să le culeagă. Finuța le—o satisfăcu. Dar de astă dată, ofițerii Neîmblânzitului nu mai pierdură vremea în zadar. O prinseră și o plimbară prin fața surorilor ei, care—și rupeau acum părul din cap de disperare.

Oamenii aceștia o duseră pe Finuța într—o casă de la țară, unde zăcea prințul, în urma rănilor făcute în căderea lui în hazna. Furios cum era pe ea, îi azvârli în față zeci de injurii, la care nu răspunse. Păstră tot timpul o ținută demnă, de eroină. Așa cum era și firesc.

În sfârșit, după ce o ținu câteva zile închisă, dădu poruncă să fie dusă în vârful unui munte,

unde va veni să ia parte la uciderea ei, în așa chip încât să fie răzbunat pentru umilința și suferințele ce i le pricinuise.

Iată care era pedeapsa la care să fie supusă prințesa. Avea să fie băgată într—un butoi închis, căruia să i se dea drumul din vârful muntelui să se prăvale până jos, unde își va găsi moartea, „o moarte cruntă, așa cum o merita!” spunea el.

Finuța rămase nepăsătoare în fața acestui destin și—și păstră toată demnitatea, ca și prezența de spirit.

Pe Neîmblânzit nu—l putea impresiona măreția caracterului ei eroic fiindcă n—o înțelegea. Dimpotrivă, fu cuprins de o furie și mai mare, și căută să—i grăbească moartea. Se aplecă chiar el spre gura butoiului, să se încredințeze dacă nu era desprinsă vreo doagă, prin care ar fi putut să scape.

Dar Finuța găsi momentul potrivit și, înainte ca cineva să—și dea seama, îi făcu vânt înăuntru și lovi cum trebuie butoiul, care se rostogoli în vale. O luă apoi la fugă. Oamenii, care își dăduseră seama de cruzimea cu care stăpânul vroise s—o ucidă pe prințesa care li se păru minunată, nu încercară s—o prindă.

Pe de altă parte, erau atât de împietriți în fața acestei întâmplări, încât nu—și veniră în fire decât într—un târziu. Singura lor grijă fu să oprească butoiul care aluneca cu iuteală din vârful muntelui în jos, dar încercările lor fură zadarnice. Butoiul se prăvăli la vale și nu se opri decât atunci când ajunse la picioarele muntelui. Prințul cel rău fu scos din butoi cu oasele frânte, pe jumătate mort.

Accidentul acesta îl întristă nespus de mult pe Regele cel blând, tatăl, și pe fratele lui, Chipeșul. Poporul, care era foarte mirat de dragostea pe care acest prinț nobil și blând i—o purta răutăciosului său frate, se înclină în fața durerii lor. Făcură tot ce le stă în putință pentru a—l vindeca pe Neîmblânzitul, dar toate încercările rămaseră zadarnice. În acest timp Finuța ajunse cu bine la castel. Dar o dată scăpată din primejdia prin care trecuse, dorința de răzbunare încolți în mintea ei și mai mult și se hotărî să nu contenească până ce ticălosul, care venise în castel cu gânduri haine și vroise chiar s—o și ucidă, să nu rămână nepedepsit.

Știa că avea să—și pună din nou viața în primejdie, dar nimeni și nimic n—o putea opri de la fapta care avea să le spele onoarea, și acest gând o îmbărbăta.

Se îmbracă în straie bărbătești și, întocmind un plan cât se poate de greșit al cetății și un alt plan foarte izbutit al haznalei în care căzuse Neîmblânzitul, încălecă pe calul cel mai bun și intră astfel travestită în capitala Regelui celui blând.

De cum ajunse în cetate, află că „Chipeșul” plătea cu pungi grele orice șarlatan care venea cu leacuri pentru vindecarea fratelui lui.

Pe vremea aceea lumea era plină de așa—ziși doctori, care nu erau altceva decât niște aventurieri, fără cea mai mică pricepere, dar care adunau mari bogății, înșelând buna—credință a oamenilor încrezători. Dar ei n—aveau alt merit decât să îndruge cuvinte bombastice, să se îmbrace în veșminte impunătoare și să vină din cele mai îndepărtate locuri.

Isteața noastră prințesă cunoștea toate acestea. Își dădu un nume fals, dar cât se poate de sonor, Cavalerul Sanatio, și dădu sfoară—n țară printre cei de la curte că venise de foarte departe, că avea leacuri tainice pentru vindecarea oricărei răni, oricât de gravă și de înveninată.

Chipeșul nu stătu mult pe gânduri și trimise să—l aducă la palat pe renumitul Cavaler Sanatio.

Finuța știu să se prefacă nespus de bine, rostind câteva cuvinte străine. În ce privește titlul de cavaler, nimeni n—o putea da pe față, căci venea de tare departe și totul ieși după voia inimii sale.

Frumusețea și purtarea delicată a Chipeșului o fermecaseră, dar asta n—o împiedică să—i

lase o cutie, care, după cum spunea ea, cuprindea leacuri pentru vindecarea rănilor fratelui său. Zicând acestea, pretinsul medic plecă și nu se mai întoarse. Mirați de această dispariție, cei de la castel trimiseră să—l caute, dar, spre mirarea lor, aflară că doctorul dispăruse fără urmă. În cele din urmă se hotărâră să deschidă cutia. Dar în loc de leacuri găsiră acolo două planuri pe care Neîmblânzitul le recunosc și deodată le înțelese tâlcul și bătaia de joc a Finuței. De atunci boala i se înrăutăți în așa fel încât nimeni nu mai credea în vindecarea lui. Era sortit să moară și Chipeșul era foarte îndurerat. Dar Neîmblânzitul se gândi, chiar și în clipă lui din urmă, să se folosească de dragostea fratelui său pentru a—l lega cu jurământ să—l răzbune.

Văzând starea în care se afla, Chipeșul îi făgădui să—i îndeplinească orice dorință. —Mor mulțumit, dragă frate, căci nu—ți cer altceva decât s—o pețești pe prințesa Finuța și atunci când va fi soția ta să—i împlânți din prima clipă un pumnal în piept. La auzul acestor cuvinte fratele lui se cutremură, căci el nu se simțea în stare de cea mai neînsemnată cruzime. Dar jurământul era jurământ și starea fratelui său era atât de îngrijorătoare, încât nu și—l mai putea retrage. De altfel, bolnavul își dădu duhul în curând.

Între timp, Finuța ajunsese iar cu bine lângă surorile ei, unde află de moartea Neîmblânzitului. Nu trecu mult și li se aduse vestea sosirii tatălui lor. Regele se grăbi să—și îmbrățișeze fiicele. Dar primul lui gând fu să cerceteze furcile. Leneșica îi aduse în grabă furca Finuței, care era întreagă. Gureșă făcu același lucru, iar Finuța la fel. Dar regele ceru să le vadă pe toate trei dintr—o dată și bineînțeles că numai pe a Finuței o găsi întreagă.

Furia lui nu mai cunosc margini. Le trimise în grabă la zâna care îi dăduse acest sfat, poruncindu—i să le oprească pentru totdeauna la dânsa și să le pedepsească după cum o meritau.

Zâna se supuse și cea dintâi pedeapsă a ei fu să le ducă într—o galerie a castelului ei fermecat unde pusese să se zugrăvească pe pereți poveștile vieții fetelor cuminți, bogate în fapte bune. La o mișcare a baghetei ei fermecate, fetele acestea se mișcau, căpătau viață. La vederea lor prințesele începură să se rușineze, căindu—se de faptele lor nesăbuite.

Pentru a le mări mâhnirea, zâna le mai spuse că dacă ar fi urmat pilda acestor eroine, nu ar fi adus atâta supărare tatălui lor, dar numai lenea și pălăvrăgeala au fost pricinile tuturor acestor necazuri.

Prințesele pieriră în scurt timp de deznădejde.

Finuța le plânse multă vreme și peste această durere a ei mai veni și cererea în căsătorie a Chipeșului pe care tatăl ei o primi fără să—i ceară învoirea.

Căci, pe vremea aceea, învoiala dintre părinți se făcea fără știrea celor doi miri.

Finuța se cutremură la auzul acestei știri, căci se temea că ura pe care o avea pentru pierderea fratelui iubit să nu—l îndemne s—o ceară în căsătorie doar pentru a o pierde imediat ce îi va cădea în mâini.

De aceea alergă îngrijorată să se sfătuiască cu zâna ei cea bună și înțeleaptă, care o prețuia în aceeași măsură în care le disprețuisese pe surorile ei.

Zâna nu—i destăinuie nimic. Îi spuse doar atât:

—Domniță, știu că ești înțeleaptă și prevăzătoare. Tot ce—ai făcut până acum o dovedește. Ai înțeles că paza bună ferește de primejdia rea. Urmează pe aceeași cale și nu vei avea niciodată nevoie de vrăjile mele, pentru a ocoli primejdia.

Finuța se întoarse la palat plină de îngrijorare, căci nu era încă lămurită asupra acelor fapte ce ar putea urma.

Nu trecu mult și căsătoria se făcu printr—un ambasador. Finuța fu condusă la palatul tatălui prințului într—o caleașcă cu totul și cu totul de aur și fu primită la cele două granițe care le despărțeau ținuturile cu toată cinstea cuvenită.

La a treia graniță îi ieși într-o întâmpinare, chiar din dorința tatălui său, Chipeșul însuși.

Poporul era peste măsură de mirat că în loc să pornească război împotriva regatului vecin, așa cum plănuise Neîmblânzitul, regele își trimitea fiul să—și întâmpine mireasa, pecetluind astfel unirea și pacea dintre cele două regate vecine.

Vrăjit de frumusețea prințesei, Chipeșul își pierdu într—atât capul încât cuvintele de bună venire îi muriră pe buze.

Tot orașul răsună acum de strigăte de bucurie. Pretutindeni se auzeau muzici, se vedeau jocuri de artificii.

După un ospăț care avea să rămână multă vreme de pomină, cei doi tineri căsătoriți se retraseră.

Prințesa se gândi la cuvintele zânei și—și spuse: paza bună înlătură primejdia rea! Dădu, deci, ordin fetei din casă, care avea cheia apartamentului, să pregătească niște paie, o bășicuță cu sânge și un maț de la vreunul dintre animalele tăiate pentru ospăț. Sub un pretext oarecare intră în dormitor, făcu o momâie din paie, îi puse bășicuța acolo unde se află, de obicei, inima, apoi o îmbracă în cămașa ei de noapte și—i așează pe cap o bonetă cu dantelă. Când totul fu gata, se întoarse la soțul ei, care o conduse în apartamentul ce le fusese destinat. Apoi doamna de onoare se retrase, stingând lumina, și Finuța puse momâia în pat, ascunzându—se într—un ungher al camerei.

Bietul prinț oftă din greu, apoi își trase sabia și străpunse trupul presupusei sale soții. Când văzu țâșnind sângele, Chipeșul începu a—și da cu pumnii în cap și a striga: „Doamne, ce am făcut? De dragul unui jurământ făcut unui frate crud am ucis pe cea mai gingașă făptură. Pe aceea care m—a vrăjit cu farmecele ei din prima clipă când am văzut—o și care era parcă făcută pentru mine. O, cerule, poți îngădui să fie ucisă o ființă pentru cinstea ei? Ei bine, Neîmblânzitul, ți—am respectat dorința de răzbunare, dar mă voi răzbuna pe tine străpungându—mi și eu pieptul cu aceeași spadă.”

Dar Finuța îi strigă din toate puterile, ieșind din colțul ei:
—Oprește—te, prințule! Nu sunt moartă. Ți—am bănuیت remușcările și—am vrut să te cruț de o crimă printr—o nevinovată înșelăciune.

Și totul se sfârși cu bine.

Dacă Finuța n—ar fi fost convinsă că paza bună ocolește primejdia rea, ar fi fost moartă și ea, și prințul, care avea o inimă atât de aleasă, și n—ar fi putut trăi împreună până la adânci bătrânețe, înconjurați de dragostea poporului.

URIAȘUL PERIFERIGERILERIMINI

Două fete, pe nume Suzette și Isaure, cerură, într—o zi, voie mamei lor să se plimbe pe strada cea mare, împreună cu fratele lor Charlot.

—Vă dau voie cu plăcere, le răspunse mama, dar numai să nu intrați în pădurea care se află la capătul străzii căci, în pădurea aceea, le iese din când în când în cale copiilor un uriaș cu numele de Periferigerilerimini și îi duce în peștera lui sălbatică, unde îi mănâncă. Băgați de seamă! Și făgăduiți—mi că nu veți intra în pădurea aceea primejdioasă!

Cei trei copii răspunseră într—un glas:
—Îți făgăduim, mămico! Îți făgăduim!

Iar mama lor adăugă:

—Ascultă, Isaure, tu, care ești cea mai mare, vei avea grijă și de frățiorul și surioara ta mai mică?

—Da, mamă!

—Atunci mergeți cu bine și căutați să nu întârziați prea mult.

—O, nu—ți fie teamă! Nu vom întârzia!

Cam așa spun întotdeauna copiii: „Da, mămico!” „Nu, mămico!” Dar fac tot ceea ce îi taie capul. Bineînțeles că nici aceștia nu făcură altfel. Zărind în depărtare pădurea cea plină de fragi și trandafiri, Isaure fu cea dintâi care exclamă:

—Ia uitați—vă, fraților, ce de fragi! Tare gustoși trebuie să mai fie!

—Și ce de trandafiri! zise Suzette.

—Eu, spuse Charlot, înghițind în sec, aş prefera fragii, în locul trandafirilor!

Isaure avea zece ani, Charlot nouă, și Suzette opt: și erau cu toții tare mici și tare lacomi!

Intrară deci în pădure, fără să mai țină seama de nimic, culeseră fragi și, cum știm că pofta vine mâncând, intrară din ce în ce mai adânc în inima pădurii, încercând să găsească fragi cât mai mulți. Dar, întocmai precum le spusese mama lor, le ieși deodată în cale un uriaș de vreo patruzeci de picioare înălțime. Tot trupul îi era acoperit cu frunze, iar în mâini ținea o măciucă făcută dintr—un stejar, cât el de mare.

Scoaseră un strigăt și încercară să fugă, dar uriașul, care făcea douăzeci de pași o dată, îi înhăță pe toți trei.

—Îmi place nespus de mult să mănânc copii mici, rosti el cu un glas tunător. Și iată că norocul îmi aduce în cale trei deodată! Ce mai ospăț o să—mi pregătesc! mai zise și îi luă pe tustrei într—o mână, acoperindu—i cu cealaltă. Închizându—i într—o cutie, îi duse în peștera lui și—i zăvorî frumușel înăuntru.

În timp ce Suzette se mulțumi să izbucnească în plâns, sora ei, Isaure, și micul ei frate, Charlot, îi spuseră uriașului zeci de obrăznicii și—l amenințară că—l vor zgâria, îl vor mușca dacă va îndrăzni să se apropie de ei.

—Crezi că o să—ți meargă așa ușor? Chiorule! îi strigă Charlot, scoțând limba la uriașul care n—avea decât un singur ochi.

Și numai ce puse mâna pe un cuțit lung de trei picioare, care se afla pe masă, iar Isaure pe o foarfecă de aceeași mărime, amândoi se pregătiră să—i țină piept vitejește.

Uriașul, spumegând de furie, urlă de se cutremură toată pădurea:

—O să vedeți voi îndată, râmelor, dacă îl puteți speria pe uriașul Periferigerilerimini!

Și zicând acestea, sări la ei, îi tăie și îi puse pe grătar. Suzette, care murea de frică, se adresă uriașului, silindu—se să zâmbească:

—O, domnule uriaș, dragă domnule uriaș, vreau să nădăjduiesc că mie nu mi se va întâmpla același lucru!

Uriașul:

Și de ce nu, mititico? Pe ei am să—i mănânc la prânz și seara, căci nu prea mănânc mult. Așa că tu îmi vei servi pentru o cină.

Suzette:

O, nu vă cred! Cu mine nu veți face asemenea cruzime!

Uriașul:

Și de ce nu?

Suzette:

Pentru că eu sunt o fetiță blândă, nu spun obrăznicii și o ascult pe mama.

Uriașul:

Haide, te—am prins cu o minciună. Nu ascuți nici tu de sfaturile mamei tale!

Suzette:

Vă înșelați. Eu sunt mai puțin neascultătoare decât fratele și sora mea. Le spuneam tot timpul: nu intrați în pădure, băgați de seamă, ați putea fi prinși de marele, de înaltul senior Periferigerilerimini, care ar putea fi bun cu copiii cei sfioși, blânzi, modești, dar dacă cineva ar îndrăzni să—l batjocorească, desigur că i—ar sfărâma oasele. Și bine i—ar face!

Urișul (aparte):

Hm! Îmi place fetița aceasta. E foarte politicoasă, foarte cumsecade.

(Tare):

Așadar, ție nu îți este frică de mine?

Suzette:

Deloc! De ce să mă mănânci? Doar eu nu ți—am făcut nici un rău! N—am pus mâna pe cuțit, nici pe foarfecă, pentru o apărare pe cât de zadarnică, pe atât de caraghioasă și apoi... Sunt atât de mică încât dacă m—ai mânca, zău că nu te—ai îngrășa prea mult.

Urișul (aparte):

Și pe deasupra mai e și înțeleaptă.

(Tare)

Ai dreptate, dar ce să—i faci? Mie îmi place să mănânc copii.

Suzette:

Știu, dar mai e o greutate. Pe cei atât de mici ca mine, nu știi cu ce fel de sos o să—i gătești.

Urișul:

O, asta nu e nici o greutate. Îi pun pe grătar și îi frig. Sunt mai buni la gust.

Suzette:

Cred că trebuie să fie chiar foarte gustoși. Dar te încredințez că din mine n—ai avea ce alege.

Urișul:

Și de ce, mă rog?

Suzette:

Fiindcă toată lumea spune că sunt lipsită de gust.

Urișul:

Ei vezi, eu asta n—o cred!

Suzette:

Spun că am carnea prea tare!

Urișul:

Nu se poate!

Suzette:

Crede—mă! Ți—ai rupe dinții.

Și Suzette se porni să—i cânte cu atâta drăgălășie, încât îl făcu pe crudul mâncător de copii să se înduioșeze. Când sfârși de cântat, uriașul spuse:

—Ai cântat foarte frumos, copila mea. Cântecul a fost vesel și glasul tău minunat. Dar am să—ți pun o întrebare. Din tot ce faci, din tot ce spui tu, se dovedește că nu te temi de mine. Ia spune—mi, eu nu te înspăimânt deloc?

Suzette:

Ai ghicit! Nu, nu mă tem! Poate să fie cineva lacom, mâncăcios, dar asta nu—l poate împiedica să aibă o inimă bună, simțitoare, să fie din când în când generos sau chiar binevoitor...

Uriașul:

Ai dreptate, frumoasa mea copilă. Și pentru a ți—o dovedi, iată, îți redau libertatea! Dar acum șterge—o cât mai repede! Fugi și ferește—te de a mai sta mult prin pădurea aceasta, căci dacă mă apucă foamea nu mai răspund de viața ta! Haide, acum fugi cât poți mai repede!

Suzette:

Foarte mulțumesc, domnule uriaș! Foarte mulțumesc și vă asigur că nu vă voi uita niciodată! Uriașul Periferigerilerimini deschise poarta. Suzette fugi, fără a se mai uita înapoi, și nu se opri decât în poarta casei lor.

Cred că nu mai e nevoie să vă descriu bucuria mamei de a o revedea, dar nici durerea ei pentru pierderea celorlalți doi copii, victime ale lipsei lor de pricepere și răbdare cu care l—ar fi putut, desigur, împlânzi pe uriaș, așa cum a făcut—o Suzette.

MÂNCĂCIOSUL SAU ZÂNA BERLINGUETTE

Vreau să vă povestesc, dragii mei copii, o istorioară scurtă, care ar putea fi o lecție utilă pentru foarte mulți dintre voi. Un băiețel, care avea nouă ani și se numea Fanfan, era atât de lacom, încât i se dăduse porecla de Mâncăciosul. Această poreclă era destul de rușinoasă, dar Fanfan nu—și dădea seama de asta, și făcea tot ce îi stă în putință s—o merite.

Tatăl, cât și mama lui îi cunoșteau slăbiciunea și—l țineau din scurt, ba îl și opreau să intre în bucătărie. Se temeau să nu—l ispitească ceva din bunătățile ce se aflau acolo. Asta nu—l împiedica pe Fanfan să alerge peste tot, să șterpelească până și fructele din copaci.

Într—o duminică, pe când părinții lipseau de acasă, scăpând de sub supravegherea lor, se furișă în grădină și, umblând din alee în alee, ajunse în spatele unor tufe pline de coacăze. Fără a mai sta mult pe gânduri, Fanfan își umplu pumnii cu fructe și mănă, mănă pe săturate.

Deodată, răsări în fața lui, ca din pământ, o doamnă puțin mai în vârstă, dar nespus de frumoasă. Mâncăciosul roși până în vârful urechilor.

—O, nu te speria de mine, dragă Mâncăciosule! Sunt nașa ta. Nu te—am mai văzut de șase ani și m—am gândit să vin să te iau la mine, la țară, să petreci câteva zile. Vrei?

—Dar, doamnă... mamă nașă... se bâlbâi el, eu vreau, dar nu știu dacă mama... adică, dacă părinții...

—Știu, vrei să spui dacă se vor învoi să te iau. Am trecut pe la voi și mi s—a spus că părinții tăi nu sunt acasă. Dar mănâncă înainte, nu te opri. Îmi face mare plăcere să te văd mănâcând. O, dragul meu, nu vei duce lipsă de nimic. Vei avea de toate... din belșug.

—Mulțumesc, mulțumesc foarte mult, nășico!

—Dar acum trebuie să te oprești. Îi văd venind pe părinții tăi.

Într—adevăr, domnul și doamna Grandin se apropiară și, după ce—și spuseră numele, întrebă:

—Dumneavoastră sunteți doamna de Follevile?

—Da, eu. Bună ziua, dragii mei prieteni. Cred că ați primit scrisoarea mea.

—Da, am primit—o, dar acolo ne înștiințați că veți veni abia peste opt zile. Ați sosit cu o săptămână înainte.

—Într—adevăr! Mi—am grăbit plecarea. Ardeam de nerăbdare să—mi văd fânul și să—l iau cu mine, la țară, așa cum vă spusese în scrisoare.

—Va fi al dumneavoastră, timp de o săptămână, doamnă, dar vă rugăm să băgați de seamă, băiatul trebuie supravegheat foarte de aproape. Este foarte lacom.

—N—aveți nici o grijă! Intră pe mâini bune.

O pofiră pe doamna de Follevile la cină, apoi ea se urcă în trăsură, însoțită de Mâncăcios și porniră către căsuța ei de la țară, care era cam la vreo douăzeci de leghe depărtare.

Doamna de Follevile avea și ea o fetiță ca de vreo paisprezece ani, care deveni tovarășa de joacă a lui Fanfan.

Într—o bună zi, nașa îi spuse:

—Îmi pare rău că sunt silită să plec pentru un timp, băiatule dragă. În lipsa mea vei găsi aici tot ce îți cere inima: vei culege din grădină oricâte fructe vei dori, slujitoarea mea are poruncă să nu—ți refuze nimic. În felul acesta mi—am crescut și fata. Eu sunt altfel decât sunt părinții tăi. Nu—i opresc pe copii să facă tot ce le trece prin cap. Bună seara, așadar! Pe mâine!

Și, într—adevăr, doamna de Follevile plecă.

Era tocmai spre toamnă. Nici nu se îndepărtă bine și Mâncăciosul se grăbi să alerge în grădină, să mănânce foarte multe prune și pere, și struguri, și tot ce—i ieși în cale.

Iar a doua zi bucătăreasa îl răsfață atât pe el, cât și pe fetița stăpânei casei cu brânzeturi alese, cu prăjituri și tot felul de dulciuri. În sfârșit, le dădu să mănânce pe săturate. Nu se poate descrie marea bucurie a Mâncăciosului, care înghiți cu lăcomie ce i se dădu.

Dar vai, nu trecură decât șase zile de îmbuibare și deodată simți că totul începe să—l dezguste.

Se îmbolnăvi atât de rău, încât credea că va muri și se hotărî să nu mai aștepte întoarcerea nașei sale. Plecă pe jos, trecând peste orice piedici numai să ajungă mai repede acasă, la părinți. Le mărturisi totul. Era atât de galben la față, încât nu mai încăpea nici o îndoială, era bolnav. Căzu la pat și fu gata, gata să plece pe cealaltă lume. Medicii, chemați în grabă, văzură și ei că nu mai era nimic de făcut. Părinții plângeau neputincioși, căci sfârșitul copilului lor era aproape, fără ca ei să—l poată opri. Tocmai atunci sosi în casa părinților lui doamnă de Follevile.

—Ce s—a întâmplat cu fiul nostru, doamnă? întrebă ei deznădăjduiți. Aproiați—vă de patul lui și veți vedea în ce hal l—ați adus! Bietul nostru copil!

—I—am făcut eu ceva? spuse mirată doamna de Follevile. Dar nu l—am văzut niciodată. Vin de la ferma mea, pe care n—am părăsit—o de șase luni. Din scrisoarea pe care v—am trimis—o săptămână trecută v—ați putea încredința că doream să—l văd pentru prima dată, căci nu l—am mai văzut de la nașterea lui.

—Cum se poate? N—ați fost dumneavoastră duminica trecută la noi și ni l—ați luat să plece cu dumneavoastră la țară?

—Nu înțeleg ce spuneți. Am fost eu duminică aici și l—am luat la țară? Dar eu nu mai am nici o casă la țară! Am vândut—o încă din iarnă trecută și nu mi—a mai rămas decât pământul.

Și se încinse o ceartă între cei trei care s—ar fi sfârșit, desigur, cu vorbe grele, dacă nu s—ar

fi auzit niște hohote de râs, care veneau de la o sticlă ce se afla pe vatră și care se sparse în zeci de bucăți.

Din ea răsări o bătrână încovoiată abia mai putând să—și țină râsul:

—Bună ziua, doamnelor și domnilor! Nu vă mai certați! Vă voi lămuri îndată. Eu sunt zâna Berlinguette și singura mea plăcere e să le joc farse copiilor. Am vrut să mă distrez pe socoteala băiatului vostru și să—i dau libertatea de a mânca tot ce—i cere inima. Dar nu m—am putut gândi că vă mânca atât, încât să facă o indigestie. Știam că doamna de Follevile v—a scris. Atunci mi—am luat înfățișarea ei și l—am dus pe domnișorul vostru într—o pretinsă casă la țară, creată de bagheta mea, unde n—am făcut altceva decât să—l las de capul lui. Voiam să—i dau o lecție. Iertați—mă. Dacă am făcut vreun rău, sunt gata să—l îndrept. Căci chiar dacă par răutăcioasă, nu sunt în stare să fac cuiva vreun rău.

Și zicând aceasta îl atinse pe Fanfan cu bagheta și îl readuse la viață.

—Acum, vă las cu bine, zise ea bucuroasă. Mă duc să mă mai ocup și de alți copii cu deprinderi rele. Plecând de aici, mai am de pedepsit, în cartierul vostru, în fel și chip o mincinoasă, un copil viclean, un mic răutăcios, trei fuduli, zece obraznici și treizeci și șase de mâncăcioși ca fiul vostru.

Zâna dispăru, dar din ziua aceea băiatul deveni atât de cumpătat, pe cât fusese de lacom.

Îi era teamă că zâna Berlinguette să nu revie și să—i joace iar vreo nouă farsă.

PEȘTIȘORUL DE AUR

A fost o dată ca niciodată un pescar bătrân, care locuia împreună cu soția sa în apropierea țărmului unei mari îndepărtate. Bordeiul lor era neîngrijit și dărăpănat, iar bătrânul, slăbit de povara anilor, abia își mai ducea zilele. Nu mai ieșea pe mare, la pescuit, de teamă că n—ar putea face fața valurilor mai puternice. Îndrăzneă doar să se urce în barca lui veche, legată de o rădăcină uscățivă de pe țărm, de unde își aruncă în apă undiță.

Prindea doar peștișori mai mici, cu care nu reușeau să—și potolească foamea. Nevasta lui era o femeie tare rea, înfumurată și certărească, mereu nemulțumită. Zi de zi se plângea de viață pe care o duceau și nu contenea să—și învinovățească bărbatul pentru neajunsurile lor. Într—o bună zi, pescarul își aruncă undița în apă, nădăjduind să prindă cât mai mult peste. Trecu o bună bucată de vreme de când stătea chircit cu undiță în mână. Deodată, însă se petrecu o minune: prinse un peștișor mic, din cale afară de frumos și de strălucitor. Nu mai văzuse ceva asemănător: era poleit cu aur. Peștișorul, cu glas de om, îi ceru pescarului să—l lase în viață și să—l arunce în apă.

Pescarul era un om milostiv, însă era teamă de gură spurcată a nevastei, gândindu—se că se va întoarce acasă fără hrană. În cele din urmă, cruța viața bieteii ființe, hotărându—se să o lase să se întoarcă în împărăția apelor. Peștișorul, drept răsplată, îi promise pescarului că—i va îndeplini trei dorințe. Însă bătrânelul, trecut prin atâtea necazuri, nu mai credea în minuni. Își spuse doar că l—ar fi mâniat pe Dumnezeu dacă nu ar fi cruțat viața micului peștișor auriu. Când pescarul se întoarse acasă cu traista goală, nevasta îl dojeni aspru. Pentru a o îmbuna, îi povesti întâmplarea ciudată de care avu parte, ba pomeni și de promisiunile peștișorului de aur. Preț de câteva clipe, nevasta lui se arata neîncrezătoare; își spuse că are un papă—lapte de bărbat, mult prea milostiv. Asta trebuie să fi fost pricina pentru care cruțase viața peștișorului. Dar, șireată cum era, se hotăra să pună la încercare promisiunea făcută de peștișor. Porunci bătrânului să se întoarcă îndată pe țărm și să—i ceară peștișorului să—i îndeplinească o dorință. Pescarul porni înspre mare și, cam șovăielnic, îl strigă pe peștișor. Acesta nu întârzie să se arate, iar pescarul îi destăinuie ce—i ceruse nevasta să—i poruncească. Îi ceru o covată mai mare, în locul celei vechi, ponosite. Peștișorului nu i se păru greu să—i îndeplinească dorința și—i promise pescarului că soția lui va fi mulțumită. Auzind acestea,

pescarul porni agale spre casă. Când ajunse aici, spre mirarea lui, văzu în odaia mică a căsuței o covată mare și frumoasă, cum nu—i fusese dat să vadă vreodată. Nevasta să stătea nerăbdătoare lângă vas, clătinându—și capul în semn de uimire. Acum dădea crezare puterii nemaipomenite a peștișorului de aur și nu trecu mult timp că născoci din nou o dorință demnă de lăcomia ei. Gândindu—se că aceasta covățică nu—i este de ajuns, își trimise din nou bărbatul la malul mării, pentru a cere peștișorului de aur să—i îndeplinească cea de—a doua dorință. De astă—dată, femeia vroia o casă frumoasă și împodobită, pe locul celei dărăpănată. Zbieră cât o ținea gura, fugărindu—l pe bietul pescar. Vorbele—i tăioase se auziră până departe și pescarul nu avu încotro decât să—l cheme din nou pe făcătorul de minuni. Om cinstit, cumpătat și modest, îi era rușine de lăcomia soției sale. Se temea că peștișorul se va supăra dacă îl caută după atât de puțin timp. Poate își va spune că este și el la fel de necinstit și de lacom ca și nevasta să. Își ascunse rușinea, își luă inima—n dinți și—l chemă pe peștișor, cu glasul cu care o slugă îl cheamă pe stăpân. Îi aduse la cunoștință cea de—a doua dorință a femeii. Peștișorul îl asigură că dorința îi era ca și îndeplinită, iar la întoarcere va găsi o casă nouă, încăpătoare, din care nu va lipsi nimic. Pescarul merse înspre casă, cu capul plecat. Spre mirarea lui, în locul bordeiului dărăpănat, se afla o casă mare, nou—nouță, dar nevasta lui stătea în prag, tot mohorâtă, scrâșnind din dinți de nemulțumire. “Te pomenești că nu—i sunt de ajuns toate bogățiile din lume”, așa că îi povesti bărbatului să facă din nou cale—întoarsă și să se—înfățișeze înaintea peștișorului. Urma să i se—îndeplinească cea de—a treia dorință: vroia un palat. Peștișorul îi îndeplini dorința deși părea deja sătul și plictisit de lăcomia lor. Când bărbatul se întoarse acasă, nu—i veni să—și creadă ochilor. În locul casei era un palat care se înalta falnic în ținutul acela părăsit ce până nu mult fusese parcă uitat de Dumnezeu. Nevastă—sa era acum împărăteasa și se așezase deja pe locul de cinste din sala mare a palatului. Când își văzu bărbatul la poartă, îi adresă niște vorbe disprețuitoare, izvorâte din inima ei haina, de piatră. Îl goni de la palat, strigându—i că este un biet muritor, împovărat de ani, și că ar face bine să—și caute norocul în altă parte. Îl izgoni ca pe un dușman și—i spuse să ia seama că nu care cumva să îndrăznească să mai pună piciorul în palatul ei. Bătrânul pescar părăsi palatul și porni încotro văzu cu ochii, iar pentru drum nu i se dădu nici măcar o bucată de pâine. Paznicii palatului îl înghiontiră și—l batjocoriră. I se interzise să se mai apropie vreodată de palat. Bietul pescar nici nu înțelegea bine ce se petrecea. Căzu pe gânduri, știa că doar peștișorul de aur putea să—i dea vreun sfat. Cobora din nou la țărm și—l chemă încă o dată deși cele trei dorințe fură deja îndeplinite. Totuși, peștișorul se arata și acum. Bătrânul îi povești de necazul care dădu—se peste el, de trufia nevestei sale, făcând din ea o ființă nemiloasă și răuvoitoare. Pe el îl izgonise din palat, într—o lume a suferinței și a deznădejdi. Avea o ultimă rugămintă, pornită din suflet. Îi ceru peștișorului să năruie palatul și să facă să dispară bogățiile primite, iar acasă vroia s—o găsească pe nevasta lui așteptând în ușa șubredă a vechiului lor bordei, în care să domnească pacea și împăcarea. Lăcomia nevestei pescarului îl supăra din cale—afară pe peștișor, astfel că se îndura de sufletul necăjit care venise să—și jelească amărăciunea. Hotăra să facă dreptate și să—i îndeplinească această ultimă dorință. Îl îmbuna pe bietul pescar și—l trimise acasă. Nu mai era nici urmă de palat, de curte împărătească și de mulțimea de servitori care forfoteau prin palat să—i facă pe plac stăpânei. Dispăruse și mantia împărătească, purpurie. Când văzu vechea lor căsuța, cu pereții scorojiți, se simți cu sufletul împăcat; înăuntru își găsi nevasta, nestatornică și nemulțumită, cum era și mai înainte. Totul era ca la început: viața lor era lipsită de bucurii și de bogății, așa cum fuseseră obișnuiți. Pescarul mai ieșea din când în când la pescuit, dându—și toată silința să prindă cât mai mulți peștișori în cârligul unditei. Duceau o viață grea, plină de griji, dar pescarul știa că era tocmai viața pe care și—o dorește, deși nevasta continua să—l dojenească pe nedrept în fiecare zi.